

താതേ

ശ്ലോ

കുറിശ്ശി
കുറിശ്ശി

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဘုန်းဇော် (၀၀၂၃၉)၊ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး
အမှတ် - ၂၈၂၊ ပထမထပ်၊ လမ်း - ၄၀၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဦးဘုန်းဇော် (၀၁၃၇၅)၊ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် - ၃၅၊ ဇေယျာသီရိလမ်း၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

စာအုပ်ချုပ် - မိဘအရိပ် (စာနည်) စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း

ကွန်ပျူတာ - စာနည်မော်၊ ယမုံစိုး

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀ - အုပ်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇ - ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

တန်ဖိုး - ၅၀၀ - ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် စာပေထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေး

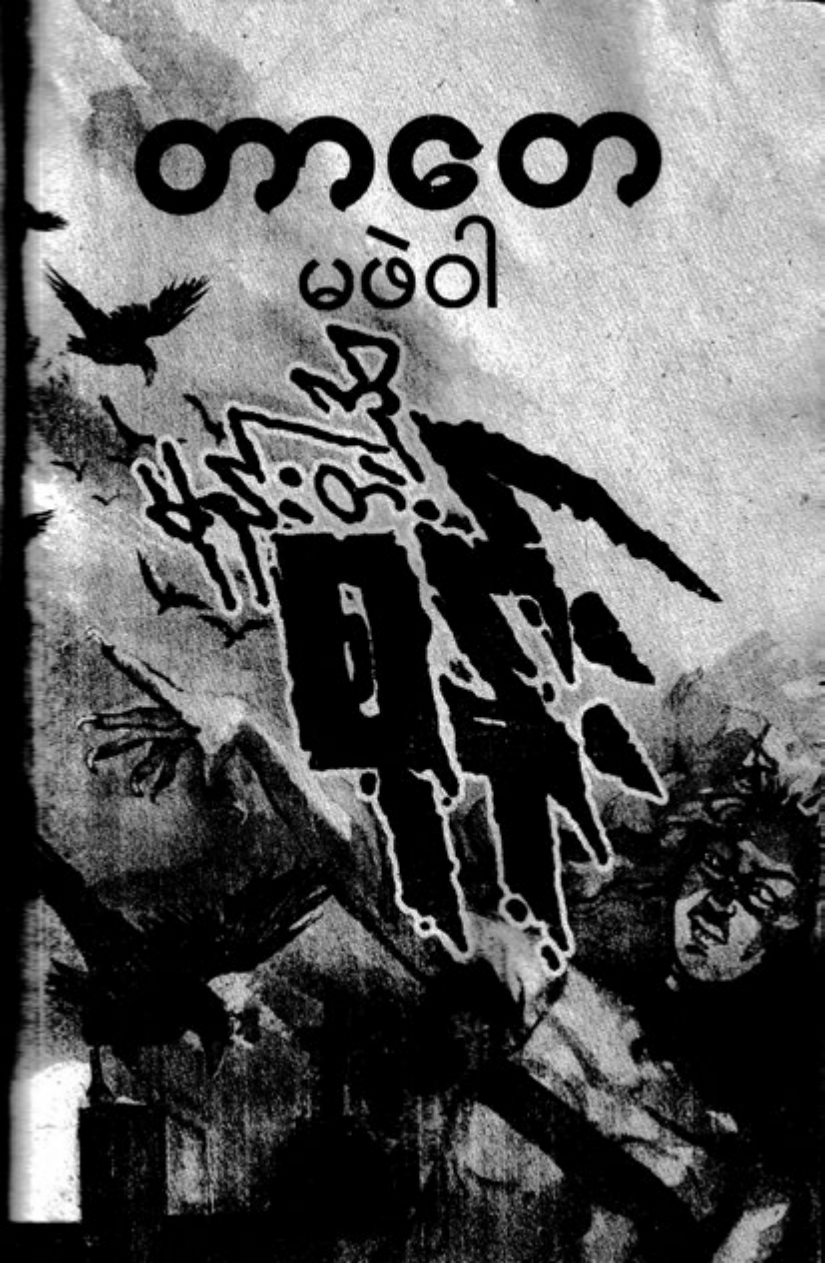
အမှတ် - ၃၅၊ ဇေယျာသီရိလမ်း၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

ဖုန်း - ၀၉၇၃၁၇၁၃၈၃၊ ၀၉၄၂၁၀၅၆၃၅၄

താതേ

യോയോ

കുറിയേ

မာတိကာ

၁။ ကျီးကန်းမ	၁-၅
၂။ မုန်းသူရန်ငြိုး	၁-၅၄
၃။ ဝမ်းတွင်းစုန်း	၁-၉၈
၄။ ဒင်းကြီးတော့	၁-၁၄၃

ကျိုးကန်မ

အညာဆောင်းဗျ။ အေးချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ရောဗျို၊
တာတေတို့ အညာသားလေးတွေဆိုတာ ညရောက်ရင် မီးလုံကြ၊
ပြီးရင် အိပ်ရာဝင်တာနဲ့ ဂုန်နီအိတ်ကို ချုပ်ထားတဲ့ စောင်တစ်ထပ်၊

အညာစောင်သူထူတစ်ထပ် ခြံပြီး ကွေးကြရတာပေါ့ဗျာ။

ဒီညနေ ထမင်းကလည်း စားကောင်းသဗျ။ ဖရဲကင်း
လေးတွေ အချို့ချက်လို့၊ ချဉ်ပေါက်ဖတ်ကို မြေပဲနဲ့ရောထောင်းပြီး
ကြက်သွန်နီအကွင်းလိုက် လှီးထားတာလေးနဲ့ မြေပဲဆီမွှေးမွှေး
လေးလောင်းပြီး သုတ်ထားတာလေးရယ်၊ အမဲခြောက်ကို ရေနည်း
နည်းစိမ်ပြီး 'ဖုတ်ထားတာလေးလည်း ပါသဗျ။ အမဲခြောက်မီးဖုတ်
ကို အမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထုထားတော့ မွနေတာဗျို့။
ပဲဆီလေး နှစ်နေအောင်ဆမ်းပြီး စိမ်ထားတော့ ကောင်းချက်ဗျာ။

ကျုပ်ဖြင့် ထမင်း ဘယ်နှပန်းကန်ထည့်မိမှန်းတောင်
မသိပါဘူးဗျာ။ လကဖြင့် ပြာသ့်တောင် ကုန်ကန်းပေါ့။ အအေး
ကတော့ နည်းနည်းမှကို မလျော့သေးပါဘူးဗျာ။

နေလုံးပျောက်ပြီး မိုးချုပ်တာနဲ့ စိမ့်လာတော့တာဗျို့။
ကျုပ်လည်း ဝိုင်းထဲမှာ စောစောပဲ မီးဖိုလိုက်တယ်။ အဘတို့
အမေတို့က အသက်ကလေးတွေ ရကုန်ကြပြီလေဗျာ။ အအေး
ဘ် သိပ်မခံနိုင်ကြတော့ဘူးဗျ။ ကျုပ် မီးဖိုမီးစွဲတာနဲ့ ထင်းရုံထဲ
) ထင်းတုံးကြီးကြီးတွေ ဆွဲလာပြီး မီးကူးအောင် လုပ်လိုက်
တယ်။

.. အမေ ..

“ဟဲ့ ဘာတုံး တာတေရဲ့”

“လာကြ၊ လာကြ၊ အဘကိုပါ ခေါ်ခဲ့၊ မီးဖိုပြီးပြီ၊ စောစောလေး မီးလှုံကြ၊ ဒီည တော်တော်အေးမယ့်ပုံပဲ၊ ခုတောင်မှ စိမ့်လာပြီ”

“ဪ အေး အေး လာပြီဟေ့၊ တော့် ကိုညဏ် တော့်သားတာတေ ခေါ်လို့၊ မီးဖိုပြီးပြီတဲ့”

“အေး အေး၊ လာပြီ လူလေးရေ”

အဘက ကျုပ်ကြားအောင် လှမ်းပြောတယ်။ ခဏနေ တော့ အမေနဲ့ အဘက အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကြတယ်ဗျ။ ကျုပ် ဖိုပေးထားတဲ့ မီးဖိုဘေးမှာ။ ကျုပ်က ဖျာကြမ်းလေးပါ တစ်ခါ တည်း ခင်းပေးထားတာဗျ။

အဘက ရေခွေးကရားရော အကြမ်းပန်းကန်တွေပါ ယူ လာတယ်။ အမေက လက်ဖက်ခွက် ယူလာတယ်။ ဒါလည်း ကျုပ်တို့ အညာသူ အညာသားတွေရဲ့ စည်းစိမ်တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေ၊ မီးတောင်လုံနေကြပြီလား”

ဟောဗျာ၊ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ ရောက်ချလာပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ လာကွ၊ ဒီည အေးလို့ကွ၊ အဘနဲ့ အမေကို မီးစောစော ဖိုပေးထားတာကွ”

“ဟဲ့ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ လာကြဟေ့၊ လက်ဖက်စား ပြီး ရေခွေးကြမ်းပူပူသောက်ကြ”

အမေက ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို လွှတ်ခင်တာဗျ။ ခေတနာ လည်း အားကြီးရှိတာ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း အမေ တစ်ခုခုခိုင်း ရင် ပြာနေကြတာဗျ။ အမေ့ကိုလည်း ဒီကောင်နှစ်ကောင် တော် တော်ခင်တာဗျ။ အရီး၊ အရီးဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားကကို မချဘူးဗျ။

“မထိုင်တော့ဘူး အရီး၊ ကျုပ်တို့ ကိုကြီးတာတေကို လာခေါ်ကြတာဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင်တို့ဝိုင်းကို သွားမလို့ဗျ”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ချစ်ခိုင်တို့ဝိုင်းမှာ ဘာတွေလုပ်စား ကြမလို့တဲ့”

“မလုပ်စားပါဘူး အရီးရဲ့၊ မနက်ကသတင်းကို သွားပြီး မေးစမ်းကြည့်မလို့ပါ”

“ဟေ၊ ဘာသတင်းတုံးကွ ကျောက်ခဲရ၊ ငါလည်း ဘာမှမသိရပါလား”

“ဟာ ကိုကြီးတာတေကလည်း ရွာရှေ့ပိုင်းက ဘလေး ချစ်ခိုင်တို့ဝိုင်းမှာ မနက်အစောကြီး ကျီးကန်းတွေ ရောက်နေလို့ဗျ။ လင်းတကျောဖြူကြီးတစ်ကောင်လည်း ပါတယ်တဲ့”

“ဟာ ဒီကောင် ကျောက်ခဲ၊ ငါက အဟုတ်မှတ်လို့၊

ဝိုင်းထဲက သစ်ပင်တွေမှာ ကျီးကန်းနားတာ ဘာဖြစ်တဲ့ကွ၊ ဒါများ အထူးအဆန်းလုပ်လို့ကွာ၊ လာ လာ၊ ဒီမှာပဲ မီးလှုံကြ”

“ဟာ ကိုကြီးတာတေကလည်း ကျုပ်စကားက ဆုံးတောင် မဆုံးသေးဘူးဗျ”

“ဟေ...ဒါဆိုလည်း ဆက်ပြောကွာ”

“ကျီးကန်းက ငါးကောင် ခြောက်ကောင်လောက်ရှိသတဲ့ဗျ၊ အားလုံးတောကျီးကန်းကြီးတွေချည်းပဲတဲ့၊ အကောင်တွေကလည်း တော်တော်ကြီးတာတဲ့ဗျ၊ ဘလေးချစ်ခိုင်က ဝိုင်းထဲဆင်းအလာမှာ ကျီးကန်တစ်ကောင်က ‘အာ၊ အာ၊ အာ’ ဆိုပြီး အသံမာမာကြီးနဲ့ အော်လိုက်သတဲ့ဗျို့။ ဘလေးက ဒီကျီးကန်းအော်တာကြီးက တစ်မျိုးပါလားဆိုပြီး သရက်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျီးကန်းတွေက ဘလေးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာတဲ့ဗျ၊ လူတွေတာတောင် မပျံဘူးတဲ့ဗျ။

ဘလေးက ‘ရွီး၊ ရွီး’ ဆိုပြီး လက်နဲ့ဝှေ့ပြီး မောင်းတာလည်း နည်းနည်းတောင်မလှုပ်ဘူးတဲ့ဗျ။ ကျီးကန်းတွေကလည်း အကြီးကြီးတွေဆိုတော့ ဘလေးချစ်ခိုင်က နည်းနည်းစိုးရိမ်သွားပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့တယ်တဲ့ဗျ။ ကိုကြီးတာတေ သိသားပဲဗျ၊ ဘလေးချစ်ခိုင်က ဒီရွာမှာ လောက်လေးပစ်ပြိုင်ရင် အမြဲတမ်းနိုင်

တဲလူမို့လား၊ သူ့ရဲ့ လောက်လေးကိုင်းမှာ လေးကြိုး ချက်ချင်း တပ်၊ လောက်စာလုံးယူပြီး ဝိုင်းထဲကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်တဲ့ဗျို့။ ဝိုင်းထဲရောက်တော့ ကျီးကန်းကြီးတွေက ရှိနေတုန်းပဲတဲ့ဗျာ။ အော်လည်း မအော်ဘူးတဲ့၊ ဘလေးကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေကြတာဆို ပဲ။ ကိုကြီးတာတေ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျီးကန်းဆိုတာ လောက် လေးတို့ လောက်လေးခွတို့ မြင်ရင် ချက်ချင်းထပျံတာပဲမို့လား၊ ဒီကျီးကန်းတွေကတော့ မပျံဘူးတဲ့ဗျာ၊ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူးတဲ့ ဗျို့။ ဒီတော့ ဘလေးက သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် လောက်လေးကြီးနဲ့ ပစ်မလိုလုပ်ပြီး ခြောက်လှန့်လိုက်သတဲ့။ ဒါလည်း ကျီးကန်းတွေ က နည်းနည်းမှကို မကြောက်ဘူးတဲ့ဗျာ။

ဒါနဲ့ ဘလေးက လောက်စာအိမ်မှာ လောက်စာလုံးထည့်၊ ကျီးကန်းတစ်ကောင်ကို ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်ဧရာတဲ့ဗျာ။ ဘလေးရဲ့ လောက်လေးကြီး ဘယ်လောက်ပြင်းတယ်ဆိုတာ ကိုကြီးတာတေ သိတာပဲဟာ၊ ဖုန်းကနဲထိပြီး ကျီးကန်းကြီး ဘုံးကနဲ မြေကြီးပေါ် ကျလာဧရာတဲ့ဗျို့။ ဒီတော့မှ ကျန်တဲ့ ကျီးကန်းတွေက ထပျံသွား ကြတာတဲ့ဗျာ။ ဒါတောင် အဝေးကို ပျံတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဝိုင်း အပေါ်မှာ ဝဲနေကြတာတဲ့ဗျာ၊ အော်လည်း မအော်ကြဘူးတဲ့ဗျို့။ ကျီးကန်းဆိုတာ သူတို့ကျီးအုပ်ထဲက တစ်ကောင်ထိရင် ကျန်တဲ့

အကောင်တွေက တအာအာနဲ့ ဝိုင်းအော်တဲ့အမျိုးပဲဗျာ။ ဒီကျီးကန်း
 ကြီးတွေက တစ်စကောင်မှ မအော်ဘူးတဲ့ဗျာ။ မြေကြီးပေါ် ကျလာ
 တဲ့ ကျီးကန်းကြီးက ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နဲ့ ဖြစ်နေတုန်းမှာတဲ့ဗျာ
 အုန်းပင်ပေါ်မှာ နားနေတဲ့ လင်းတကြီးတစ်ကောင်က ချက်ချင်း
 ထိုးဆင်းလာသတဲ့ဗျာ။ လင်းတကြီးမှ နဲ့တဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်
 ဘူးတဲ့ ကိုကြီးတာတေရေ။ ကျောဖြူကြီးဆိုပဲ။ တစ်ခါတည်း
 အဲဒီလင်းတကျောဖြူကြီးက ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ဖြစ်နေတဲ့ ကျီးကန်း
 ကြီးပေါ် ကားရားခွရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ ဝပ်ပေးလိုက်တာတဲ့
 ဗျာ။ ဘလေးချစ်ခိုင်လည်း အံ့သြပြီး ကြည့်နေတုန်း ရှိသေးသတဲ့
 လင်းတအောက်က ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတဲ့ ကျီးကန်းကြီးက
 ချက်ချင်းကောင်းသွားပြီး လင်းတကြီးရော ကျီးကန်းကြီးပါ ထပျံ
 သွားကြရောတဲ့ဗျာ။”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ထူးဆန်းလှချည်လားကွ၊ ဘလေး
 ချစ်ခိုင်က သူ့လောက်လေးကြီးနဲ့ ထပ်မပစ်ဘူးလားကွ ကျောက်ခဲရ”

“ဟာ ကိုကြီးတာတေကလည်း ဘလေးလည်း အံ့သြပြီး
 ကြည့်နေတော့ ဘယ်ပစ်မိမှာတဲ့ဗျာ”

“အေးကွ ကျောက်ခဲရ၊ ထူးတော့ ထူးဆန်းသားကွ၊
 ဒီလင်းတနဲ့ ဒီကျီးကန်းတွေက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့တဲ့”

“ရှိသေးတယ်ဗျ၊ ကိုကြီးတာတေရ”

ဘာမှမပြောတဲ့ တုံ့လိုဘာဝေ သံမဏိတောင် ဝင်ပြော
တာဗျ။

“အေး ပြောပါဦးကွ သံမဏိရ”

“အဲဒီလင်းတကြီးနဲ့ ကျီးကန်းတွေက ချက်ချင်းပျံမသွား
ဘူးတဲ့ဗျ၊ ဘလေးချစ်ခိုင်တို့ဝိုင်းပေါ်မှာ တော်တော်ကြာအောင်
ဝိုင်းပတ်ပြီး ပျံနေကြတာတဲ့၊ ကျီးကန်းတွေကတော့ မအော်ဘူးတဲ့
ဗျ၊ လင်းတကျောဖြူကြီးက ‘ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး’ ဆိုပြီး အသံအကျယ်
ကြီးနဲ့ အော်သွားသတဲ့။ ဘလေးလည်း ငှက်တွေ ပျောက်သွား
တော့မှ အိမ်ပေါ်တက်လာတာတဲ့ဗျ”

“နေပါဦးကွ၊ မင်းတို့ အခုသိထားတာလည်း စုံနေမှပဲ၊
ဘလေးဆီကို သွားပြီး ဘာကိုမေးဦးမှာတဲ့ကွ”

“ဟာ ဒါက ရွာထဲကလူတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
ပြောကြတာပဲ ရှိတာ ကိုကြီးတာတေရ၊ ဘလေးချစ်ခိုင်ပြောတာ
ကြားရမှ အမှန်ကို သိမှာ မဟုတ်လား။ လူဆိုတာ တစ်စိတ်ကို
တစ်အိတ်လုပ်ပြီး ပြောကြတာဗျ၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်တို့ ထနောင်း
ကုန်းသားတွေက သူများထက်တောင် ပိုကြသဗျ။ တစ်စိတ်ကို
နှစ်အိတ်လောက် လုပ်ပြောချင်ကြတာ၊ ကဲ လာပါဗျာ၊ ကိုကြီးတာ

တေကလည်း”

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို မရမက ကပ်ခေါ်နေတာဗျ။

“တာတေရယ်၊ လိုက်သွားလိုက်ပါဟယ်၊ နင့်ညီတွေက လိုက်စေချင်လို့ တကူးတက လာခေါ်နေတဲ့ဟာ”

နောက်ဆုံးတော့ ဘလေးချစ်ခိုင်တို့ ဝိုင်းထဲကို ကျုပ် ရောက်ခဲ့ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားဗျ။ ဘိုးညီ လေးတို့ ဘိုးရှုံတို့တောင် ရောက်နေလို့ဗျီ။ မီးဖိုဘေးမှာ ဝိုင်းနေ တာ လူကြီးရော လူငယ်ပါဆိုရင် ဆယ်ယောက်လောက်ရှိတယ်။

“ဟာ တာတေတောင် ရောက်လာပါလားဟေ့ ချစ်ခိုင် ရေ၊ မင်းသတင်းကို တာတေ ကြားသွားလို့ရှိမယ်ကွ”

“အခုမှ ကြားတာ ဘလေးရဲ့၊ ဒီတောင်တွေ ကျောက်ခဲ တို့ လာပြောမှ သိရတာ။ ဘယ်လိုတုံး ဘလေးရဲ့၊ ထူးဆန်းလိုက် တာဗျာ၊ ဘလေး လောက်လေးချက် ထိသွားတဲ့ငှက်ဟာ အသက် ရှင်တယ်ဆိုတာ ရှိဖူးလို့လား”

ကျုပ်က မေးလိုက်တော့ ဘလေးက သဘောကျပြီး ပြုံးနေတယ်ဗျ။

“ဘယ်မှာလာပြီး ရှိမှာတုံးကွာ တာတေရာ၊ အခုမနက် က ငါပစ်လိုက်တာ ခါတိုင်းထက်တောင် အားစိုက်လိုက်သေး

တာကွ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ ကျီးကန်းကြီးတွေက နှစ်ပေ
လောက်ကို ရှိတာပော့။ ဒီတော့ ငါ အားကုန်ဆွဲပြီး ပစ်လိုက်တာ၊
လောက်လေးကိုင်းဆိုတာ မကျီးရုံပဲရှိတာ၊ ဒီပစ်ချက်မျိုး ထိလို့က
တော့ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ငှက်ပဲဖြစ်ဖြစ် မသေဘဲ မရှိနိုင်ပါဘူး
ကွာ”

“နှစ်ပေ ဟုတ်လား၊ ဘလေး၊ တော်တော်ကိုကြီးတဲ့
ကျီးကန်းတွေပါလားဗျ”

“ဒီလိုကွ တာတေရ၊ ကျီးကန်းက နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ မြို့
ကျီးကန်းနဲ့ တောကျီးကန်းကွ၊ မြို့ကျီးကန်းက နှုတ်သီးကနေ
အမြီးဖျားအထိ ဆယ့်ငါးလက်မလောက် ရှိတယ်၊ အကောင်လည်း
သေးတယ်၊ တောကျီးကန်းက နှုတ်သီးဖျားကနေ အမြီးအဖျား
အထိ လက်မနှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်လက်မလောက် ရှိတယ်ကွ၊
အခုကောင်ကြီးတွေက နှစ်ဆယ့်လေးလက်မလောက် ရှိတာပေါ့
ကွာ”

“ဟာ၊ ဘလေး တိုင်းဖူးတယ် ဟုတ်လား”

ကျုပ်က အံ့ဩတကြီးနဲ့ ဘလေးချစ်ခိုင်ကို မေးလိုက်တာ
ဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင်က လူဖလံလေးဗျ။ အရပ် ပုပြတ်ပြတ်နဲ့
ခပ်သေးသေးလေး။ အသားလတ်လတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးလေး

နဲ့ဗျ။ မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မာလေး သဲ့သဲ့ပါတယ်။ သူပစ်တဲ့ လောက်လေးနဲ့ သူ့အရပ်က အတူတူပဲလို့ ထနောင်းကုန်းသားတွေ က ဘလေးကွယ်ရာမှာ ရယ်စရာတောင် ပြောကြတာဗျို့။

“ဟကောင် တာတေရ၊ ငါ့ကို ထနောင်းကုန်း၊ ဘန်ဆွေး ကုန်း၊ မီးလောင်ကုန်းသားတွေက ငှက်မုဆိုးချစ်ခိုင်လို့ ခေါ်ကြတာ မင်း မသိဘူးလား။ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ငါ့လောက် ငှက်ကျမ်းကြေတဲ့ သူ၊ ငှက်နားလည်တဲ့သူ ဘယ်ရှိလို့တုံး”

ဟုတ်သားဗျ။ ဘလေးကို ငှက်မုဆိုးလို့ ခေါ်ကြတာ။ ဘလေးက ယုန်လည်း မပစ်ဘူး၊ တခြားသားကောင်လည်း မလိုက် ဘူး၊ ငှက်တစ်မျိုးပဲ ပစ်တဲ့လူဗျ။ ဘလေးတို့ ပစ်လိုက်ရင်လည်း တစ်ချက် တစ်ကောင်ပဲဗျို့။

“နေဦး ချစ်ခိုင်ရဲ့၊ ဘိုးတွေကြည့်တာတော့ အုန်းပင်ပေါ် နားနေတဲ့ လင်းတကျောဖြူကြီးနဲ့ ဒီတောကျီးကန်းကြီးတွေက အတူတူလာတာပဲ ဖြစ်မယ်ကွ”

ဘိုးညီလေးက ပြောတာဗျ။

“ဟာ သေချာတာပေါ့၊ ဘိုးရာ၊ ဒါကြောင့် လင်းတကြီး က ချက်ချင်းထိုးဆင်းလာပြီး ကျီးကန်းကို အသက်ရှင်အောင်လုပ် ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ပြန်တော့လည်း အတူတူပျံသွားကြတာပဲလေ”

“ထူးတော့ အတော်ထူးတာပဲကွ၊ ငါတော့ တယ်ပြီး
မသင်္ကာဘူး ချစ်ခိုင်ရာ”

ဘိုးရုံကလည်း မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

“ဘာကိုတုံး ကိုရုံရဲ့၊ ဘာကို မသင်္ကာတာတုံး”

ဘိုးညီလေးက ဘိုးရုံကို လှည့်မေးတယ်။

“ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ဒီကျီးကန်းတွေဟာ သာမန်မဟုတ်
ဘူးထင်တယ်ဗျ။ တစ်ခုခု လုပ်ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“ဗျာ...ဘယ်လို တစ်ခုခုလုပ်ထားတာတုံး ဘိုးရုံရဲ့၊
ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါဗျာ”

ဘလေးချစ်ခိုင်က ဘိုးရုံပြောတာကို နားမလည်လို့ ပြန်
မေးလိုက်တာဗျ။

“ဘိုးပြောတာက ဒီလိုကွဲ့ မောင်ချစ်ခိုင်ရဲ့၊ ကဝေတွေ၊
စုန်းတွေနဲ့များ ပတ်သက်နေသလားလို့ တွေးမိလို့ပါကွာ”

ဘိုးရုံပြောတာကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားသွားကြပြီဗျို့။

“နို့...အဲဒီလိုဟာမျိုး ကိုရုံ မြင်ဖူး၊ ကြားဖူးတာ ရှိလို့
လား”

ဘိုးညီလေးက ဘိုးရုံကို ပြန်မေးတယ်။ ဒီတော့ ဘိုးရုံက
ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ပြောသဗျ။

“ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ကျုပ်တို့ရွာမှာ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ‘မမင်းယု’ လို့ ခေါ်တယ်၊ ရွာထဲမှာ ဘာ ရောဂါဖြစ်ဖြစ် သူကုရင် ပျောက်တာပဲဗျ။ ဟိုဆေးလိုလို၊ ဒီဆေး လိုလိုနဲ့ တကယ်တော့ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ဘာဆေးမှ တိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ သူ့လက်နဲ့ ထိရုံ၊ သပ်ချရုံနဲ့ကို ပျောက်တာ”

“ဟာ...တော်တော်စွမ်းတဲ့ ဘွားတော်ကြီးပါလား”

ကျောက်ခဲဗျ။ ကျောက်ခဲက တအံ့တဩနဲ့ ဝင်ပြောတာ။ ဘိုးရုံကတော့ ဆက်ပြောတယ်။

“ကျုပ်ဘိုးက ကျုပ်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောတယ်ဗျ။ ‘လူလေး အဲဒီမယ်မင်းယုကြီးကို လမ်းမှာတွေ့ရင် မကြည့်မိစေနဲ့၊ ဘာသာပဲနေ ကြားလား၊ ဒီမိန်းမကြီးက ဝမ်းတွင်းစုန်းမကြီးကွ မောင်ရုံရဲ့’ လို့ ပြောသဗျ”

“နေပါဦး ဘိုးရဲ့၊ ဝမ်းတွင်းစုန်းဆိုတာ ဘာကိုပြောတာ တုံးဗျ”

ကျောက်ခဲ မေးပြန်ပြီဗျို့။ ဘိုးရုံက ဒီတစ်ခါတော့ ကျောက်ခဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသဗျ။

“ဝမ်းတွင်းစုန်းဆိုတာ မွေးကတည်းက အလိုလိုကို စုန်း ပညာတတ်နေတာကွဲ့၊ ကလေးချင်း ကစားနေတုန်း သူများအရိပ်

ကို သူ့ဖုန်းနဲ့ ပေါက်လိုက်ရင် အပေါက်ခံရတဲ့ ကလေးဟာ ဖျားတော့တာပဲကွ၊ ဒီလောက်တော့ ငါ့မေးဖို့ မလိုပါဘူး ကျောက်ခဲ ရာ၊ မင်းဆရာ တာတေကို မေးရင် သိပါတယ်ကွ”

ဘိုးရုံက ပြောတော့ အားလုံးက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေ ကြတယ်ဗျ။

“ကျုပ်လည်း ဒီလောက်တော့ မသိပါဘူး ဘိုးရဲ့”

လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ ဘိုးရုံက သူ့စကားကို ဆက်တယ်။

“အဲဒီမိန်းမကြီးက သူ့ဝိုင်းထဲမှာ တောကျီးကန်းကြီး တစ်ကောင်ကို သူ့ပညာနဲ့ မွေးထားသတဲ့ဗျို့၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ အသုံးပြတ်တော့မယ်ဆိုရင် သူ့တောကျီးကန်းကြီးကို လွှတ်လိုက် တာပဲတဲ့ဗျ။ ကိုယ့်ရွာမှာဖြစ်ဖြစ်၊ အနီးအနားရွာတွေဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ တောကျီးကန်းကြီးက အိမ်ခေါင်မှာ နားပြီး ‘အာ၊ အာ၊ အာ၊ မ...ဝါ၊ အာ၊ အာ၊ မ...ဝါ’ လို့ အော်သတဲ့ဗျ။ ဒါဆိုရင် အဲဒီအိမ်က လူတစ်ယောက် ဖျားရင်ဖျား၊ ဗိုက်အောင့်ရင်အောင့် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တာပဲတဲ့ဗျို့။ ဟိုဆရာ၊ ဒီဆရာ ကြိုက်တဲ့ဆရာနဲ့ ကု ပျောက်ကိုမပျောက်ဘူးတဲ့ဗျ။ နောက်ဆုံး မယ်မင်းယုကြီး ပင့်ပြီး ကုတော့မှ ပျောက်တာတဲ့ဗျို့။ သူက ဆေးကုခ များများ

မတောင်းဘူးတဲ့ဗျ။ ဆန်တစ်ပြည်နဲ့ ငွေငါးမတ်တင်ရဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဆေးမကုရတဲ့နေ့ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုပဲဗျ။ မိန်းမကြီးဆိုတာ ရွှေလက်ကောက်ကြီးတွေ ဝတ်လို့ဗျ။ ရွှေဆွဲကြိုးတုတ်တုတ်ကြီး လည်း ဆွဲလို့ပေါ့ဗျာ။ စုန်းလား၊ ကဝေလားတော့ မသိဘူးဗျ။ ကျုပ်ဘိုးကတော့ ကျုပ်ကို အဲဒီလို တိုးတိုးမှာတာပဲဗျ။ ကျုပ် နည်းနည်းကြီးလာတော့ မယ်မင်းယုဝိုင်းနားရောက်ရင် သူမွေးထား တယ်ဆိုတဲ့ တောကျီးကန်းကြီးကို လိုက်ရှာကြည့်တာပဲဗျ။”

“တွေ့ရောတွေ့လား မောင်ရုံရဲ့”

“တွေ့တော့ တွေ့တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘိုးပြောတဲ့ တောကျီးကန်းကြီး ဟုတ်လား မဟုတ်လားတော့ ကျုပ် မသိဘူး ဗျ။”

“ကိုရုံဘိုးက သေသေချာချာသိလို့ ပြောတာရှိမှာပေါ့”

ဘိုးညီလေးက ဘိုးရုံကို ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဘိုးညီလေးရဲ့၊ ကျုပ်ဘိုးက အားကြီး စကားနည်းတာ၊ မဟုတ်တဲ့စကားဆို နည်းနည်းမှ ပြောတာမဟုတ် ဘူး၊ မယ်မင်းယုအကြောင်းကိုလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ကျုပ်ဘိုး က ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့တက်ရွာတွေမှာ ဒီမိန်းမကြီး ကို ‘ဆေးဝါးမစု၊ မမင်းယု’ လို့တောင် ပြောကြတာဗျ။ မီးနေ

သည် ကလေးမွေးလို့ မရရင် သူ့သာ သွားခေါ်လိုက်၊ လျှောလျှော လျှူလျှူကို မွေးနိုင်တာဗျို့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကလူတွေ အပြင်ထွက် ပေးရသတဲ့ဗျို့။ ညဘက်ဆိုရင် တစ်အိမ်လုံး မီးတွေ မှုတ်ပေးရတာ တဲ့၊ မှောင်ကြီးထဲမှာမှ သူက မွေးပေးတာဆိုပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ခေါင်ပေါ်က သူမွေးထားတဲ့ ကျီးကန်းကြီးက 'အာ၊ အာ၊ အာ၊ မ...ဝါ၊ မ...ဝါ' လို့ အော်နေတာတဲ့ဗျို့။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက တော့ ဒါကို ဘယ်သတိထားမိမှာတုံးဗျာ၊ ကျုပ်ဘိုးကတော့ သေသေချာချာကို သတိထားမိတာဗျို့။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က စိတ်ထဲ တယ်ပြီးမသင်္ကာဘူးလို့ ချစ်ခိုင်ကို ပြောတာပါ။ မနက်က မင်းပစ်လိုက်တဲ့ ကျီးကန်းဟာ တစ်ခုခုနဲ့များ ပတ်သက်နေသလား လို့ တွေးမိလို့ပါ။"

ဒီတော့ ဘလေးချစ်ခိုင်က ပြန်ပြောသဗျို့။

"ဘိုးရုံပြောတာလည်း ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တာပဲဗျို့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ နောက်တစ်ခါတွေ့လို့ကတော့ ကျီးကန်းရော လင်းတ ရော ဘာကောင်ကိုမှ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျို့။ ကျုပ် လောက်လေးနဲ့ အသေကို ဆော်တော့မှာဗျို့။"

အဲဒီလိုပြောရင်းနဲ့ ငှက်တွေအကြောင်း စကားရောက် သွားပြီး ဘလေးချစ်ခိုင်ပြောတဲ့ ငှက်တွေအကြောင်းကို နားထောင်

ကြရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဘလေးချစ်ခိုင်ကလည်း ငှက်မုဆိုးဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်ကို ငှက်ကျမ်းကြေတဲ့သူပဲဗျို့။

ဘလေးချစ်ခိုင်က ကျီးကန်းအကြောင်း၊ သပိတ်လွယ် အကြောင်း၊ ယောက်ဖခွေးခေါ်ငှက်အကြောင်း၊ သာလိကာ၊ ဗွတ်ကလုံ၊ ဗွတ်ကလား၊ ရွှေ၊ ဝရောင်း၊ ငှက်ကျား၊ မြေလူး၊ နံပြည်စုတ်၊ ငုံး၊ ငှက်ဘီလူး၊ စာဘုန်းကြီး၊ စာပတီး၊ တစ်တီတူး၊ ဘုမ္မတီး၊ ဇီးကွက်၊ ဒီးဒုတ်၊ လင်းဝက်၊ လင်းဆွဲ၊ ချိုးငှက်၊ ပျံလွှား၊ ငှက်ခါးနဲ့ လင်းယုန်တွေ၊ စွန်တွေ၊ လင်းတတွေအကြောင်းပါ ပြောပြတာများ နားထောင်လို့ကောင်းသလောက် ဗဟုသုတလည်း တော်တော်ရတာဗျို့။ အဲဒီညက ဆယ်နာရီကျော်မှ ကျုပ်တို့အိမ်ပြန်ကြတာ။ ကျုပ်အိမ်ရောက်တော့ အဘနဲ့ အမေတောင် အိပ်ပျော်နေကြပြီဗျ။

မနက်အိပ်ရာကနိုးတော့ အမေ ဘယ်အချိန်က ထပေါင်းထားမှန်းမသိတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းက အဆင်သင့်ကြိုလို့ဗျ။ ပဲပေါင်းလေးဗျ။ ပဲလွန်းဖြူဖြူလေးတွေနဲ့ ပေါင်းထားတဲ့ ကောက်ညှင်းပဲပေါင်းလေးဗျာ။ နှမ်းလှော်ထောင်းကလေးနဲ့ အဘရယ်၊ အမေရယ်၊ ကျုပ်ရယ် အတူတူဝိုင်းပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူလေး 'ဖူးကနဲ' မှုတ်ပြီး လက်ထဲမှာ ကျစ်အောင်ဆုပ်လိုက်။

နှမ်းထောင်းနဲ့တို့ပြီး စားလိုက်နဲ့ ကျုပ်ဖြင့် လွတ်ပျော်တာဗျ။
ကောက်ညှင်းပေါင်းစားရင်း အဘက ကျုပ်ကို မေးတယ်။

“လူလေး ညက ချစ်ခိုင်တို့ဝိုင်းကို သွားတာ ဘာတွေ
များ သတင်းထူးတုံးကွ”

အဘမေးတော့ ကျုပ်က ပြောရတော့တာပေါ့ဗျာ။

“အဘရေ...မနေ့ကညက ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိပြောတာ
အမှန်ပဲဗျ။ မနက်စောစော သူ့ဝိုင်းထဲကို ရောက်နေတဲ့ တောကျီး
ကန်းကြီးတွေကို ဘလေးချစ်ခိုင်က ခြောက်လှန့်ပြီး မောင်းတာ
နည်းနည်းမှကို မကြောက်ဘဲ ဘလေးကို မျက်လုံးပြူးကြောင်
ကြောင်ကြီးတွေနဲ့ ကြည့်နေတာတဲ့ဗျ။ ဒါနဲ့ ဘလေးက ဒေါသဖြစ်
လာပြီး အိမ်ပေါ်တက်၊ သူ့လက်စွဲတော် လောက်လေးကြီးမှာ
လေးကြီးတပ်ပြီး လောက်စာလုံးနဲ့ ကျီးကန်းတစ်ကောင်ကို ပစ်ချ
လိုက်တာ ဘုံးကနဲ ပြုတ်ကျရောတဲ့ဗျ။ အဲဒီကျီးကန်း ဆန့်ငင်
ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘလေးတို့ဝိုင်းထဲက အုန်းပင်ကြီးပေါ်
ကနေ လင်းတကျောဖြူကြီးတစ်ကောင် ထိုးဆင်းလာပြီး ပြုတ်ကျ
တဲ့ ကျီးကန်းအပေါ်မှာ ကားရားကြီး ခွဲနားတယ်ဆိုပဲ။ ပြီးတော့
သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ အသက်ငင်နေတဲ့ ကျီးကန်းကို ဖိထားလိုက်တာ
ဘလေး ပစ်ထားတဲ့ ကျီးကန်းက အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားပြီး

ထပျံသွားတော့တာပဲတဲ့ အဘရေ။ အဲဒီလင်းတကြီးနဲ့ ကျီးကန်း
တွေက ဘလေးတို့ဝိုင်းပေါ်မှာ တော်တော်ကြာအောင်ပဲပြီး ပျံနေ
သေးတာဆိုပဲ။ နောက်တော့မှ ပျံထွက်သွားကြတာတဲ့ အဘရေ”

“အင်း... ချစ်ခိုင်ကလည်း ငှက်မုဆိုးပဲလေ၊ တစ်သက်လုံး
ငှက်ပစ်လာတဲ့ကောင်ပဲ၊ လက်ကလည်း တော်တော်တည့်တာ
ကလား၊ ချစ်ခိုင်သာ မိမိရရ ပစ်ရလို့ကတော့ လွဲသွားတယ်ဆိုတာ
ရှိကို မရှိတာကွ။ ဒီတော့လည်း ငှက်တွေက သူ့ကိုမြင်ရင် မုန်းနေ
ကြတယ် ထင်ပါရဲ့ လူလေးရယ်။ မြွေသားစားတဲ့လူကို မြွေတွေ
က သိသလိုနေမှာပေါ့လေ။ ငှက်တွေကလည်း ချစ်ခိုင်ကို ငှက်မုဆိုး
ဆိုတာ သိနေသလားမှ မသိတာ”

“ဒါပေမဲ့ အဘရဲ့ ဒီတောကျီးကန်းကြီးတွေက နည်း
နည်းတော့ ထူးဆန်းတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်ဗျ၊ အကောင်ကြီး
တွေကလည်း အကြီးကြီးတွေဆိုပဲ”

“အေးလေ၊ ကျီးကန်းပဲ၊ ကျီးကန်းဘာသာ လာပေါ့၊
ဘာလို့ လင်းတကျောဖြူကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး လာကြတာတုံး။ ပြီးတော့
သေတော့မယ့် ကျီးကန်းကို လင်းတက ဆင်းပြီး ဆေးကုပေး
သလို လုပ်တာတော့ အဘလည်း အံ့ဩတယ်ကွ၊ ဒါ မရိုးလောက်
ဘူးထင်တယ် လူလေးရဲ့”

အဲဒီလိုပြောရင်းနဲ့ အဘနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ငှက်တွေအကြောင်း
ရောက်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။ အဘက ကျုပ်ကို တောကျီးကန်းတွေ
အကြောင်း ပြောပြတယ်ဗျ။

“တောကျီးကန်းတွေက ထူးခြားတယ် လူလေးရဲ့ ဒါလည်း
အဘ ဒီလောက်သိတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းဘလေးချစ်ခိုင်
ပြောပြတာပါ။ တပို့တွဲဆိုရင် ကျီးကန်းတွေ မိတ်လိုက်ကြရော
ဆိုပဲကွဲ့၊ ကျီးဖိုက သူသဘောကျတဲ့ ကျီးကန်းမဆီကို သွားပြီး
ခြေထောက်ကလေးမြှောက်ပြ၊ ခေါင်းငုံ့ပြီး အတောင်ဖြန့်ပြ၊ အမြီး
ကို ကြွပြတာတဲ့ကွ၊ ငှက်မကို မြူဆွယ်တဲ့သဘောနေမှာပေါ့ကွာ။
တစ်ခါတလေကျကျောလည်း ငှက်ဖိုက အစာလေးချိုလာပြီး ငှက်မ
ရွှေမှာ ချပေးသတဲ့၊ ငှက်မက သဘောတူရင် ကျီးဖိုယူလာတဲ့
အစာကို ဟေးလိုက်ရောတဲ့၊ သဘောမကျရင်တော့ ယူလာတဲ့
အစာကို မစားဘူးတဲ့ဗျ”

“ဟာ...ကျီးကန်းတွေက ဒီလောက်တောင် သိသတဲ့
လား အဘရဲ့၊ နေပါဦး၊ ဒါတွေကို အဘက ဘယ်လိုလုပ် သိတာ
တဲ့ဗျ”

“ဪ တာတေရယ်၊ ချစ်ခိုင် ပြောတာပါဆိုမှဟယ်၊
စောစောကတင် နင့်အဘပြောပြီပဲဟာ”

အမေက ကျုပ်ကို ငေါက်တာဗျ။ နေဦး၊ ကျုပ်ပြောရဦး
 မယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့အညာမှာက ကိုယ့်အဘနဲ့ အသက်သိပ်မကွာတဲ့
 ငယ်တဲ့လူကို ဦးလေးလို့ မခေါ်ဘူးဗျ။ ဘလေးလို့ ခေါ်ကြတာ။
 ကိုယ်နဲ့ အမျိုးတော်လို့ရယ် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်လက်စ
 တည်း ပြောရဦးမယ်။ လောက်လေးဆိုတာ ခင်ဗျား သိချင်မှ
 သိမှာဗျ။ လေးကိုင်းကို ဝါးနဲ့လုပ်ရတာ၊ ဝါးကောင်းကောင်းကိုရှာ
 ပြီး ခုတ်ရတယ်။ ပြီးရင် လေးကိုင်းကို ရေနံသုတ်လိုက်၊ ကျုပ်တင်
 လိုက် လုပ်ရတယ်။ လေးကိုင်းရဲ့ ထိပ်နှစ်ဖက်မှာ လေးကြိုးတပ်ဖို့
 အချိန်လေး ထွင်းရတယ်။ ဒါမှ လေးကြိုးပြုတ်မထွက်မှာပေါ့ဗျ။

ဘလေးချစ်ခိုင်မှာတော့ အသင့်လုပ်ပြီးသား လေးကိုင်း
 ငါးခုလောက်ကို ရှိတာဗျ။ ပြီးရင် လက်ကိုင်နေရာမှာ လေးကိုင်းရဲ့
 အလယ်တည့်တည့်ပေါ့ဗျ။ အဲဒီနေရာမှာ လက်ကိုင်ကို ကြိမ်နဲ့
 သေသေချာချာ ဖွတ်မြီးထိုး ထိုးရတာဗျ။ လေးကြိုးက နှစ်ချောင်း
 တွဲဗျ။ အလယ်တည့်တည့်မှာ ကြိမ်နဲ့ပဲ လောက်စာအိမ် ထိုးရတယ်။
 ဒါက လောက်စာလုံးထည့်မယ့်နေရာပေါ့ဗျ။ လေးကြိုးတပ်ပြီးရင်
 လေးကိုင်းက ကွေးသွားတာပေါ့ဗျ။ မြားနဲ့ပစ်တဲ့ လေးကိုင်းလို
 ကွေးသွားတာပေါ့။ ပစ်တော့မယ်ဆိုရင် လောက်စာအိမ်မှာ
 လောက်စာလုံးထည့်ပြီး တစ်ဖက်က ကိုင်ထား၊ နောက်လက်

တစ်ဖက်က လေးကိုင်းကို ကိုင်းပြီး လေးကြိုးကို အဆုံးအထိဆွဲပြီး
 လက်ကို လွှဲပစ်ရတာဗျ။ မပစ်တတ်ရင် လေးကိုင်း ကိုင်ထားတဲ့
 လက်မကို လောက်စာလုံးက သွားထိပြီး လက်မကြီး ယောင်လာ
 ရောဗျ။ ပစ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ လေးကိုင်းကို နည်းနည်းလေးခတ်
 လိုက်ရတယ်။ ဒါမှ လက်မကို မမှန်မှာ”

အဘက စကားဆက်တယ်ဗျ။

“နောက်ပြီး ငှက်ဆိုတာက မျက်စိလွတ်ကောင်းတယ်ဆို
 ဝဲ လူလေးရဲ့ အဝေးကြီးကို မြင်နိုင်တာတဲ့ဟေ့၊ ဒါကြောင့်လည်း
 လေထဲမှာ ဝဲနေတဲ့ စွန်တွေ သိမ်းငှက်တွေဟာ မြေပြင်က ကြက်
 ထလေးတွေကို သေသေချာချာ မြင်နိုင်လို့ ဆင်းပြီးသုတ်ကြတာ
 ခေါ့ လူလေးရ၊ အကြားအာရုံလည်း တော်တော်ကောင်းတယ်ဆိုပဲ၊
 အနံ့ခံတော့ မကောင်းဘူးတဲ့ကွ”

“ဒါလည်း ဘလေးချစ်ခိုင် ပြောတာပဲလား အဘ”

“တခြားလူတွေလည်း ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်ခိုင်
 လောက်တော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးကွ၊ ဒီကောင်က ငှက်ပစ်ရုံ
 တင်မဟုတ်ဘူး၊ ငှက်တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင် လူလေး
 ရ၊ နေဦးကွ ချစ်ခိုင် အဘကို ပြောတာရှိသေးတယ်။ တပို့တဲ့
 လကုန်လောက်ဆိုရင် အသိုက်တွေ ဆောက်ကြရောတဲ့ဟေ့၊ သစ်

ကိုင်းခြောက်တွေ ရှာကြ၊ သစ်ခက်ခြောက်တွေ ချိုကြနဲ့ သစ်ကိုင်းကြီးတွေမှာ အသိုက်ဆောက်ကြတာတဲ့။ အသိုက်ထဲမှာ မြက်ခြောက်တွေ ချော်မျှင်တွေ ခင်းသေးတာတဲ့။ ပြီးတော့မှ ကျီးကန်းမက ဥ ဥတာဆိုပဲ။ ကျီးကန်းသိုက်တစ်သိုက်မှာ လေးငါးခြောက်ဥ ဥတာတဲ့ကွ။ ကျီးကန်းဥတွေ ငါလည်း မြင်ဖူးပါတယ်၊ ရှည်ရှည်လေးတွေ လူလေးရ၊ စိမ်းပြာပြာတွေ၊ အညိုစင်းလေးတွေ၊ အစက်ကလေးတွေ အစိမ်းပေါ်မှာ ပါသေးတယ်။ တပေါင်း၊ တန်ခူးဆိုရင် ကျီးတွေ ပေါက်တော့တာဟေ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျီးဖိုနဲ့ ကျီးမက မနားရအောင် အစာရှာကျွေးကြရတာတဲ့ကွ။ တော်သလင်းလောက် ရောက်မှ အသိုက်ကနေ ကျီးပေါက်ကလေးတွေ ထွက်လာပြီး အပျံသင်ကြ၊ ဆော့ကြ၊ ကစားကြတာဆိုပဲ”

“ငှက်တွေရဲ့ သဘာဝတွေကလည်း တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ အဘရာ”

ကျုပ်ပြန်ပြောလိုက်လို့ စကားဆုံးရုံ ရှိသေးသဗျ။

“ကိုကြီးတာတေ၊ ကိုကြီးတာတေ”

“ဟ ကျောက်ခဲပါလား၊ ဒီကောင် ပြာယီးပြာယာနဲ့ ဘာဖြစ်လာပြန်တာတုံး”

ကျုပ်က ပြောလိုက်ပြီး ဝိုင်းဝကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီကောင် ကျောက်ခဲ ဝိုင်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ပုံစံက မပြေးရုံတမယ်ပဲ
ဗျ။ ကိစ္စတော်တော်အရေးကြီးပုံရတယ်ထင်တယ်။

“ကျောက်ခဲ ဘာဖြစ်လာတာတုံး”

အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်လာတဲ့ ကျောက်ခဲကို ကျုပ်က
ဆီးမေးလိုက်တာဗျ။

“ကိုကြီးတာတေ၊ ဟောဟဲ၊ ဟောဟဲ”

ကျောက်ခဲ တော်တော်မောနေတာဗျ။ ဒီကောင် စကား
ဆောင် ချက်ချင်းမပြောနိုင်ဘူး။ ကျုပ်က ရေအိုးစင်က သောက်ရေ
တစ်ခွက် ပြေးခပ်ပြီး ကျောက်ခဲကို ပေးလိုက်တယ်။ ဒီကောင်
ရေကို ဖြည်းဖြည်းသောက်တယ်။ ဒီတော့မှ အမောပြေသွားပြီး...

“ကိုကြီးတာတေ၊ ဘလေးချစ်ခိုင် ဆုံးပြီဗျ”

“ဟေ” “ဟာ” “ဟာ”

‘ဟေ’ ဆိုတာက ကျုပ် လန့်အော်လိုက်တာဗျ။ ‘ဟာ’
ဆိုတာက အာနဲ့ အမေ လန့်အော်ကြတာ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး ကျောက်ခဲ”

“သူ့ယာထဲမှာ သေတာတဲ့ဗျ။ ဘလေးက မနက်အစော
ကြီးထဲပြီး သူ့ယာထဲက မပဲခင်းကို သွားကြည့်တာတဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့
က ပဲခင်းကို ခြေထဲစာပက်ထားတာ၊ အခြေအနေကြည့်ဖို့ သွား

တာတဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ ပေါင်းလေးဘာလေးလည်း နှုတ်မယ်တဲ့ဗျ။ သူ့ရဲ့လက်စွဲတော် လောက်လေးကြီးကို ပခုံးမှာလွယ်ပြီး လောက်စာလုံးအိတ်ကို စလွယ်သိုင်းထွက်သွားတာတဲ့ဗျ”

“နေပါဦး ကျောက်ခဲရဲ့၊ သေတာက ပိုးထိလို့လား၊ လေတွေဘာတွေ ဖြတ်သွားတာလား”

“ဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျီးကန်းတွေ ဝိုင်းထိုးလို့ သေတာတဲ့”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ မင်းသွားကြည့်ပြီးပြီလား”

“မရောက်သေးဘူးဗျ။ ကျုပ်လည်း ကြားကြားချင်း ကိုကြီးတာတေကို လာခေါ်တာဗျ။ ရွာထဲကလူတွေရော သူကြီးရော ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေရော သွားကြပြီဗျ”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ကဲ လာကွာ၊ တို့လည်း သွားကြည့်ရအောင်”

“ချစ်ခိုင်နှယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်”

ကျုပ်အမေက ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ပြောလိုက်တာဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင်ကို ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးက လွှတ်ခင်ကြတာဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင်ဆိုတဲ့လူက ငှက်ပစ်ဝါသနာပါတာကလွဲရင် ဘယ်သူကိုမှ ဒုက္ခပေးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ရပ်ရေးရွာရေးဆိုလည်း ဘယ်တော့မှ လက်နှေးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သာရေး နာရေးဆိုလည်း

ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေနဲ့ကို ဒိုးတူဘောင်ဖက် လုပ်တဲ့လူပါဗျာ။
ဒီတော့လည်း တစ်ရွာလုံးက ဘလေးကို ခင်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဘလေးချစ်ခိုင်က သူစိုက်ထားတဲ့ ပဲခင်းဘေးမှာ သေနေ
တာဗျို့။ တစ်ရွာလုံး ပိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့အထဲမှာ ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲ
လည်း ဝင်တိုးရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လာတာတွေတော့ တစ်ချို့
က နည်းနည်းရှဲပေးကြသဗျ။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဒီလို ထူးထူးဆန်း
ဆန်းကိစ္စတွေဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စလို့ ထင်နေကြပုံပဲဗျို့။

“ဟာ”

ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲ ဘလေးအလောင်းကို တွေ့ကြပြီဗျ။
ကျုပ်ရော ကျောက်ခဲရော ပါးစပ်က ‘ဟာ’ကနဲ ပြိုင်တူအော်
လိုက်ကြမိတယ်ဗျို့။

“ဟာ၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဗျာ”

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို မေးသလိုလို၊ သူ့ဖာသာ ပြော
သလိုလိုနဲ့ အလန့်တကြား ပြောလိုက်တာဗျ။

ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဘလေးအလောင်းက ပက်လက်ဗျ။ မျက်လုံး
နှစ်လုံးစလုံး မရှိတော့ဘူးဗျို့။ မျက်လုံးနေရာမှာ ဟောက်ပက်ကြီး
ဖြစ်နေလို့ဗျာ။ ပါးစပ်ကြီးကလည်း ဟပြီး အော်နေတဲ့ပုံဗျ။ ဘလေး
မသေခင် မချိဆဲဝေဒနာ ခံစားပြီး မချိမဆဲ အော်ဟစ်ပြီးမှ

သေသွားတဲ့ပုံပါဗျာ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးတွေချင်းချင်းနီနေ
တာဗျို့။ အဝတ်အစားတွေလည်း စုတ်ပြဲပြီးနေတာဗျ။

“ဟာ”

ကျုပ်ဖြင့် လန့်တောင်အော်မိတာဗျို့။ သွေးတွေရွဲနေလို့
စောစောက မသိတာဗျ။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ
ဘလေးကိုယ်မှာ အသားတွေမှ မရှိတော့တာ၊ အရိုးတွေ ပေါ်နေ
တာဗျ။ မျက်နှာမှာလည်း အသားမရှိတော့ဘူး။ ကျုပ် ရှေ့တိုးသွား
လိုက်တယ်။ အလောင်းနားမှာကပ်ပြီး ရပ်ကြည့်နေတဲ့ သူကြီးနဲ့
ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေအနားကိုကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

အို...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ ဘလေးရဲ့ရင်ဘတ်ခြမ်းတစ်ခု
လုံး အသားဆိုလို့ ဘာမှမရှိတော့တာ၊ အရိုးတွေ ပေါ်နေတာဗျ။
ကျုပ်တို့ စောစောကကြည့်တဲ့နေရာက နည်းနည်းလှမ်းတွေ့ပြီး
သေသေချာချာ မမြင်ရတာပဲ။ အို...ဗိုက်ထဲမှာလည်း ဟောင်း
လောင်းကြီးဗျ။ အူတွေ အသည်းတွေ ဘာမှကို မရှိတော့တာ။
ကျောကုန်းဘက်ကိုသာ လှန်မစားနိုင်လို့ အသားကျန်နေတာဗျ။
မျက်နှာမှာလည်း အသားတစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူးဗျာ။ ဟာ...
ဘလေးရဲ့လျှာပါ မရှိတော့တာဗျ။ လျှာကိုပါ စားသွားတာပဲ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး သူကြီးရယ်”

ဟင်...ဘိုးညီလေးဗျ။ ဒီအဘိုးကြီး တောင်ဝေးကြီး ထောက်ပြီး ဒီအထိ လိုက်လာတာပဲ။

“ရွာမြောက်ဝိုင်းက သာတင့်တွေ့တာ ဘိုးညီလေးရဲ့၊ သာတင့်က သူ့ယာထဲက ပဲခင်းကိုအသွား ဒီနားမှာ ကျီးတွေ ဝိုင်းအုံနေလို့ ဘာများလဲဆိုပြီး လာကြည့်တာတဲ့၊ အပေါ်မှာဝဲနေတဲ့ ကျီးကတင် အကောင်တစ်ရာလောက် ရှိတာဆိုပဲ၊ အောက်မှာ ချစ်ခိုင်ကို ဝိုင်းထိုးဆိတ် စားသောက်နေတာက အကောင်းငါးရာ လောက်တောင် ရှိမှယ်လို့ သာတင့် ပြောတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ သူက မြေဆိုင်ခဲကြီးနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တော့မှ ကျီးတွေ ဝေါကနဲ ပျံသွား တာတဲ့။ ဒီတော့မှ သူလာကြည့်တော့ ချစ်ခိုင်အလောင်းကို တွေ့ တာတဲ့။ ပထမတော့ သာတင့်က ခွေးသေတွေ ဘာတွေကိုများ ဝိုင်းပြီး ကျီးကန်းတွေ စားနေသလားလို့ တွေးမိတာတဲ့၊ လာကြည့် တော့မှ ချစ်ခိုင်အလောင်း တွေ့တာဆိုပဲ။ သူ အံ့သြပြီး ကြည့်နေ တုန်းမှာပဲ ကျီးကန်းတွေက သူ့ကို ဝိုင်းထိုးမယ်လုပ်လို့ မနဲလွတ် အောင် ပြေးခဲ့ရသတဲ့ဗျ။ ကျုပ်ကို လာပြောလို့ ကျုပ်တို့ လူစုပြီး ဒီကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ကျီးကန်းတွေ မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဗြစ်မှပြန်ရလေ ချစ်ခိုင်ရယ်”

ဘိုးညီလေးက လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ တဘက်ကလေး

နဲ့ မျက်ရည်သုတ်နေတယ်။ ဘလေးချစ်ခိုင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် လောက်လေးကြီးဗျ။ လောက်စာလုံးတွေလည်း မြေကြီးပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေတယ်။

ဘလေးနဲ့ တစ်လံလောက် နှစ်လံလောက်အကွာမှာ ကျီးကန်းအသေ ငါးကောင် ခြောက်ကောင် တွေ့တယ်ဗျ။ သူမသေခင်တော့ ရသလက်ပစ်သွားသေးတာပဲလို့ ကျုပ်တွေ့လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျီးကန်းအကောင်တစ်ထောင်လောက်ကိုတော့ ဘလေး ဘယ်လိုလုပ်ပစ်နိုင်မှာတုံးဗျာ။

အသားမရှိတော့ဘဲ အရိုးတွေပေါ်နေတဲ့ မျက်လုံးဟောက်ပက်ကြီးတွေနဲ့ ဘလေးချစ်ခိုင်ရဲ့ အလောင်းကြီးကလည်း မျက်စိထဲက မထွက်တော့ပါဘူးဗျာ။

ယာထဲမှာပဲ အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းပြီး နေ့ချင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြရတာပေါ့ဗျာ။ အလောင်းကို ရွာထဲအထိ ပြန်မယူတော့ဘူးဗျ။ အလောင်းကလည်း မြင်လို့ကို မကောင်းတော့တာလေဗျာ။ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး မချိုမဆုံးအော်နေတဲ့ ပုံကြီးဗျ။

တစ်ရွာလုံး တိတ်ကိုသွားတာဗျို့။ လူတွေ တော်တော် ကြောက်သွားကြတာ။ ဟိုသစ်ပင် မော့ကြည့်၊ ဒီသစ်ပင် မော့ကြည့်နဲ့ ကျီးကန်းတွေများ ရောက်နေမလားဆိုပြီး လန့်နေကြတာ

ဗျ။ လူကြီးတွေကလည်း ပြောကြရတာပေါ့ဗျာ။

“ဟဲ့... နင်တို့က ဘာအတွက် ဒီလောက်ကြောက်နေကြတာတုံး၊ ချစ်ခိုင်က ငှက်မုဆိုးမို့ ငှက်သတ်တာခံရတာလေ၊ နင်တို့ မကြားဖူးဘူးလား။ အလမွာယ်ဆရာ မြွေကိုက်သေရသတဲ့၊ အခုလည်း ငှက်မုဆိုး ငှက်သတ်လို့ သေရတာပဲလေ၊ နင်တို့က ငှက်မုဆိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ငှက်တွေကို ဘာလို့ ကြောက်နေကြတာတုံး”

လူကြီးတွေက ဘယ်လိုတွေပဲပြောပြော ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသားတွေက ကြောက်ကြတာပဲဗျ။ ကျောက်ခဲတို့အရွယ်တွေကတော့ သွားလေရာမှာ လွယ်အိတ်တွေ စလွယ်သိုင်းလို့ဗျ။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ လောက်စာလုံးနဲ့ လေးခွတစ်လက် ထည့်ထားကြတာ။ ကျီးကန်းတွေ ရန်မူရင် တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းပြီးခုခံဖို့ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပေလောက်ရှိတဲ့ တောကျီးကန်းကြီးတွေကတော့ ကျုပ်တို့ရွာကို မလာတော့ဘူးဗျ။

ဒါပေမဲ့ ဘလေးချစ်ခိုင် ဆုံးပြီး တစ်လလောက်ကြာတော့ ရွာထဲမှာ ကျွက်စိကျွက်စိ ဖြစ်ကြပြန်ရောဗျို့။ ကျုပ်လည်း ဘာဖြစ်တာတုံး သိရအောင် ရွာထဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။

“တံတေရေ... ဒီလိုကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး”

နော်၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မှာဟေ့”

ကျုပ်ဝိုင်းထဲက ထွက်တာနဲ့ မြောက်ဝိုင်းက ဘိုးစိန်ညှိနဲ့ တန်းတိုးတာဗျို့။

“အခု ဘာဖြစ်လို့တုံး ဘိုးရဲ့”

“ဟ...တို့မြောက်ဝိုင်းက စိန်ဖေလေ၊ ပဲခင်းထဲက ပြန်လာတာ တောကျီးကန်းတွေ ဝိုင်းလိုက်လို့ဟ တာတေရ၊ မနဲကို အသက်လုပြီး ပြေးခဲ့ရတာဆိုပဲ၊ ရွာထဲဝင်တော့မှ နောက်ပြန်လှည့်သွားကြတာတဲ့။ ဒီနေ့ဆိုရင် ရွာပြင်ကို ဘယ်သူမှတောင် မထွက်ရဲကြဘူးတဲ့ဟ”

“ဟာ...ဟုတ်လား ဘိုး၊ ဒီကျီးကန်းတွေ ပြန်ရောက်လာကြပြန်ပြီပဲ၊ ထူးတော့ တော်တော်ထူးနေပြီပဲ ဘိုးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ တာတေရ၊ စိန်ဖေသာ လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ရင် ချစ်ခိုင်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်တော့မှာထင်တယ်၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်စမ်းပါ လူလေးရာ၊ မင်းဆရာကြီးတွေ ပင့်သင့်ရင်လည်း သွားပင့်ပေတော့ကွာ”

“ကျုပ် ကြည့်လုပ်ပါ့မယ် ဘိုးရာ”

“အေး၊ အေး၊ မင်းကို အားကိုးပါတယ် တာတေရာ”

ကျုပ် ရွာထဲမသွားတော့ဘဲ ဝိုင်းထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။

အိမ်ပေါ်တက်တော့ အဘနဲ့ အမေက အကျိုးအကြောင်းမေးလို့ ကျုပ်ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့လုံး ကျုပ် အလုပ်တွေလုပ်ရင်း ဒီအကြောင်းကိုပဲ တွေးနေမိတာဗျ။ ကျုပ် ဘာကိုမှ အဖြေထွက်အောင် မတွေးနိုင်ဘူး။ ညအိပ်ရာဝင်တော့ မဖဲဝါရဲ့ ကိုယ်ပွား အရုပ်ကလေးကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားပြီး မဖဲဝါကို ကျုပ်ပြောလိုက်တယ်။

“သန့်ရှင်းရှင်မ မဖဲဝါ၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ကျီးကန်းတွေ သောင်းကျန်းလို့ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လက ဘလေးချစ်ခိုင်ကို သတ်ပြီး စားပစ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့က ဘလေးချစ်ခိုင်ကို ငှက်မှဆိုးမို့လို့ ထို့ကန်းတွေ သတ်ပစ်တယ်လို့ ထင်တာ၊ အခုတော့ ကိုစိန်ဖေကို သတ်ဖို့ ဝိုင်းလိုက်ကြပြန်ပြီဗျ။ ဒီကျီးကန်းတွေဟာ လူသားစားတဲ့ ထို့ကန်းတွေဆိုတာ သေချာပြီ မဖဲဝါ၊ ဒီဇာတ်ကို အိမ်မက်ပေးပြီး ပြောပြပါ၊ ပြီးတော့ ဒီရန်ကို ဘယ်လိုနှိမ်နင်းရမယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြပါဗျာ။ ကြာရင် ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ ယာထဲတောင်ဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျ”

ကျုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မဖဲဝါကိုယ်ပွားရုပ်ကလေးက ဆူထန်ထန် ဆတ်တုနဲ့ တုန်သွားတာကို ကျုပ် သိလိုက်တယ်။ အခုကလေးကို ကျုပ်ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားပြီး အိပ်လိုက်တယ်။

“တာတေ ငါ ဒီမှာ”

ကျုပ်က ခါတိုင်းမြင်နေကျ ဆယ့်နှစ်ရာသီအဝါပင်ကြီး
အောက်ကို ကြည့်တော့ မဖဲဝါကို မတွေ့တာနဲ့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်
လုပ်နေတာဗျ။ မဖဲဝါက ဒါကိုသိလို့ ကျုပ်ကို လှမ်းပြောတာဗျ။

အသံကြားတဲ့ဘက်ကို ကျုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။
ကျုပ်ရဲ့ နောက်ကျောဘက်က ဖက်သန်းပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်နေ
တာဗျ။ ခါတိုင်းလိုပဲ ပန်းအဝါလေးတစ်ပွင့် ပန်ထားတယ်။
ကျုပ်နဲ့ရွယ်တူ ကောင်မလေးပုံစံ ဖန်ဆင်းပြီး လာတာဗျ။

“တာတေ နင်တို့ရွာတော့ စုန်းငြိုးတာ ခံနေရပြီ”

“ဗျာ...စုန်းငြိုးတာ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ စုန်း
မရှိပါဘူးဗျ”

“ဟဲ့ တာတေ၊ ဒီစုန်းက နင်တို့ရွာက စုန်းမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊
တခြားမှာနေတဲ့စုန်း၊ သူ့ကို ကျိုးကန်းမလို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူက
ကမ္ဘာပတ်ပြီး သွားနေတာ၊ ဒီဘက်တွေကို မရောက်တာကြာပြီ၊
အခုမှ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာတုံး မသိဘူး၊ ငါနဲ့လည်း
တေည့်ဘူး။ ကျိုးကန်းမက ငါ့ဆိုရင် အားကြီးမုန်းတာ”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ကျိုးကန်းမက မဖဲဝါကို ဘာကြောင့်
မုန်းတာတုံးဗျ”

“တစ်ခါတုန်းက ငါပိုင်တဲ့ ရန်ကုန်က ကြံတောသင်္ချိုင်း ကြီးထဲမှာ လာပြီး မဟုတ်က ဟုတ်က အစီအရင်တွေ လာလုပ်လို့ ငါမောင်းထုတ်လိုက်ဖူးတယ်။ အဲဒါကို ကျီးကန်းမက ငါ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးထားတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် နင်ကောင်းကောင်းဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ပြမယ်လို့ ငါ့ကို ကြိမ်းဝါးသွားတယ် တာတေရဲ့။ အခုတော့ သူနဲ့ ငါနဲ့ ပြန်တွေ့ကြရတော့မှာပေါ့လေ”

“ဟင်၊ မဖဲဝါ ဘာလုပ်မလို့တုံး”

“ဒီကျီးကန်းမကြီးက သူပုန်းတဲ့နေရာတိုင်းမှာ ဆေးတွေ စီရင်ပြီး ကျီးကန်းတွေကို အစာကျွေးတာဟဲ့ တာတေရဲ့။ သူ့ဆေး ခဲသွားတဲ့ ကျီးကန်းတွေအားလုံးဟာ သူ့အစေအပါးတွေဖြစ်ပြီး သူနိုင်းတိုင်း လုပ်ကြတော့တာပဲဟဲ့။ သူ ဒီနယ်ကို ဘယ်တုန်းက ဆောက်နေမှန်း ငါတို့ မသိဘူး။ သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ ကျီးကန်းတွေ ဆရာ ဒီနယ်က သူဆေးကျွေးထားတဲ့ ကျီးကန်းတွေရော ပေါင်းလိုက်ရင် ကျီးကန်းတွေ ထောင်နဲ့ချီပြီး ရှိနေပြီ။ အဲဒီတော့ကျီးကန်းကြီးတွေက ကျီးကန်းမရဲ့ အစေအပါးတွေချည်းပဲဟဲ့”

“နေပါဦး မဖဲဝါရဲ့၊ ဒီစုန်းမကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ကျီးကန်းမလို့ ခေါ်တာတုံးဗျ”

“ဟဲ့ တာတေ၊ ဒီကောင်မကြီးက စုန်းပညာကို အမြင့်နဲ့

တတ်နေပြီဟဲ့၊ အသက်ကလည်း ရာချီနေလောက်ပြီ၊ တခြားစုန်း
တွေက ထမီခြုံရင် လင်းတဖြစ်ကြတယ်။ သူက အဝတ်အနက်
ကြီး ခြုံလိုက်ရင် ကျီးကန်းကြီး ဖြစ်သွားရောဟေ့။ အရွယ်က
တောကျီးကန်း ငါးဆလောက် ကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီစုန်းမကြီး
ကို ကျီးကန်းမလို့ ခေါ်တာ”

“ဪ...ဒီစုန်းမကြီးက ဗမာမကြီးပဲလား”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီက မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နိုင်ငံက
စုန်းမကြီးမှန်းကို မသိတာ”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ရွာတော့ ဒီစုန်းမကြီး ပြီးတာ
ကိုခံရရင် တစ်ရွာလုံး သေကုန်တော့မယ်ထင်တယ်”

“နင် ဒီလောက်ကြောက်စရာမလိုဘူး တာတေ၊ ဒီကောင်မ
ကြီး ပုန်းနေတဲ့ ဝူပေါက်ကို ငါသိတယ်။ အခုလာမယ့် လကွယ်ည
ကိုးနာရီတိတိမှာ နင် ထနောင်းကုန်းအနောက်ဘက် တံခါးကနေ
ထွက်ခဲ့၊ ပြီးရင် ညောင်ကျပ်ပင်ကြီးအောက်မှာ စောင့်နေ၊ နင့်ကို
နက်ကျော် လာပြီးခေါ်လိမ့်မယ်။ နက်ကျော်ကို နင်မကြောက်နဲ့
တာတေ၊ နက်ကျော်က နင့်ကို သိတယ်၊ သူ နင့်ကို ခင်တယ်။
သူနဲ့သာ လိုက်သွား၊ သူက ကျီးကန်းမ ပုန်းနေတဲ့ ဝူပေါက်ကြီးကို
လိုက်ပြလိမ့်မယ်။ အဲဒီတောင်တစ်တောင်လုံးမှာ ကျီးကန်းမရဲ့

အစေအပါး ကျီးကန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်
 တွေက အစားကြူးတဲ့ကောင်တွေဆိုတော့ အအိပ်လည်း ကြူး
 တယ်။ အိပ်တန်းတက်ပြီဆိုတာနဲ့ မနိုးတော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့
 မျက်လုံးတွေက ညဘက်မှာ ကောင်းကောင်းမမြင်ရဘူး။ နင်
 ရဲရဲသာ လိုက်သွား။ နင် ဂူထဲဝင်ပြီးလို့ စုန်းမကြီးက နင့်ကို
 အာရုံစိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ ဂူထဲကို ကျီးကန်းမ မသိအောင်
 ဝင်ခဲ့မယ်။ ငါ့ကို ကျီးကန်းမ တွေ့သွားတာနဲ့ နင့်ကို သူ အာရုံ
 စိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သိလား။ ငါ့ ဂူပဲ အသေအကြေ
 တိုက်တော့မှာ။ ငါရုံးမယ့်အရေမြင်ရင် နင့်ဆရာကြီးတွေ ပေးထား
 တဲ့ အင်းတွေနဲ့ ဝင်ပြီးပစ်ပေတော့။ တကယ်လို့ စုန်းမကြီးက
 အဝတ်နက်မြဲပြီး ကျီးကန်းဖြစ်သွားပြီဆိုရင် နင် နောက်ဆုတ်လိုက်
 တော့ နက်ကျော် ရင်ဆိုင်လိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး ကျီးကန်းမကြီး
 ဂူထဲကနေ ထွက်သွားရင် နင်ဘာမှ မလုပ်နဲ့တော့ ကြားလား။
 နင် သူတို့ သတ်လို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနယ်ကနေ မောင်း
 ထုတ်လို့ပဲရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကျီးကန်းမက သူရုံးသွားရင် ဒီနယ်ကို
 ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးဟဲ့”

“တာတေ၊ တာတေ ထတော့လေ၊ မိုးလင်းနေပြီဟဲ့”
 အစေ နိုးတော့မှ ကျုပ် နိုးသွားတာဗျ။ ကျုပ်ချက်ချင်း

မဖဲဝါပေးတဲ့ အိပ်မက်ကို သတိရသွားပြီး အမေ့ကို လှမ်းမေးလိုက် တယ်။

“အမေ ဓမ္မကွယ်ဖို့ ဘယ်နှရက် လိုသေးတုံးဗျ”

“အောင်မယ် တာတော၊ နင်က ဘာများလုပ်ဦးမလို့တုံး”

“ဟာ ကိစ္စရှိလို့ပါ အမေရ”

“နောက်သုံးရက် လိုသေးတယ်ဟဲ့”

ကျုပ် အမေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အိပ်ရာသိမ်းနေ လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာသစ်ဖို့ ဝိုင်းထဲကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကျုပ်မှာ အင်းတွေရှာရ၊ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်လုပ်ရနဲ့ အားကို မအားပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဆရာကြီးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ကိစ္စတစ်ခုလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ကုန် ဘုရားခန်းဝင်ပြီး ဘုရားရှိခိုး၊ ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးတွေ ရွတ်တဲ့ ဆရာသစ္စာဆိုဂါထာ သုံးပုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်ရ တာပေါ့ဗျာ။ ဒီရက်အတွင်း ကျုပ် ဝိုင်းပြင်ကို လုံးဝမထွက်ဘူးဗျ။

အဘနဲ့ အမေက ကျုပ်လုပ်နေတာတွေကို မသိမသာ အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေကြတာဗျ။ ဘာမှတော့ မမေးဘူး။ ကျုပ်က အဖေရှင်တို့၊ ဘိုးလူပေတို့ကို တိုင်တည်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက် ဘယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်စောင့်နေတဲ့ လကွယ်ညကို ရောက်လာတော့

တာပေါ့ဗျာ။

မဖဲဝါပြောတဲ့အတိုင်း ညကိုးနာရီတိတိမှာ ကျုပ် ရွာ
နောက်ဘက်တံခါးကထွက်ပြီး ညောင်ကျယ်ပင်ကြီးအောက်ကို
ရောက်နေပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ အင်းတွေ ဆေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ ဆေး
လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတယ်။ ကျုပ်သုံးဖို့ ရွေးထား
တဲ့ အင်းတွေကတော့ လွယ်အိတ်အပြင်ဘက်က အိတ်ကပ်ထဲမှာ
အစဉ်အတိုင်း ထပ်ထားပြီးသားဗျ။

“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ၊ အိ”

ဟော နက်ကျော်ကြီး လာပြီးဗျို့။ လကွယ်ည အမှောင်
ထဲကြီးထဲက ပေါ်လာတဲ့ နက်ကျော်ကြီး အသံဗျ။ ကျုပ်က
ဗျတ်ကွင်းဆေး ကွင်းလာခဲ့တာလေဗျာ။ နက်ကျော်ကြီးကို ကျုပ်
မြင်နိုင်တယ်လေဗျာ။

“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး”

နက်ကျော်ကြီးရဲ့အူသံ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီဗျို့။ ဟော
ဟိုမှာ နက်ကျော်၊ နက်ကျော်။ ဒီကောင် ကျုပ်ဆီကို တန်းလာနေ
တာဗျ။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးလားဗျာ။ တကယ်ကို နွားမဒန်း
တစ်ကောင်လောက်ကို ရှိတာဗျ။

နက်ကျော်က ကျုပ်ကို ရပ်ပြီးကြည့်နေတယ်။ သူ့အဖို့

ကြီးကိုလည်း လှုပ်ပြတယ်ဗျ။ ကျုပ်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး
ညောင်ကျပ်ပင်ကြီးအောက်က ထွက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း
ထွက်လိုက်ရော နက်ကျော်က ချာကနဲလှည့်ပြီး အလယ်ရိုးမဘက်
ကို ဦးတည့်ပြီး သွားရောဗျို့။ ကျုပ်လည်း နက်ကျော်ကြီးနောက်က
ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးက ရှေ့ကသွား၊ ကျုပ်က နောက်က
လိုက်နဲ့ တောင်ခြေကို ရောက်လာတယ်။ လရောင်မရှိပေမယ့်
ကြယ်ရောင်လေးရှိလို့ တော်တော့တာပေါ့ဗျာ။ အေးလိုက်တာတော့
မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ ရိုးမနဲ့နီးလေ အေးလေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နက်
ကျော်က အပြေးသွားနေတော့ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို မျက်ခြည်
မပြတ်အောင် အပြေးအလွှား လိုက်နေရတာနဲ့ ကျုပ်မှာ ချွေးတွေ
တောင်ပြန်လို့ဗျာ။ ချမ်းလည်း သိပ်မချမ်းတော့ဘူးဗျ။

နက်ကျော်ခေါ်တဲ့လမ်းအတိုင်း ကျုပ်တောင်ပေါ်ကို တက်
ခဲ့တယ်။ ကျုပ်စိတ်ထင် ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်ရှိတော့ နက်
ကျော်က ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်လိုက်ရောဗျ။ ပြီးတော့
ချုံပုတ်တွေထဲ တိုးဝင်ခိုင်းတယ်။ သူက ရှေ့ကတိုးသွားတော့
ကျုပ်လည်း နောက်က လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အသံမမြည်
အောင် ကျုပ်က သတိထားပြီး တိုးရတာပေါ့ဗျာ။ ချုံပုတ်ကြီးတွေ

ကို တိုးပြီး ဟိုဘက်ကို ထွက်လိုက်တော့...

ဟာ...တွေ့ပြီဗျို့၊ တွေ့ပြီ။ ကျီးကန်းမနေတဲ့ဝူပေါက်ကြီး
ဗျ။ ဝူကို ချုံပုတ်ကြီး ပိတ်နေတာကိုဗျာ။ ဝူထဲမှာ မီးလင်းနေ
တယ်ဗျ။ ကျုပ် အပေါက်ဝကိုကပ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်
တော့ နံရံမှာ ကျောက်ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းထားတာဗျ။ ပြီး
တော့ ဝူအလယ်မှာ မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုနဲ့ ကျောက်အိုးကြီးတစ်လုံး
တည်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

ဒါ စုန်းမကြီး ဆေးကျိုထားတာပဲ ဖြစ်မယ်ဗျို့။ ကျုပ်
စုန်းမကြီးကို လိုက်ကြည့်တော့ မတွေ့ဘူးဗျ။ ဝူထဲက ကျောက်
ဝန်းခွဲကြီးမှာ နားနေတဲ့ လင်းတကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်
တယ်။ တစ်ကောင်က လင်းတထိပ်နီကြီးဗျ။ တစ်ကောင်က
လင်းတကျောဖြူကြီးဗျ။ ဘလေးချစ်ခိုင် မသေခင်ကပြောတဲ့
လင်းတကျောဖြူကြီးဆိုတာ ဒီကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်မယ်ဗျို့။ ဟော
ဝူထောင့်က မည်းမည်း မည်းမည်းနဲ့ ထွက်လာတာ ဘာကြီးပါ
လိန်း ဟာ မျောက်ဝံကြီးဗျ။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးလားဗျာ။
ဟော၊ ဟော မျောက်ဝံကြီးက ဆေးကျိုတဲ့ ကျောက်အိုးကြီးနားကို
လျှောက်လာပြီး မီးဖိုထဲကို ထင်းချောင်းတွေ ထိုးထည့်လို့ပါလား
ဗျ။ ဟော ဟော ခါးကြီးကုန်းပြီး 'ဖူး ဖူး' နဲ့ မီးတောင်မှုတ်နေ

လိုက်သေးရောဗျာ။ မီးဖိုက မီးတောက်သွားတာနဲ့ မျောက်ဝံကြီးက ကုန်းကုန်းနဲ့ ဝူထောင့်က မှောင်ထဲကို ဝင်သွားတယ်ဗျို့။

ဒီတော့မှ ကျုပ်လည်း ဝူထဲကို သတိထားပြီး ဝင်လိုက် တယ်။ နက်ကျော်က ကျုပ်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ပါလာ တယ်။

“ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂစ်၊ ဂစ်၊ ဂစ်”

ဟာ ကျုပ်ကို မြင်သွားပြီဗျို့။ လင်းတထိပ်နီကြီးက အိပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကင်းစောင့်နေတာဗျို့။ ဒီကောင် ကျုပ် ကို တွေ့သွားပြီ။

“ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး”

ဟော လင်းတကျောဖြူကြီးကလည်း ကျုပ်ကို မြင်သွား ပြီး အော်တော့တာပဲဗျို့။

“ဟဲ့ ထိပ်နီနဲ့ ကျောဖြူ။ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုံး”

ဟာ...ဒါ ကျိုးကန်းမကြီးရဲ့ အသံပဲဗျို့။ စောစောက မျောက်ဝံကြီး ဝင်သွားတဲ့ ဝူထောင့်မှောင်ရိပ်ထဲကနေ ထွက်လာ တာဗျို့။ ခါးကြီးက တစ်ဆစ်ချိုးကုန်းပြီး ခေါင်းမှာ ပဝါနီနီကြီး တစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါင်းထားတယ်ဗျို့။ နှာခေါင်းက ရှည်ရှည် ချွန်ချွန်ကြီးဗျို့။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ တောင်ဝှေးကို တဒေါက်

ဒေါက်ထောက်ပြီး ခါးကုန်းကုန်းကြီးနဲ့ အလင်းရောင်အောက်ကို ထွက်လာပြီဗျို့။ ခါးမှာ ဝတ်ထားတာက ထဘီမဟုတ်ဘူးဗျ။
 ဘောင်းဘီပွပ္ပကြီး ဝတ်ထားတာ။ သူဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကလည်း ရင်ဖုံးအင်္ကျီလို ပွပ္ပကြီးဗျ။ အပေါ်ရော၊ အောက်ရော အနက်ရောင် ချည်းပဲ။ နန်းမကြီးရဲ့ ပုံစံကိုက နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကြီးနဲ့ မည်းမည်းကြီးဆိုတော့ ကျီးကန်းကြီး လမ်းလျှောက်လာသလိုပါပဲဗျာ။

“ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး”

လင်းတကြီးနှစ်ကောင်ကလည်း မနားတမ်း အော်နေတော့တာဗျို့။

“ဟဲ့ကောင် နှစ်ကောင်၊ ဘာဖြစ်လို့တုံးလို့ ငါမေးနေတာ ပြောလေ”

“ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး”

“ဘာ...ရန်သူ ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာတုံး ရန်သူ”
 ကျီးကန်းမကြီးက လင်းတကြီးတွေပြောတဲ့ စကားကို နားထည်ပုံပဲဗျ။ ခါးကုန်းကုန်းကြီးနဲ့ ဝူထဲကို လိုက်ကြည့်တယ်။
 ကျွပ်က ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံးနောက်မှာ ကပ်ပြီးရပ်နေတာ ဆိုတော့ ကျွပ်ကို ရုတ်တရက် မမြင်ဘူးနဲ့ တူတယ်ဗျ။

ကျွပ်က ပုန်းနေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးရဲ့နောက်ကနေ ရှေ့

ကို ထွက်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျီးကန်းမကြီးက ကျုပ်ကို မြင်သွားပြီး သူ့လက်ထဲက တောင်ဝှေးကို ဒေါက်ကနဲ ဆောင့် လိုက်ပြီး...

“ဟဲ့ နင် ဘယ်သူတုံး”

“ကျုပ်က တာတေပါ”

“ဘာ...တာတေ ဟုတ်လား၊ နင်က ငါနေတဲ့ ကျောက် ပူထဲကို ဘာလာလုပ်တာတုံး”

ဒီမိန်းမကြီး ဗမာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် ဗမာ စကားကို ကောင်းကောင်းပြောတတ်သားပဲဗျ။

“ကျုပ်ခွေးပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာရင်း တောထဲမှာ မျက်စိလည်သွားလို့ဗျ”

“နင့်ခွေး ဟုတ်လား၊ နင့်ခွေးကို ဆာလောင်နေတဲ့ ငါ့ ကျီးကန်းတွေက စားပစ်လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့၊ ကောင်လေးရဲ့၊ အခု တော့ ငါ့ကျီးကန်းတွေက နင့်ခွေးကိုတင် မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုပါ စားပစ်တော့မယ်၊ သိလား ကောင်လေး”

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျားကျီးကန်းတွေက စားမယ် ဟုတ်လား၊ စားရဲရင် စားကြည့်လေ၊ တာတေအကြောင်း သိသွားမှာပေါ့ဗျ”

“အောင်မာ၊ ဆောင့်ကြွားကြွားနဲ့၊ မလောက်လေး

မလောက်စား အကောင်လေးကများ၊ ဟဲ့ ထိပ်နီနဲ့ ကျောဖြူ၊
ဒီအကောင့်ကို သတ်ပြီး စားလိုက်ကြစမ်း”

“ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂစ်၊ ဂစ်၊ ဂစ်”

လင်းတကြီးနှစ်ကောင်က အတောင်ပံတွေ တဖျန်းဖျန်း
ခတ်ပြီး ကျုပ်ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ပျံပြီးဝင်လာတယ်ဗျို့။ ကျုပ်
လည်း လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ကိုင်ထားတဲ့ အင်းချပ်နဲ့ ပစ်လိုက်
တယ်ဗျို့။ ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့အင်းက ‘ဂဠုန်စက်’ အင်းဗျို့။ လင်းတ
လောက်ကတော့ ဘယ်မှုမှာတုံးဗျာ။

“ဝုန်း၊ ဝုန်း”

ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့အင်းကြောင့် လင်းတကြီးနှစ်ကောင်
မိတွေ ထတောက်ပြီး ဝူကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ထိုးကျသွားရောဗျို့။
ဒီတော့မှ ကျီးကန်းမကြီးက ကျုပ်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်
ပြီး---

“လက်စသတ်တော့ နင်က ဆရာကိုး၊ ငါ့တစ်သက်မှာ
ဒီလောက်ငယ်တဲ့ဆရာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးတာ၊ ကဲ နင့်ကို
ငါ သေတ်မိခင် ဒီဝူထဲက နင် ထွက်သွားပေတော့”

“ကျုပ် ဒီဝူထဲက ထွက်သွားဖို့ လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး
ခင်ဗျာကို ဒီသေက် မောင်းထုတ်ဖို့ လာခဲ့တာဗျို့၊ ကျီးကန်းမကြီး

ရဲ့”

“အောင်မာ၊ နင်က ငါ့နာမည်ကိုတောင် သိနေတာကိုး၊ နင်က ပေါ့သေးသေးကောင်တော့ မဟုတ်ဘူးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကြံတောသချိုင်းထဲ က မောင်းထုတ်ခဲ့တဲ့ မဖဲဝါရဲ့ မိတ်ဆွေဗျ”

“ဘာ...နင်က ဟိုသရဲမရဲ့ မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရင် ဟန်ကျလိုက်တာ၊ နင့်ကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ဟိုသရဲမကို ငါ လက်စားချေရမယ်၊ ကဲ နင့်ဟာမ သရဲမကို ခေါ်လိုက်စမ်း၊ မခေါ်ပေးနိုင်ရင်တော့ နင်သေဖို့ပြင်ထားပေတော့၊ ဆရာပေါက်စန ကောင်စုတ်ကလေး”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ငါ့ကို ခေါ်စရာမလိုဘူး ငါ ဒီမှာရောက်နေပြီသားဟဲ့ ကျီးကန်းမရဲ့”

ဟာ...မဖဲဝါ ရောက်လာပြီဗျို့။

“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး”

အို...နက်ကျော်ကြီးကလည်း အူပြီး ဝူကြမ်းပြင်ကို လက်သည်းတွေနဲ့ ကုတ်လို့ဗျ။ ဒီတုန်းမှာ ကျုပ်က မဖဲဝါကို ကြည့်လိုက်တယ်။ မဖဲဝါက ကျုပ်ကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲနဲ့ ငြတယ်ဗျ။ ကျုပ်သိတာပေါ့။ ကျုပ်ကို အင်းပစ်ခိုင်းနေတာလေ။

ကျီးကန်းမကို မဖဲဝါ ဒီအတိုင်းရင်ဆိုင်လို့ ဘယ်ရမှာတုံး။ ကျုပ်ဆို
 တဲ့ကောင်ကလည်း အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသားပါဗျာ။ စောစောက
 အင်းတစ်ချပ် ပစ်ပြီးကတည်းက နောက်တစ်ချပ်က လက်ထဲမှာ
 အဆင်သင့် ကိုင်ပြီးသားလေ။ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်ပစ်မှာက 'မှော်စက်
 ရောင်' အင်းဗျ။ စုန်းတွေရဲ့ စက်မျိုးစုံကို ဖျက်ဝစ်မယ့် အင်းပဲဗျ။
 ကျုပ် နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း မသိမသာ ဆုတ်လိုက်ပြီး မဖဲဝါကို
 မဲနေတဲ့ ကျီးကန်းမကြီးတည့်တည့်ကို အင်းပစ်သွင်းလိုက်တယ်။

“ကဲကွာ၊ အဲဒါ မှော်စက်ရောင်အင်းတဲ့ဟေ့၊ ခံနိုင်ရင်
 ခံတော့ဟ”

“ဝုန်း”

ဟာ...ဝုန်းကနဲမြည်ပြီး ဝင်းကနဲ လက်သွားတယ်ဗျို့။
 ငြိတော့ မီးခိုးတွေ မှောင်သွားတယ်။ အခိုးတွေပြယ်သွားတော့
 ဝူကြဲခံပြင်မှာ ဒူးထောက်လျက် ကျနေတဲ့ စုန်းမကြီးကို တွေ့လိုက်
 ရတယ်။

ဟော...ခုန်ပြီ၊ မဖဲဝါ ခုန်ဝင်သွားပြီဗျို့။

“ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း”

မဖဲဝါရဲ့ လက်ဝါးကြီး လေထဲမှာ မြောက်သွားပြီး စုန်း
 ကြီးရဲ့ ထောင့်တုန်းကို ဆက်တိုက်ရိုက်လိုက်တယ်။

““ဝေါ့””

ဟော...ကျီးကန်းမကြီး သွေးတွေအန်ပြီဗျို့။ ဟော ထပြီ၊ ထပြီ၊ ကျီးကန်းမကြီး ဒယီးဒယိုင်နဲ့ထပြီး ကျောက်ပန်းဆွဲတစ်ခု တစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ အဝတ်မည်းကြီးကို ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်မည်းကြီးကို သူ့ကိုယ်ပေါ် ခြုံလိုက်ပြီး...

“နင့်ကို ငါက လျှော့တွက်လိုက်တာ ငါ့အမှားပဲ၊ နင့်မှာ ဒီလောက်အစွမ်းထက်တဲ့ အင်းတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ကို ငါ မထင်မိတာ၊ အဲဒါ ငါ့အမှားပဲ”

စကားလည်းဆုံးရော စုန်းမကြီးက ကျီးကန်းကြီး ဖြစ် သွားရောဗျို့။

““ဝုတ်၊ ဝုတ်၊ ဝုတ်၊ ဝုး၊ ဂရား၊ ဂရား””

ဟာ...နက်ကျော်ကြီး ပြေးဝင်သွားပြီဗျို့။ ကျီးကန်းကြီး က အပေါ်ကို ပျံတက်ပြီး ကျောက်စက်ပန်းဆွဲကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ နားနေတယ်။

““ဂရား၊ ဂရား၊ ဝုတ်၊ ဝုတ်””

နက်ကျော်ကြီးက အောက်ကနေ မော့ကြည့်ပြီး ဒေါသ တကြီးနဲ့ ဟောင်ရောဗျို့။ ကျီးကန်းကြီးက မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနဲ့ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဝူပေါက်ဝကို တစ်ရှိန်

ထိုး ပျံ့ထွက်သွားရော့ဗျို့။ ကျုပ်ကလည်း မဖဲဝါ မှာထားလို့
ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။

“ဝုတ်၊ ဝုတ်၊ ဝုတ်”

နက်ကျော်ကတော့ ဝူပေါက်အထိ လိုက်ဟောင်နေတာပဲ
ဗျား။

“ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ၊ ဝေါ”

ဟာ...ဘာသံတွေပါလိမ့်။ ကျုပ် ဝူပေါက်ဝကို ပြေး
ထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ ကျီးကန်းတွေဗျို့။ အကောင်
နှစ်ထောင်လောက်များ ရှိသလား မသိပါဘူးဗျား။ ကျီးကန်းမကြီး
ပဲ့တဲ့နောက်ကို စုပုံပြီး ပျံ့လိုက်သွားကြတာဗျို့။ ဝူထဲမှာ မဖဲဝါကို
တွေ့တော့ဘူးဗျ။ ကျုပ်က မီးဖိုပေါ်က ကျောက်အိုးကြီးကို
ခြေထောက်နဲ့ကန်ပြီး တွန်းလှဲလိုက်တယ်။ ကျောက်အိုးကြီးက
ဖိုခရောက်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျပြီး ကွဲသွားတယ်။ အထဲက အရည်
ပူပြီးတွေ့က ဝူထောင့်က မှောင်ရိပ်ထဲကို စီးသွားတယ်။ စောစော
က ဆောက်ဝံကြီး ဝင်သွားတဲ့ဘက်လေဗျား။

“ဝီး၊ ဝီး၊ ဝရား၊ ဝီး”

ဟာ အော်သံကြီးဗျား။ မချိမဆုံအော်တဲ့ အသံကြီးဗျား။
ဒါ စောစောက ဆောက်ဝံကြီး အော်တာဗျား။ ဘယ်လိုအစွမ်းရှိတဲ့

ဆေးရည်တွေလည်းတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျ။ မျောက်ဝံကြီး
အော်သံက တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်ပြီး နောက်ဆုံး ငြိမ်သွားရော
ဗျို့။

ကျုပ် ဝူအပြင်ကို ပြေးထွက်ပြီး အဝင်ဝက ချုံပုတ်ကြီး
ထဲကို တိုးဝင်လိုက်တယ်။ ချုံပုတ်ကြီး ဟိုဘက်ကို ထွက်လိုက်
တော့ ဟာ နက်ကျော်ကြီးဗျ။ ဒီကောင်ကြီး ကျုပ်ကို စောင့်နေတာ
ဗျို့။

အဲဒီညက နက်ကျော်ကြီးက ကျုပ်ကို ရွာနားအထိ ပြန်ပို့
လေရဲ့။ ကျုပ်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆရာတော့ကျောင်းက တုံး
မောင်းတောင် ခေါက်နေပြီဗျို့။

တာတေ

ပန်းသူဂန်ပြုံး

ရမ်းသီးတွေ လှိုင်လှိုင်ပေါ်တဲ့အချိန်ဗျ။
ကျွန်ုပ်တို့က ဝက်သားကို မရမ်းသီးနဲ့ ချက်လို့။ ချဉ်
ဖြုန်းဖြုန်းသေး စားလို့ကောင်းချက်ဗျာ။ ဝက်သားဟင်းပန်းကန်မှာ

ကျုပ်လက်ချည်းပဲ။ အဘနဲ့ အမေမှာ သားသမီးကလည်း ကျုပ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေဗျာ။ ကျုပ်မို့လို့ ခေါင်းမဖော်တမ်းစားပြီ ဆိုရင် လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်တို့ပြီး ပြုံးလို့ဗျ။ ဝမ်းသာနေလိုက်ကြတာ။ ဪ မိဘ မေတ္တာများဗျာ ဘယ်မှာတုလို့ မိလိမ့်မတုံး။

ကျုပ်အတွက်တော့ အဘနဲ့ အမေ ဝမ်းသာရမှာပါဗျာ။ တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်ကလည်း ဟင်းမကောင်းရင် သုံးပန်းကန်၊ ဟင်းကောင်းရင် လေးပန်းကန်တော့ အသာလေးဗျ။

“တာတေရေ၊ တာတေ၊ တာတေ ရှိလား အရီး”

ဟ...ထမင်းစားကောင်းနေတုန်း ဘယ်ကဧည့်သည်များ ပါလိမ့်၊ ကျုပ်က ဝိုင်းထဲကို အသက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟင်...ကိုညွန့်ပါလား”

“ဘယ်ကိုညွန့်တုံး၊ သံပြာငညွန့်ကို ပြောတာလား တာတေ”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ ကိုသံပြာကြီးဗျ”

ပြောရဦးမယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာက ကိုညွန့်နှစ်ယောက် နှိတာဗျာ။ တစ်ယောက်က အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ဗျ။ သူ့ကိုတော့ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေက လန်ဘားငညွန့်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ နောက်

တစ်ယောက်ကိုတော့ အသံပြာရှပ်ရှပ်နဲ့ခိုလို့ သံပြာငညွန့်လို့ ခေါ်ကြတယ်။

အခု ကျုပ်ဆီလာတာက သံပြာငညွန့်ပေါ့ဗျာ။

“ဟာ...ကိုညွန့်ကြီး လာဗျာ၊ လာ၊ ကျုပ်ရှိပါတယ်”

သံပြာကိုညွန့်က အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး...

“ဟာ ထမင်းပိုင်းနဲ့ တန်းတိုးနေပေါ့၊ ဘာဟင်းကောင်းချက်တုံး အရီး”

အသံပြာပြာကြီးနဲ့ အမေ့ကို မေးတာဗျ။

“ငညွန့်ရေ၊ အနောက်ပိုင်းက ငပိန်တို့ ဝက်ပေါ်လို့ တစ်ပိဿာ သွားဆုံလာတာလေ”

“ဟာ အရီး တစ်ပိဿာတောင် မများဘူးလားဗျ”

“ဟဲ့ ငညွန့်၊ နင်က မသိဘဲကိုး၊ နင့်ညီ တာတေ တစ်ယောက်တည်းက ငါးဆယ်သားလောက် စားတာဟဲ့”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟုတ်လား တာတေ တိုးတိုးပြောပါ အရီးရာ၊ ရွာထဲက အပျိုတွေ ကြားသွားလို့ တာတေ အစားကြီးတာ သိသွားပြီး နောက်ပိုး ပိုးလို့မရဘဲ ရှိနေပါဦးမယ်ဗျာ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ကျုပ်တို့ အညာသားတွေက အဲဒါတွေ ခင်ဖို့ကောင်းတာ

ဗျ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့တာနဲ့ ရယ်စရာလေး ပြောတော့တာဗျ။

“ဟဲ့ ငညွန့်ရဲ့ မနက်က နင့်မယား ပြားကြည်တောင် တစ်တွဲ လာဆွဲလို့လေ၊ နင် အခု ထမင်းစားတာ ဝက်သားဟင်းနဲ့ စားခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား အရီး၊ ကျုပ်ဖြင့် ထမင်းလည်း မစားရသေး ပါဘူးဗျာ၊ အိမ်လည်း ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ မနက် အိပ်ရာနီး ကတည်းက ဘထွေးထွန်းကြည်တို့အိမ် ရောက်နေတာဗျ”

“ဟေ...ဘယ်ထွန်းကြည်တုံး၊ မယားပြိုင်ထွန်းကြည် လား၊ ဘိုးပုထွန်းကြည်လား”

“ကျုပ်တို့တောင်ပိုင်းက ဘထွေးထွန်းကြည်လေ၊ အဲ... အရီးပြောတဲ့ မယားပြိုင်ထွန်းကြည်ပေါ့ဗျာ”

ကျုပ်တို့ရွာမှာက ဦးထွန်းကြည် နှစ်ယောက် ရှိသဗျ။ တစ်ယောက်က ကျုပ် မကြာ မကြာပြောတဲ့ ဘိုးပုကြီးရဲ့ သား လေဗျာ။ သူ့ကို ကျုပ်တို့ရွာသားတွေက ဘိုးပုထွန်းကြည်လို့ ခေါ်ကြတာ။ နောက် ဦးထွန်းကြည်တစ်ယောက်က မိန်းမနှစ်ယောက် ယူထားတဲ့ ဦးထွန်းကြည်ဗျ။ သူ့ကို... သူ့ကွယ်ရာမှာ မယားပြိုင် ထွန်းကြည်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဘထွေးထွန်းကြည်က လူချမ်းသာ

ဗျ။ ယာတွေ၊ ထန်းတောတွေ မနည်းမနောကို ပိုင်တာဗျ။ သူ့
 အတိုးလက်ထက်ကတည်းက အမွေတွေရတာ။ ဘထွေးထွန်းကြည်
 က သုံးမွေခံရတဲ့ လူလေဗျာ။ လွတ်ချမ်းသာတာပေါ့ဗျာ။ တောင်
 ပိုင်းမှာ စိုက်ဆောက်ပြီးနေတဲ့ လူပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မယား
 နှစ်ယောက်နဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်။ မယားနှစ်ယောက်ကို
 တစ်နေရာစီထားပြီး ပေါင်းတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်အိမ်တည်းမှာပဲ
 ထားပြီး ပေါင်းတာဗျ။ အရိုးမလှရီက ပထမ မယားဗျ။ ဒုတိယ
 မယားကလည်း တိုက်ဆိုင်မှုလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။
 မလှရီပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ရွာက မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘထွေးထွန်းကြည်
 တခြားက ယုလာတာ။ သူ့မျိုးရိုးလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

အဲဒါကို ကျုပ်တို့ရွာသားတွေက စကားပြောရင် ဘယ်
 လှရီတဲ့ဘုရား။ ထွန်းကြည်မယားလေ။ ထွန်းကြည်မယား လှရီတော့
 ဟုတ်တယ်လေ၊ မယားကြီး လှရီလား၊ မယားငယ် လှရီလားလို့
 ခေါ်ကြတာလေ။

တစ်ရက်တော့ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ မိန်းမပိုင်းကြီးဖွဲ့ပြီး အမေ
 တို့ စကားပြောနေကြတာဗျ။ အဲဒီမှာတင် ခုနက မယားကြီး
 လှရီတို့ မယားငယ်လှရီတို့ လုပ်နေကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကလည်း အနားမှာ ရှိနေတော့ အမေတို့ကလည်း

ဗျာ၊ မယားကြီးလှရီတို့ မယားငယ်လှရီတို့နဲ့ ရှုပ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ကျောင်းတွေမှာလို နံပါတ်နဲ့ ခွဲပေါ့ဗျ။ ပထမ မယား မလှရီကို လှရီတစ်၊ ဒုတိယမယား မလှရီကို လှရီနှစ်။ တကယ်လို့ ဘထွေး ထွန်းကြည်က နောက်ထပ် မလှရီတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ ထပ်ယူ လာရင် လှရီသုံးပေါ့ဗျာ။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ကျုပ်စကားလည်း ကြားရော အမေတို့စကားပိုင်းက အမေ့အသိတွေဆိုတာ ရယ်လိုက်ကြတာဗျာ။

“ခွပ်၊ ခွပ်၊ ခွပ်၊ ကဲဟယ် ပေါက်ကရတော်တော်ပြော၊ ပေါက်ကရတော်တော်လုပ်တဲ့ အကောင်”

အမေကတော့ ကျုပ်ခေါင်းကို တုံးမောင်းသုံးချက် ခေါက်ရောဗျို့။

အမေ မေးလိုက်တော့ သံပြာကိုညွှန်က ပြန်ဖြေလိုက် တယ်။

“ဟဲ့ ထွန်းကြည် ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဘထွေးထွန်းကြည် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျ။ သူ့မိန်းမ ဆုံး လို့”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်မိန်းမတုံး၊ မယားကြီးလှရီ

လား၊ မယားငယ်လှရီလားဟဲ့ ငညွန့်ရဲ့။”

“မယားကြီး ဆုံးတာ အရီးရဲ့။”

“ဟာ...လှရီ ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ နေထိုင်မကောင်းဘူးလို့ လည်း မကြားပါလား၊ ပြုန်းစားကြီးဆုံးတာ ဘယ်လိုကြောင့်တုံး”

ကျုပ်တို့လည်း ကိုညွန့်ကို ထမင်းစားတောင် မခေါ်မိ သေးဘူးဗျ။ စကားက အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းကို ရောက်သွား ပြန်ရောဗျို့။

“ဘာဖြစ်ပြီး ဆုံးတာတုံး ငညွန့်ရဲ့။”

ကျုပ်အဘက ဝင်မေးတာဗျ။ အမေရော အဘရော ကျုပ် ရော တော်တော်အံ့သြသွားကြတာ၊ အရီးလှရီက အသက်ငါးဆယ် သောက်တော့ ရှိပြီဗျ။

“ဘာဖြစ်တာတုံး မသိပါဘူး ဘိုးညာဏ်ရာ၊ မနက်ဝေလီ ဆောင်က အရီးလှရီက ဝိုင်းထောင့်က အိမ်သာကို ထသွားတာ တဲ့ဗျာ၊ ငယ်သံပါအောင် အော်တဲ့အသံကြားလို့ ဘထွေးက အတင်ပြန်ဆင်းပြီး လိုက်သွားတော့ မျက်ဖြူကြီးလန်ပြီး သေနေ တာဆိုပဲ၊ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း သွားတာပဲဗျ။ ဟိုရောက် တော့ လူတော်တော်စုံနေပြီ”

“အသေကို ကိုညွန့် သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့လားဗျ”

ကျပ်က ဝင်မေးတာဗျို့။ ကိုညွန့်က ကျပ် တည်ထားတဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာနေရင်းကနေ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ကြည့်တာပေါ့ တာတောရ၊ အရီးလှရီအလောင်းက ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ၊ မျက်ဖြူကြီးက အပေါ်ကိုလန်နေလို့ကွ၊ ပါးစပ်ကလည်း အံကြီးကြိတ်လို့ဟေ့၊ သွားတွေတောင် မြင်နေရ တာ၊ ဝေဒနာတစ်ခုကို မချိမဆန့်ခံပြီး သေသွားတဲ့ပုံပဲကွ တာတော ရ၊ ငါ သေသေချာချာကြည့်တော့ အရီးလှရီအလောင်းမှာ ဗိုက်ကြီး က ချပ်ပြီး ပြားကပ်နေတယ်ကွ၊ လှန်တော့ မလှန်ကြည့်ရဘူး၊ အညာစောင်အကွက်ကလေး လွမ်းထားတာလေကွာ။ ဒါနဲ့ ဆယ် အိမ်ခေါင်း ကိုကံကို ကပ်ပြီး တိုးတိုးမေးကြည့်တော့ ကိုကံက ငါ့ကို ပြောတယ်၊ ‘ဟေ့ကောင် ငညွန့်၊ မင်း ဘယ်သူမှ လျှောက် မပြောနဲ့၊ အရီးလှရီအလောင်းမှာ အူတွေ အသည်းတွေ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး’ တဲ့ တာတောရေ။”

“ဗျာ...အူတွေ အသည်းတွေ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် အရီးလှရီအလောင်းမှာ ဗိုက်ကြီးဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေ လို့လား ကိုကြီးညွန့်ရဲ့”

“ဟာ...တာတောကလည်း ဘယ်ကလာပြီး ဟောင်း လောင်းဖြစ်ရမှာတုံး၊ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ ဗိုက်မဖောက်ဘဲ

အထဲက အူတွေ အသည်းတွေ နှုတ်စားနိုင်တာကွ၊ မင်းက မေ့
သွားပြန်ပြီထင်တယ်၊ အိမ်ကြီးအပေါ်မြောက်နေတဲ့ အာလူး
သေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ ကိုကြီးညွှန်ရဲ့၊ နေဦးဗျ၊ အဲဒီ
တုန်းက ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေက တိတ်တိတ်ကလေး ဗိုက်ခွဲကြည့်
ကြတာဗျ၊ အခုရော အဲဒီလို ကြည့်သေးလား”

“ဒါတော့ ငါမသိဘူးကွ၊ ငါရောက်တော့ အလောင်းက
ပြင်ပြီးပြီ၊ စောင်တွေဘာတွေ လွမ်းထားတော့ ဘယ်သူက လှန်
ကြည့်တော့မှာတုံးကွာ”

“အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်တာပေါ့”

“ငါ့ကို ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုကံပြောလို့ သိတာကွ၊
ဒါနဲ့ ငါလည်း မင်းကို တိတ်တိတ်လာပြောတာကွ၊ ဒါ ဘယ်လို
ဖြစ်တယ်လို့ မင်း ထင်တုံး၊ မင်းက ဗဟုသုတရှိလို့ မေးတာပါ
ဏှာ”

ကျုပ်တို့ ထမင်းဝိုင်းလည်း ပြီးသွားပါပြီဗျာ။ အမေက
တော့ မီးခိုးချောင်မှာ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောပြီး သိမ်းလို့၊
ကျုပ်နဲ့ အတကတော့ ကိုညွှန်နဲ့ စကားပြောနေကြတာပေါ့ဗျာ။

“ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး ကိုညွှန်ရော၊ သူတို့

အိမ်ထောင်ရေးက ရှုပ်တော့ ရှုပ်သားလားဗျာ”

“ရှုပ်ဆို တစ်အိမ်တည်းမှာ မယားနှစ်ယောက်ထားပြီး ဘထွေးက ပေါင်းနေတာလေကွာ”

“နို့ နေပါဦး ကိုကြီးညွန့်ရဲ့ ဘထွေးထွန်းကြည်ရဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်က နာမည်ကလည်း တူနေတော့ ဘထွေးက ဘယ့်နှယ် များ ခေါ်တုံးဗျ”

“ဟာ တာတေကလည်း အရီးမလှရီကို ဘထွေးက မလှရီပဲ ခေါ်တာကွ၊ စကားပြောရင်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ပဲ ပြောတာ။ နောက်မိန်းမ မလှရီကိုတော့ အလှလို့ ခေါ်တာ။ ဟို ကလည်း သူ့ကို အစ်ကိုထွန်းလို့ ခေါ်တာကွ၊ အရီးလှရီကတော့ ဘထွေးကို ကိုထွန်းကြည်လို့ပဲ ခေါ်တယ်”

“အင်း...အရီးမလှရီ သေတာ ရိုးရိုးသေတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါလာပြော တာပေါ့၊ အခု ဒီလာတဲ့လမ်းမှာ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုကံက ငါနဲ့ ပါလာတယ်၊ သူ့အိမ်ကို ခဏပြန်မလို့ပြောတာပဲ၊ လမ်းမှာ ငါ့ကို ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောသေးတယ်ကွ၊ ဘထွေးထွန်းကြည်ရဲ့ မယားငယ် လှရီက အရီးမလှရီနဲ့စာရင် ငယ်လည်းငယ်၊ ချော

လည်းခွေတယ်မို့သား ဒီတော့ ဘထွေးကလည်း အရေးပေးတာ
ပေါ့ကွာ အခုလည်း ဘထွေးနဲ့ သူမယားငယ်ပေါင်းပြီး အောက်
လမ်းတွေဘာတွေမွေးပြီး အရီးမလှရီကို အူ၊ အသည်းတွေနှုတ်ပြီး
သတ်ခိုင်းပုံရတယ်လို့ ကိုကံက ပြောတယ် တာတေရ”

“ဟာ...ဒါဆိုရင်တော့ တော်တော်ကို ယုတ်မာရက်စက်
ကြတာပေါ့ဗျာ”

ကျွပ်ရောက်သွားတော့ အရီးမလှရီအလောင်းက ခေါင်း
တောင် သွင်းပြီးသွားပြီဗျာ။ အသုဘကို ရက်မထားတော့ဘူး။
ညနေ ခုမယ်ဆိုလို့ ကျွပ်ဖြင့် အိမ်တောင်မပြန်လိုက်ရဘူး။ တစ်ခါ
တည်း အသုဘချဖို့ ပြင်ကြဆင်ကြရတော့တာပေါ့ဗျာ။

ရပ်ရေးရွာရေး ရှိတယ်။ ကျွပ်တို့ကာလသားတွေကပဲ
သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ဦးဆောင်ကြရတာပေါ့ဗျာ။ သန့်ရှင်းမှာ
ထွင်းတူးတဲ့အဖွဲ့က တူးကြပေါ့ဗျာ။ လူကြီးပိုင်းကတော့ လိုက်ပြီး
ပြောပြကြတော့ပေါ့လေ။ ဘယ်နားမှာတူး၊ ဘယ်လိုတူးပေါ့ဗျာ။
အချို့တို့နဲ့ ပုဗ္ဗာရုံက ကျွပ်ဆရာတော် ဦးဂုဏ်နဲ့ သံဃာတော်တွေ
ကြွလာပြီး သရဏဂုံတင်ကြတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အသုဘချရတော့
တာပေါ့ဗျာ။

ကျွပ်တို့ရွာသားတွေကတော့ မယားကြီး သေတာကို

ရက်တောင်မထားဘဲ ချက်ချင်းသဂြိုဟ်ရမလားဆိုပြီး ဘထွေး ထွန်းကြည်ကို အပြစ်ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ လူ့လောကရဲ့ ဓမ္မတာမှာ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက်၊ တဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်ဆိုတဲ့ စကားရှိတာပဲလေဗျာ။ ခုနစ်ရက်လောက် ကြာတော့လည်း တိတ်သွားကြတာပါပဲလေ။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆို တော့ လူ့လောကမှာက နောက်ထပ် စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ပြောစရာ အကြောင်းတွေက ရှိလာပြန်တာလေဗျာ။ အသစ်ပေါ်လာတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောကြရတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဘထွေးထွန်းကြည်ကတော့ သူ့ရဲ့ ဒုတိယဇနီး မလှရီ ရယ်၊ မလှရီနဲ့ ရတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက်ရယ်နဲ့ သူ့အိမ် ထောင်က သာသာယာယာပါပဲ။ အရီးမလှရီနဲ့ ပေါင်းလာတာ သားသမီး မရဘူးဗျ။ ဒုတိယ မလှရီနဲ့ကျမှ သားသမီး ရတာ။ ဘထွေးကလည်း အသက်ကြီးမှရတဲ့ သမီးလေးဆိုတော့ တုန်နေ အောင်ကို ချစ်တာပေါ့ဗျာ။ ကလေးက အခုဆိုရင် ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ် လောက်တောင် ရှိပြီဗျ။ နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာလေးပါ။ ခင်လဲ့ရီထွန်းတဲ့ဗျ။ မျက်နှာလေးကလည်း ချောချောလေးဗျ။ သူ့အမေ မလှရီကလည်း မိန်းမချောလေးဗျာ။

x x x

“အေးလေ၊ ဝဋ်ဆိုတာ အမြဲတဲ့၊ ငရဲဆိုတာ အပတဲ့၊ သူလုပ်ရင် သူခံရမှာပေါ့ဟယ်၊ အောက်လမ်းနဲ့ပေါင်းပြီး အရီးလှရီကို သတ်ရင် သူတို့လည်း အရီးလှရီလို ပြန်ကြုံရမှာပါပဲ၊ ဒီဘဝ မကြုံရင် နောင်ဘဝတွေ ကြုံမှာပေါ့”

ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ဘလေးထွန်းကြည်တို့အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ အဆုံးသတ်လိုက်ကြတယ်ဗျို့။

ဒါပေမဲ့ အရီးမလှရီ ဆုံးပြီး တစ်နှစ်ကြာတဲ့အချိန်မှာ ဒီကိစ္စ ပေါ်လာတော့တာပဲဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေ၊ ကိုကြီးတာတေ”

ကျုပ်ဝိုင်းထဲက မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ အိပ်မလို့ လုပ်နေတုန်း ဒီကောင် ရောက်လာတာဗျ။ တောကျော်လေဗျာ။ ဆရာတော်ကျောင်းက ကျောင်းသားလေးလေ။

“ဟေ့ကောင် တောကျော်၊ နေပူကြီးထဲ ဘယ်သွားမလို့ တုံး”

“ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ကိုကြီးတာတေဆီကို လာတာဗျ။ ဆရာတော် လွတ်လိုက်ပြီ။ ဆရာတော်က မှာလိုက်တယ်၊ အခု ချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ပါဏဲ့”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ အေး အေး၊ ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ကျုပ်က အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အင်္ကျီလေး ပုဆိုးလေး လဲ
 လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဘနဲ့ အမေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး
 တောကျော်နဲ့ အတူတူပဲ ဆရာတော်ကျောင်းကို ရောက်လာခဲ့တယ်
 ဗျ။ ဆရာတော်ကျောင်းရှေ့မှာ ထိုင်နေတာ ဘထွေးထွန်းကြည်ဗျ။
 ကျုပ်ကိုတွေ့တော့ ဘထွေးထွန်းကြည်က ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်တယ်။
 ကျုပ်တို့ရွာထဲက လူငယ်တွေကတော့ ဘထွေးကို ခင်ကြပါတယ်
 ဗျ။ လူကြီးပိုင်းကသာ ဘထွေးကို အပြစ်တင်ကြတာပါ။ လူငယ်
 တွေကတော့ ဘာမှမပြောကြပါဘူး။ ပြီးတော့ ဘထွေးက ဆရာ
 တော်ရဲ့ ဒကာရင်းဗျ။ ပစ္စည်းလေးပါးလှူတဲ့ ဒါယကာလေဗျ။
 ကျုပ်က ဆရာတော်ကို ဝတ်ဖြည့်ပြီး ဘထွေးကို နှုတ်ဆက်တယ်။

“ဘထွေး ပိန်သွားပါလားဗျ”

“ဟာ ပိန်ဆို စိတ်ဆင်းရဲတာကိုး တာတောရဲ့၊ ညလည်း
 ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်တာ ကြာပြီကွ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘလေး၊ ဘာရောဂါဖြစ်လို့တုံး”

“ဟာ တာတော၊ ဒကာကြီးမှာ ကိုယ်တွင်းရောဂါ မရှိ
 ခါဘူး၊ ပြင်ပရောဂါ ဖြစ်နေတာပါ၊ ပြင်ပက နှောင့်ယှက်တဲ့
 ယောဂကို ပြောတာပေါ့ကွာ”

ဆရာတော် ဦးဂုဏက ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ ဆရာတော်

ပြောတာကို ကျုပ် နားမလည်ဘူးဗျ။ ဆရာတော် ဘာကိုပြောချင်
မှန်းကို ကျုပ် မသိတာ။

“ဘုန်းဘုန်းပြောတာ မောင်တာတေ နားလည်သလား
တဲ့”

“တပည့်တော် နားမလည်ဘူးဘုရား”

“အေး အေး၊ ဒါဆိုလည်း ဒကာကြီးပဲ မောင်တာတေ
ကို ပြောပြလိုက်ပါ”

ဆရာတော်က ဘထွေးထွန်းကြည်ကို ပြောခိုင်းလိုက်
တယ်။

“ဒီလို မောင်တာတေရဲ့ ဘထွေးရဲ့ဇနီး မလှရီ ဆုံးပါး
သွားတာ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးရောဂါနဲ့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဘေး
ဝေယာဂတစ်ခုနဲ့ သေရတာ၊ သေတော့ ဗိုက်ကြီးက ချပ်နေတယ်
ကွဲ့ ဒါနဲ့ ဘထွေးက မသင်္ကာလို့ သူကြီးကို တိတ်တိတ်အကြောင်း
ကြားပြီး လူမသိအောင် တိတ်တိတ်ဗိုက်ခွဲကြည့်တော့ မလှရီ
ဗိုက်ထဲမှာ အူတွေ အသည်းတွေ ဘာမှကို မရှိတော့ဘူးကွဲ့
ဒါနဲ့ ဘထွေးတို့ ချက်ချင်းပြန်ချုပ်ပြီး နေ့ချင်းသင်္ဂြိုဟ်ပစ်ခဲ့တာ
မင်းတို့ လူငယ်တွေပဲ အသုဘချပေးကြတာမို့လား။ မလှရီဆုံးပါး
အခုဆိုရင် တင်နစ်ရုံပြီ။ ဘထွေးတို့ လတိုင်း ဆရာတော်ကိုပင့်ပြီး

ဆွမ်းကပ်ပေးတယ်။ မလှရီအတွက် အလှူအတန်းလည်း အမြဲလုပ်
 ပြီး အမျှဝေပါတယ်။ တစ်နှစ်လုံးလုံးလည်း ချီးကနဲ ချွတ်ကနဲ
 တောင် မကြားခဲ့ရပါဘူးကွယ်။ အခု တစ်နှစ်ပြည့်တော့မှ အိမ်မှာ
 ဘာတွေဖြစ်တယ် မသိပါဘူး မောင်တာတေရယ်။ ညဆိုရင် အိမ်
 ထဲမှာ ‘ဒုန်း ဒုန်း’ နဲ့ လမ်းလျှောက်သံတွေ ကြားတဲ့အခါ ကြားရ
 တယ်။ ပစ္စည်းတွေ တွန်းချလို တွန်းချနဲ့ ဖြစ်နေတာ တစ်လ
 လောက် ရှိပြီပေါ့ကွယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ညကတော့ ဘထွေး အိမ်သာ
 သွားတာ ဘထွေး မန်ကျည်းပင်အောက်ရောက်တော့ ကျောကုန်း
 ကို ဘုန်းကနဲရိုက်တာ ခံလိုက်ရတယ် မောင်တာတေရဲ့”

“ဟာ၊ ဘထွေးရေ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေပြီပဲ
 ဟာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ ဒါကြောင့် ဘထွေး ဆရာ
 တော်ကို လာပြီးလျှောက်တာပါကွာ၊ ဆရာတော်က ဒီလောက်
 ဆိုးလာရင်တော့ မောင်တာတေကို ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်မှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး
 ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာကွ”

ကျုပ်တို့လူငယ်တွေက ဘထွေးကို ခင်ကြတယ်ဗျ။ ရပ်
 ရေးရွာရေးရှိလို့ ငွေလိုရင် ဘထွေးကိုပဲ အားကိုးကြရတာဗျ။
 ဘထွေးကလည်း ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေကို လွတ်အားပေးတဲ့လူဗျ။

ရပ်ရေးရွာရေးရှိရင် ရှေ့ဆုံးကနေ ငွေလာထည့်တဲ့လူပါဗျာ။

“ဘထွေးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုထင်တုံးဗျ”

“ဘထွေးစိတ်ထဲမှာတော့ အိမ်သာနားက မန်ကျည်းပင်ကို တယ်ပြီးမသင်္ကာဘူးကွယ်။ မလှရီ သေတုန်းကလည်း အဲဒီမန်ကျည်းပင်အောက်မှာ လန့်အော်ပြီး သေသွားတာ မောင်တာတေရဲ့။ ဘထွေး ထင်တာတော့ ဘထွေးကို ရိုက်လိုက်တာ အဲဒီမန်ကျည်းပင်ပေါ်က အကောင်တစ်ကောင်ကောင်က ရိုက်လိုက်တယ်လို့ ထင်တာပဲကွယ်”

“အဲဒါပဲ မောင်တာတေရေ၊ ဒကာကြီးတို့မှာ ညဆိုရင်လည်း ဟိုအသံကြား ဒီအသံကြားနဲ့ ကောင်းကောင်းကို မအိပ်ကြရဘူးဘူးဟေ့၊ ဒီကြားထဲ လူကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်လာပြီဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာပြီပေါ့ကွယ်။ ဒကာမကြီး မလှရီကို လုပ်သလို လုပ်လိုက်မှာကို ဆရာတော်လည်း စိုးရိမ်တယ် မောင်တာတေ”

“ရွာထဲကလူတွေ ထင်တာနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေပါလား”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ရွာထဲကလူတွေက ဘယ်လိုထင်ကြလို့တုံး မောင်တာတေရဲ့”

ဆရာတော်က ကျုပ်ကို မေးတာဗျ။ ဆရာတော်

တော့ ကျုပ် ဘယ်လိမ်ဝံ့မှာတုံးဗျာ။ ပြောရတော့တာပေါ့။

“ဒီလိုပါဘုရား၊ ရွာထဲမှာ ပြောနေကြတာက ဘထွေးနဲ့ ဒုတိယဇနီးက အောက်လမ်းနဲ့ပေါင်းပြီး အရီးမလှရီကို လုပ်ကြံ တယ်လို့ ထင်ကြ ပြောကြတာဘုရား”

ကျုပ်စကားကို ကြားတော့ ဘထွေးက ခေါင်းညိတ်ပြ တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကို လျှောက်တယ်။

“မောင်တာတေ ပြောတာ အမှန်ပါဘုရား၊ ဒီစကားတွေ ကို တပည့်တော် အားလုံးကြားပြီးပါပြီဘုရား၊ ဒီအကြောင်းတွေကို တပည့်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်းမပြခဲ့ဘူးဘုရား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း စိတ်မဆိုးပါဘူးဘုရား။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ တပည့် တော်ရဲ့ အခြေအနေကလည်း ရွာထဲကလူတွေ တစ်မျိုးတွေးချင် စရာ ဖြစ်နေတာကိုးဘုရား။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဒုတိယဇနီး ဟာ အင်မတန်မှ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါဘုရား၊ ဒီလိုယုတ်မာတဲ့ အကျင့်အကြံမျိုး ယောင်လို့တောင် မတွေးတတ် တဲ့သူပါဘုရား၊ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ကို နားလည်တဲ့လူပါဘုရား။ ပြီးတော့ မလှရီအပေါ်မှာလည်း မေတ္တာ စေတနာ မပျက်ခဲ့ပါဘူးဘုရား၊ မလှရီကို သတ်ပစ်ဖို့ နေနေသာသာ အနာတရဖြစ်အောင်တောင် တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဝါ

ဘူးဘုရား”

“ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ် ဒကာကြီး၊ ကဲ ဒီတော့ မောင်တာတေက မင်းဘထွေး ထွန်းကြည်တို့ကိစ္စအတွက် သင့် တော်တဲ့ ဆရာသမား ရှာပေတော့ကွယ်။ ခရီးထွက်ဖို့ လိုတယ် ဆိုရင်လည်း ခရီးထွက်ပါ။ အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်သွားပေါ့ ကွယ်။ လိုအပ်တဲ့ စရိတ်စကကို ဒကာကြီး ကိုထွန်းကြည်က ထူးပါလိမ့်မယ်”

“လိုတာအားလုံး မောင်တာတေပဲ ကြည့်စီရင်ပါကွယ်။ ဘထွေး မောင်တာတေကို အကုန်အပ်ပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေး အထွက်လည်း ဘထွေး အားလုံးအကုန်အကျခံပါမယ် မောင်တာ တေ”

ဆရာတော့ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့အချိန်ကတည်းက ထွန်းလည်း မန်ကျည်းပင်အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်ပြီး နဂါး သေပေါ့လိပ်ကလေးဖွာရင်း စဉ်းစားရတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဘထွေးထွန်းကြည်တို့ဝိုင်းထဲက အိမ်သာနားမှာ မန်ကျည်း ထိုင်ကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်ဗျ။ ဘထွေးကတော့ အဲဒီမန်ကျည်းပင်ကြီး ကို သူ သေကာဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒီအပင်ပေါ်မှာ အကောင် တစ်ကောင် ရောက်နေတယ်လို့ထင်တယ်။ အရီးလှရီ သေတာ

လည်း အဲဒီမန်ကျည်းပင်က အကောင် သတ်ပြီး အူတွေ အသည်း
 တွေ နှုတ်စားသွားတယ်လို့ ထင်တယ်ဗျို့။ အခုလည်း တစ်နှစ်
 လောက်ရှိမှ တစ်စခန်းထလာပြန်တာဆိုတော့ နောက်တစ်ယောက်
 များ စားချင်ပြန်သလားလို့ ကျုပ်တွေ့ကြည့်မိရင်း တော်တော်စိတ်
 ပူသွားရောဗျာ။ ဘထွေးမှာက ချစ်စရာ သမီးလေးတစ်ယောက်
 ရှိနေတယ်လေဗျာ။ မတော်လို့ ကလေးကိုများ လုပ်လိုက်ရင်
 ဒုက္ခလို့ တွေးမိပြီး ကျုပ် တော်တော်ကို စိတ်ပူသွားတာဗျ။

ကျုပ် ဆရာကြီးတွေကို လိုက်ပင့်ရအောင်ကလည်း
 ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေကြမှန်းကို မသိတာ။ သူတို့မှာ
 လည်း သူတို့အကြောင်းနဲ့ သူတို့ ရှိနေကြတာလေဗျာ။

နောက်ဆုံးတော့ မဖဲဝါကိုပင့်ဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်
 တယ်။

ကျုပ် တောင်ပိုင်းကိုသွားပြီး ဘထွေးထွန်းကြည်ကို
 အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ်။ ကလေးကို ဘထွေး သံသယရှိ
 တဲ့ မန်ကျည်းပင်အောက်ကို တစ်ယောက်တည်း မသွားစေဖို့လည်း
 ကျုပ် သတိပေးလိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးတွေကို ပင့်ဖို့
 မလွယ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြီး လောလောဆယ် မဖဲဝါကိုပင့်ပြီး
 မေးမယ်လို့ ပြောတော့ ဘထွေးက ကျုပ်ကို ကြက်ဝယ်ဖို့ ထမင်း

ဟင်းချက်ဖို့ ငွေထုတ်ပေးတယ်။

ကျုပ်လည်း ဘထွေးအိမ်က ပြန်တာနဲ့ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကို တစ်ခါတည်း ဝင်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒီကောင်တွေ ကြက်သွားဝယ်ပြီး ဝိုင်းထဲမှာ ထမင်းဟင်း ချက်ကြတယ်။ ညနေ စောင်းတော့ ထမင်းတောင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ ညရှစ်နာရီလောက် ရောက်တော့ ကျုပ်ရယ်၊ ကျောက်ခဲရယ်၊ သံမဏိရယ် ထနောင်း ကုန်းသင်္ချိုင်းထဲကို ရောက်လာကြတယ်။ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေး ကွင်း၊ နားနှစ်ဖက်ကိုပါ လိမ်းပြီး ဒိဗ္ဗသောတဂါထာကို ရွတ်ထား လိုက်တယ်။ ဒါဆိုရင် အသံကိုပါ ကြားရတာဗျ။ ဝူပေါ်မှာ ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်ပြီး ဖယောင်းတိုင် ဒီးထွန်းလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကျုပ် မဖဲဝါကို ပင့်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။

“အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါ့ကွန်၊ ခြောက်ခုဝံအတွင်း၊ ရောက်ရာအရပ်၊ ရောက်ရာနေရာကနေ သင်္ချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါ ကြွရောက်ခဲ့ပါဗျာ၊ ကျုပ်တာတေက ထနောင်း ထုန်း သင်္ချိုင်းထဲကနေ မဖဲဝါကို ပင့်ဖိတ်ပါတယ်၊ စားပွဲသောက်ပွဲ နဲ့ ကြွလို့ပါဗျာ၊ အခုချက်ချင်း ကြွခဲ့ပါ၊ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးဗျာ”

“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ”

ဟော နက်ကျော်ကြီး အသံဗျို့။ မဖဲဝါက ဒီနီးနီးနားနား

မှာကို ရှိနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် နက်ကျော်ကြီးအသံကို ကျုပ်
ချက်ချင်းကြားရတာဗျ။

ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကတော့ ကျုပ်နောက်က လိုက်နေ
ကျကောင်တွေဆိုတော့ ဒါတွေ ရိုးနေပြီပေါ့ဗျာ။

“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အီ၊ အီ၊ အီ”

ဟာ...နီးလာပြီဗျို့။ နီးလာပြီ။ ဟော...ဝူတွေပေါ်ကနေ
ရွေ့လာတာဗျ။ လေထဲမှာ ရွေ့လာတာ၊ ရိပ်ကနဲ့ ရိပ်ကနဲ့ပါပဲဗျာ။
ဒီတစ်ခါတွေတော့ မဖဲဝါထမီအနက်ကြီးတစ်ထည် ရင်လျှားလို့ဗျ။
ဆံပင်ကြီး ဖားလျှားချထားတယ်။ မျက်လုံးနီနီကြီးတွေက အကြမ်း
ပန်းကန်လုံးကြီးတွေလောက်ရှိတယ်ဗျို့။ အရပ်ကြီး ဆယ်ပေကျော်
ကျော်လောက် ရှိမယ်ဗျ။ ဝူကြီးပေါ်မှာ ဒူးကြီးတွေထောင်ပြီး
ထမင်းပွဲကို ငုံ့ကြည့်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို သုံးလေးချက်
ညိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ စပြီးစားတော့တာပဲဗျာ။ မဖဲဝါစားရင်
အမြဲတမ်း ကျုပ် သတိထားမိတယ်။ အရိုးတွေ ဘယ်တော့မှ
ထွေးမထုတ်ဘူးဗျ။ အရိုးတွေပါ ဝါးပြီး စားပစ်တာဗျ။ မဖဲဝါ
စားသောက်နေတာကို ကျုပ်ကတော့ တွေ့ရတာပေါ့။ ကျောက်ခဲ
တို့ သံမဏိတို့ကတော့ ဘယ်မြင်မှာတုံးဗျာ။ နက်ကျော်ကြီးက
မဖဲဝါ စားနေတဲ့ ဝူဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်လို့ဗျ။ နည်းတဲ့

အကောင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

မဖဲဝါကလည်း ထမင်းစားရင်း ဟင်းတုံးတွေကို နက်
ကျော်ကြီးဆီ ပစ်ပစ်ကျွေးသေးတာဗျ။ မဖဲဝါ ပစ်ကျွေးတဲ့ ဟင်း
တုံးတွေကို နက်ကျော်က အငမ်းမရ ကောက်စားတာဗျို့။ ကျုပ်က
လည်း ဘာထွေးထွန်းကြည့် ပေးလိုက်တဲ့ ငွေပေါပေါနဲ့ ကြက်သုံး
ပိဿာကို ချက်ထားတာ၊ ကြက်သုံးကောင်ဗျ။ အမေ့ဆီက အကြီး
ဆုံးအိုးကြီးနဲ့ကို ချက်ရတာ။

မဖဲဝါရော နက်ကျော်ရော စားလိုက်ကြတာဗျာ။ ဟော
ပြီးသွားပြီဗျို့။ ထမင်းရော ဟင်းရော ကုန်ကိုသွားတာဗျာ။ ဟော
လက်ဆေးပြီး ရေသောက်ပြီဗျို့။ ကျုပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေး
ဆတ်ပြတယ်။ မေးတာလေဗျာ။ ကျုပ်ကိစ္စကို မေးတာဗျ။

“မဖဲဝါ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းတောင်ပိုင်းမှာနေတဲ့
ဘာထွေးထွန်းကြည့်တို့ပိုင်းထဲမှာ...”

ကျုပ်က စကားစရုံရှိသေးတယ်၊ မဖဲဝါက လက်
နှစ်ချောင်း ထောင်ပြတယ်။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် မဖဲဝါ၊ မယားနှစ်ယောက်နဲ့ပါ၊
အဲဒါ ပထမ မယားက အူတွေ အသည်းတွေ မရှိတော့ဘဲ သေ
သွားတာ တစ်နှစ် ရှိပြီဗျ”

ကျုပ်ပြောတာကို မဲဝါက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“အဲဒါ အခု ဘထွေးအိမ်မှာ ဝုန်းဒိုင်းကျဲပြီး ဟိုနေ့က ဘထွေးကိုလည်း ကျောကုန်းကို အုန်းကနဲ ရိုက်လိုက်တယ်ဗျ မဲဝါရဲ့၊ အဲဒါ နောက်ထပ် လူထပ်သတ်မှာ စိုးရိမ်လို့ပါဗျာ”

“ဟဲ့ တာတေ၊ အဲဒါ လှရီ သရဲမဟဲ့”

“ဗျာ...အရီးလှရီ ဟုတ်လား မဲဝါ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဗျာ”

“နင်တို့က လှရီကို အကောင်းထင်နေကြတာကိုး၊ လှရီ က အောက်လမ်းဆရာကို ငွေပေးပြီး သရဲတစ်ကောင် မွေးတာဟဲ့၊ ထွန်းကြည် မယားငယ်ကို သတ်ဖို့ကြံတာ၊ သရဲကို အစာကျွေး တာ ရက်မမှန်လို့ သူမွေးတဲ့သရဲက သူ့ကို ပြန်သတ်ပြီး သူ့အုတွေ အသည်းတွေကို ထုတ်စားသွားတာ တာတေရဲ့”

“ဟာ...ကျုပ်ဖြင့် ထင်ကို မထင်တာပါဗျာ”

“အဲဒီအကောင်ကြီးနေရာမှာ လှရီက ဝင်နေရတာ၊ ဟို သရဲက မရှိတော့ဘူး ထွက်သွားပြီ၊ မန်ကျည်းပင်မှာ လှရီက သူရဲမကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာဟေ့၊ အခု သူ့ကိုယ်တိုင် သရဲမဖြစ် တော့ ထွန်းကြည်ကိုရော မယားငယ်ကိုပါ သတ်ဖို့ ကြံနေတာဟေ့ သိပြီလား၊ သူ့ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ထွန်းကြည်က သူ့

မယားငယ်ကို ဆင်ထားတော့ လှရီသရဲမက ပိုပြီးစိတ်နာလာလို့ အိမ်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကျဲနေတာဟဲ့ တာတေရဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်လိုရှင်းရမှာတုံးဗျာ”

“နင် မပူနဲ့ တာတေ၊ သန်ဘက်ခါဆိုရင် နင့်ဆရာ ဘိုးလူပေ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဗျာ၊ ဟုတ်လား မဖဲဝါ၊ ဘိုးလူပေ လာမယ် ဟုတ် လား”

မဖဲဝါက ကျုပ်မေးတာကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူးဗျ။ ဒီမှာတင် ကျုပ်က မဖဲဝါကို မေးလိုက်တယ်။

“မဖဲဝါ ကျုပ် တစ်ခုမေးပါရစေဗျာ၊ အရီးလှရီကို ဘိုးလူပေ မပါဘဲ မဖဲဝါအိမ်နဲ့ ခေါ်ထုတ်သွားရင် မရဘူးလား”

“တာတေ၊ လှရီသရဲမက အစွဲတွေရော၊ ရန်ငြိုးတွေရော အင်စတန်ကြီးတာဟဲ့၊ သူက ထွန်းကြည်ကို မပြောသာလို့ မပြော ခဲ့လေသေ့ ဧိတ်ထဲက နည်းနည်းမှကို ကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလင်ဇယားကို သေကြောင်းကြံဖို့ အမြဲစိတ်ကူးနေတာ၊ ကလေး ရော လင်ဇယားနှစ်ယောက်စလုံးရော သတ်ပစ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ အကျန်လုံး အပိုင်စီးဖို့ အကြံနဲ့ သရဲကြီးတစ်ကောင်ကို မန်ကျည်း ပင်မှာ နေနိုင်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး အမဲသားအစိမ်းတွေ ကျွေး

နေတာ။ သရဲကို သူတော်တော်ပိုင်လာပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူကျွေးရ
မယ့်ရက်ကို သတိမေ့ပြီး တစ်ရက်ပဲကျော်သွားတာ။ သူမွေးတဲ့
သရဲက ဒေါသပုန်ထပြီး လှရီကို အနှုတ်စားပစ်တာဟဲ့။ ဒီကောင်မ
လှရီသရဲမက ပစ္စည်းစွဲရော၊ ရန်ငြိုးတွေ၊ ဒေါသတွေရောနဲ့ကို
မိသားစုကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ။ နိုင်နင်းတဲ့ ဆရာနဲ့မှ အဲဒီ
နေရာကနေ ဆွဲထုတ်လို့ရမှာ။ ဒီအတိုင်းကတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး
တာတေ”

“ဪ...ဒီလိုကိုး၊ ကျုပ် သိပြီ မဖဲဝါ၊ ဘိုးလူပေအလာ
ကို ကျုပ် စောင့်ပါ့မယ်”

မဖဲဝါလည်း ပြန်သွားရော ကျုပ်တို့လည်း ပြန်ခဲ့ကြတာ
ပေါ့ဗျာ။ နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ဘထွေးထွန်းကြည်ကို ဆရာ
တော့်ကျောင်း လာခဲ့ဖို့ လူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းပြီး ဆရာတော့်ရှေ့မှာတင်
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရတယ်။

ကျုပ်ပြောတာကြားတော့ ဘထွေးက အံ့ဩလွန်းလို့
ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းတောင် ဖြစ်သွားတယ်ဗျို့။

“ဟုတ်ရဲ့လား မောင်တာတေရယ်၊ ကျုပ်မိန်းမ လှရီ
ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လားကွ”

လို့ ကျုပ်ကို ပြန်မေးတယ်ဗျို့။

“ဘထွေး၊ ကျုပ် မဖဲဝါကို ပင့်ပြီး မေးခဲ့တယ်၊ မဖဲဝါ ပြောတာ လွဲစရာမရှိပါဘူး ဘထွေးရာ”

ဘထွေး ငြိမ်သွားရောဗျို့။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိသလိုဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ။

“ဒါဆို ဒကာကြီး၊ ကျုပ် တစ်ခု လုပ်ကြည့်ချင်သေး တယ်”

“မှန်လှပါ၊ မိန့်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်တော့ ခေါင်းတွေ ပူထူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးဘုရား”

“မနက်ဖြန် အရုဏ်ဆွမ်းကပ် ဒကာကြီးရာ၊ ကျုပ်နဲ့ သံဃာလေးပါး ပေါင်း ငါးပါးပင့်ပေါ့၊ ဒကာမကြီး မလှရီကို ရည်ငုံးပြီး ကပ်ပါ၊ ကျုပ်က ဒကာမကြီးကို ခေါ်ပြီး တရားဟော ပါ့ဇယ်၊ ဒကာမကြီးက ကျုပ်ဟောတဲ့တရားကို နာရတာ ရင်ထဲ အေးလိုက်တာလို့ ကျုပ်ကို လျှောက်ဖူးတယ်ဗျ”

“ကောင်းပါပြီဘုရား၊ ဒါဆိုရင် တပည့်တော် အခုပဲ ပြန်ပြီး အိမ်မှာ ဆွမ်းချက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်၊ သင်္ကန်းလည်း ဝယ်နိုင်လောက်မယ်ဘုရား”

“အေး ကောင်းတယ် ဒကာကြီး၊ ပြန် ပြန်”

လို့ ဆရာတော်က မိန့်လိုက်တော့ ဘထွေးထွန်းကြည်

ပြန်သွားတယ်ဗျ။

“တာတေ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားတုံး”

“ဆရာတော်ဘုရား၊ သန်ဘက်ခါလောက်ဆိုရင် ဆရာကြီး ဘိုးလူပေ ကြွလာမယ်လို့ မဖဲဝါ ပြောလိုက်ပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီတော့မှ ဆရာကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောမယ်လို့ တပည့်တော် စိတ်ကူးထားပါတယ်ဘုရား”

“အေးလေ၊ ဆရာဆိုတာကတော့ သူပညာနဲ့ ကြိမ်းမောင်းနှင်ထုတ်မှာပေါ့လေ၊ ခဏနေပါဦး တာတေရာ၊ ဒကာမကြီး မလှရီက ဆရာတော့် ဆွမ်းဒကာမကြီးပါ၊ ဒကာမကြီး ဒီဘဝ ရောက်တာကို ဆရာတော် တော်တော်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်ကွယ်၊ ဆရာတော် ကြိုးစားပြီး ကျွတ်လွတ်အောင် လုပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“မှန်လှပါဘုရား”

ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီညက ကျုပ်နဲ့ ကာလသားတချို့ ဘထွေးထွန်းကြည့်အိမ်မှာ ဝိုင်းပြီး ချက်ကြပြုတ်ကြနဲ့ ကူလုပ်ရင်း အိပ်လိုက်တယ်။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ရယ်သံကြီးဗျ။ ညသန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ ကြားရ

တာ။ ကျုပ်တို့အားလုံး တုံးလုံးလဲ့ပြီး မှေးနေရာကနေ ချက်ချင်း ထထိုင်လိုက်ကြတယ်။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ဟော ရယ်သံကြီး ထပ်ပေါ်လာပြန်ပြီဗျို့။ အိမ်နောက် ဘက်ကဗျို့။

“တာတေ၊ ဒါ မီးဖိုချောင်ထဲက အသံလား”

ပုရစ်က မေးတာဗျို့။ ဒီကောင်က နဂိုကတည်းကမှ မျက်လုံးက ပြူးပြူးလေဗျာ။ အခု ကြောက်နေတော့ မျက်လုံးကြီးတွေက ပိုပြီးပြူးနေသလိုပါပဲဗျာ။

“ဟေ့ကောင် ပုရစ်၊ မင်းမျက်လုံးကြီးတွေ နည်းနည်းမှေးထားခမ်းကွာ၊ အရေးထဲမှာ မင်းမျက်လုံးတွေ တွေ့ရတာ ပိုပြီး ခြောက်လာပြီကွ”

ဟန်တင့်က ပုရစ်ကို ပြောတာဗျို့။ အားလုံးက နားတွေ ခွင့်နေကြတာ။ ဘထွေးတို့ မိသားစုလည်း နားထောင်နေကြတာပေါ့ဗျာ။ ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့ လူတွေလည်း အားလုံး တွေ့ပြီးနားထောင်နေကြတာဗျို့။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ရယ်သံကြီး ထပ်ပေါ်လာပြန်ပြီဗျို့။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်

မုန်းမိသွားပြီဗျ။ ဒါ အိမ်သာနားက မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်က အသံပဲ။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ အကုန်လုံး သတ်မယ်”

အို...ဘယ်လိုအသံကြီးပါလိမ့်ဗျာ။ ယောက်ျားသံလား၊ မိန်းမသံလား ဆိုတာတောင် ခွဲလို့မရဘူးဗျ။ နောက်ထပ်တော့ မကြားတော့ဘူးဗျ။ ကျုပ်က လူတွေ အိမ်နောက်ဘက်ကို မသွားဖို့ သတိပေးလိုက်တယ်။ မန်ကျည်းပင်ကြီးနားကို လုံးဝမကပ်ဖို့လည်း ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ် မနက်စောစော သံဃာတွေ မကြွခင် အိမ်ပြန်ပြီး မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းလိုက်တယ်။ ကျုပ် ပြန်ရောက်တော့ ဆရာတော်နဲ့ သံဃာတွေတောင် ဆွမ်းဘုဉ်းနေကြပြီဗျ။ ဘထွေးက ညက ကြားတဲ့ အသံကြီးအကြောင်း ဆရာတော်ကို ခပ်တိုးတိုး လျှောက်နေတယ်ဗျ။ ဆရာတော်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြတယ်။ မျက်နှာတော့ ဖော်ဖော်ကို မကောင်းတာဗျ။ ဆရာတော်က အလွတ်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ ဆရာတော် ထိုင်တဲ့ နောက်တည့်တည့်က ဘုရားခန်းမှန်မှာ သစ်စုန်းတောင်ရေး ထောင်ထားတယ်ဗျ။ ဆရာတော် သစ်စုန်းတောင်ရေး ယူလာတာ ပဲ။ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား၊ ဆရာစိုင်းနွဲ့ဖေက ကျုပ် နှုတ်ပေးခဲ့တဲ့

သစ်စုန်းပင်ကနေ ဆရာတော်အတွက် တောင်ဝေးတစ်ချောင်းနဲ့ ကျပ်အတွက် သစ်စုန်းဆေးတောင့်တစ်တောင့် ပေးခဲ့တာလေဗျာ။ (ကိုယ်တွေ့မဖဲဝါ စာအုပ်ထဲက မျက်ကွင်းဆေးဝတ္ထုမှာ ပြန်ဖတ်ကြည့်ဗျာ)။

ဆွမ်းတွေဘာတွေ ဘုဉ်းပြီးတော့ ဆရာတော်ကို သင်္ကန်းလှူတယ်။

“ကဲ ဒကာတို့၊ ဒကာမတို့ နောက်ကို နည်းနည်းဆုတ်ထိုင်ကြ။ ကျုပ် ဒကာမကြီး မလှရီကို တရားနာဖို့ ခေါ်မလို့”

လူတွေအားလုံးက နောက်ကို ဆုတ်သွားကြတယ်။ ဘထွေးထွန်းကြည်နဲ့ သူမိန်းမ မလှရီက ရှေ့မှာ ထိုင်နေကြတယ်။ ရေတော်ချဖို့ပေါ့ဗျာ။

“ဒကာမကြီး ဒေါ်လှရီ ရောက်ရာနေရာဌာန၊ ဘုံဘဝက နေ ဒီနေရာ ဒီဌာနကို အခုချက်ချင်း လာပါ။ ဆရာတော် ဟောတဲ့ တရားကို နာယူပြီး သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုဖို့ လာခဲ့ပါ။ ဒီနေ့ လှူဒါန်းတဲ့ အလှူဟာ ဒကာမကြီးကို ရည်စူးပြီး ဒကာမကြီးရဲ့ ခင်စွန်းဟောင်းက လှူဒါန်းတဲ့ အလှူဖြစ်ပါတယ်။ အလှူရှင်ဖြစ်တဲ့ ဒကာမကြီး ကြွရောက်ဖို့ လိုပါတယ်”

“ဝုန်း”

“ဟဲ့ သောက်ခွေး” “ဟဲ့ ကလမကြွ”

ဟာ ဘထွေးရဲ့ ဒုတိယဇနီး မလှရီကို ဝင်ပူးတာမျိုး။ မလှရီက အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါးနဲ့ ‘ဝုန်း’ကနဲ ရိုက်ချလိုက်တာမျိုး။ နူးတွေဆိုတာများ၊ လန်ပြီး အော်လိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့တော့များ။ အိမ်ထဲမှာ ဆူညံသွားရောမျိုး။

“အခုရောက်လာတာ ဘယ်သူတုံး၊ ဒကာမကြီး ဒေါ်လှရီ ဟုတ်ရဲ့လား”

ကျုပ် ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ကတည်းက မြင်နေပြီး သားပါများ။ ခေါင်းက ဆံပင်ကြီးက ဖားလျားကြီးမျိုး။ မျက်နှာကြီးပေါ်မှာ အက်ကွဲနေတဲ့အရာကြီးတွေနဲ့ပါများ။ မျက်လုံးကြီးတွေက အပြင်ကို ကျွတ်ထွက်တော့မလိုကို ပြူးနေတာမျိုး။ လက်မှာလည်း လက်သည်းရှည်ကြီးတွေက တိရစ္ဆာန်လက်သည်းတွေလိုပဲများ။ အရွယ်အစားက လူထက် နှစ်ဆလောက်ရှိတယ်။ ပါးစပ်ကြီးကလည်း လူပါးစပ်ထက် အများကြီး ပိုကျယ်တယ်။ ပါးစပ်ထဲက လျှာနီနီရဲရဲကြီးက အထဲဝင်သွားလိုက်၊ တွဲလောင်းကြီး ကျနေလိုက်နဲ့ ကျုပ်တောင် လန်ပြီး နောက်ကို မသိမသာ ဆုတ်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ်က ဆရာတော့်အနားမှာ ထိုင်နေရတာလေများ။ ဆရာ

တော် ထိုင်ခိုင်းထားတာဗျ။

တခြားလူတွေကတော့ သရဲမ ဒေါ်လှရီကို မတွေ့ရဘူး ပေါ့ဗျာ။ သူတို့ကတော့ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်နေတဲ့ မလှရီကို မြင်ကြတာပေါ့။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်လည်း မလှရီကိုပဲ မြင်မှာပဲပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားတာကိုးဗျ။

“ဒကာမကြီး ဒေါ်လှရီဆိုရင် ဆရာတော်စကားကို နားထောင်ပါ”

“လှရီ ဟုတ်တယ်၊ နားမထောင်ဘူး၊ ဒင်းတို့ အကုန်လုံးကို သတ်တော့မှာ၊ ဒီအချိန်ထိ စောင့်နေရတာ၊ ဒီအကောင်လျှူတဲ့ အလျှူကိုလည်း သာဓုမခေါ်ချင်ဘူး၊ ဒီအကောင်ကို အရင်သတ်မယ်၊ ပြီးရင် ဟောဒီကောင်မကို ဟောဒီလို ဟောဒီလို”

“ဒုန်း” “ဒုန်း” “ဟာ” “ဆွဲကြပါဦး”

မလှရီက သူ့နဖူးကို ကြမ်းပြင်နဲ့ ဒုန်းကနဲ ဒုန်းကနဲ ခြည့်အောင် ကုန်းပြီးဆောင့်တာဗျ။ တကယ်တော့ မလှရီ ဆောင့်တာ ဘယ်ဟုတ်မှာတဲ့ဗျာ။ သရဲမကြီး ဒေါ်လှရီက ဆောင့်နေတာပေါ့။

“ပြီးတော့ ဟောဒီလို ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးကို ဟောဒီလို ဟောဒီလို ခုမယ်”

“ဖျန်း၊ ဖျန်း၊ ဖျန်း”

“အောင်မယ်လေး ဆွဲကြပါတော့၊ လှရီလေး သေသွား
ပါတော့မယ်၊ ဟဲ့ တာတော၊ နင် ဘာလုပ်နေတာတုံး ဆွဲလေ”

မလှရီက သူ့ဆံပင်သူဆွဲပြီး သူ့ပါးကို သူ့လက်နဲ့ တဖျန်း
ဖျန်း ရိုက်နေတာဗျို့။

ဘထွေးက ချက်ချင်းထပြီး မလှရီကို ချုပ်ထားတယ်။

“ဟဲ့ အလှ၊ အလှ သတိထားလေ၊ သတိထား”

“ဘာအလှတုံး၊ ကဲဟာ၊ ခွေးကြီး နင် အရင်သေရမယ်၊
ကဲဟာ”

မလှရီကို ချုပ်ထားတဲ့ ဘထွေးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်
တာ ဘထွေးဆိုတာ နောက်ကို လန်ကျသွားရောဗျို့။ ဘထွေးက
လူလုံးလူထည်ကြီးကြီး ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းလူဗျို့။ ဒါကိုတောင်
လွင့်ထွက်သွားအောင် တွန်းပစ်နိုင်တဲ့အားက နည်းတာမှတ်လို့ဗျာ။

အရီးမလှရီ သေတာ တစ်နှစ်ရှိပြီဗျို့။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ
ဒီလောက် အကောင်ကြီး ကြီးပြီး အားတွေ တအားသန်သွားတာပဲ
ကိုး။

“တာတော၊ ရော သစ်စုန်းတောင်ဝှေးနဲ့ ထိန်းတော့၊
မရတော့ဘူး”

ဆရာတော်က ဘုရားခန်းမှာ မှီထောင်ထားတဲ့ သစ်စုန်း
 ဆေးတောင်စားကို ယူပြီး ကျုပ်လက်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။
 ဆရာတော်က ရဟန်းပိနည်းရှိတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်
 က သစ်စုန်းတောင်စားကိုယူပြီး သရဲမကြီးရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ
 တွေ့ရမ်းလိုက်ရောဗျို့။

“အောင်မယ်လေး၊ ကြောက်ပါပြီဘုရား၊ ကြောက်ပါပြီ”

ချက်ချင်းကို ထပြီးအော်တော့တာဗျို့။ အော်တဲ့အသံကြီး
 ကလည်း ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ။ အသံကွဲကွဲကြီးနဲ့ လူသံနဲ့
 လည်း မတူဘူးဗျ။ တိရစ္ဆာန်ကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ အသံလိုမျိုးကြီး
 ပေါ့ဗျာ။

သစ်စုန်းတောင်စားကိုင်ပြီး ရပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို မျက်လုံး
 ပြာပြာကြီးနဲ့ တစ်ချက်လှန်ကြည့်ပြီး...

“တာတေ အရီးပါဟဲ့၊ အရီးပါ၊ အဲဒီဟာကြီး ဘေးကို
 ဖယ်လိုက်ပါ၊ အရီး အနေရခက်လွန်းလို့ပါ၊ နင် မသိဘူးနော်
 တာတေ ဒီအကောင် ထွန်းကြည် ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ရက်
 စက်တယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးဟဲ့၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး”

ဟာ သရဲမကြီး ငိုပြီဗျို့။

“ငါ့မှာ ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့ရတာ၊ မယားငယ်လေးကို အိမ်

ပေါ်ခေါ်တင်လာပြီး ငါ့ရှေ့မှာ ပလူးပလဲ လုပ်နေတာ၊ ငါ့အသည်း
 တွေ နှလုံးတွေကို ဓားနဲ့ မွန်းနေသလိုကို ငါခံခဲ့ရတာ၊ နောက်ဆုံး
 မခံနိုင်တော့ အစွမ်းထက်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ကို ကြိတ်ရှာပြီး
 ငွေပုံပေး၊ သရဲအကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရှာခိုင်း၊ မန်ကျည်းပင်
 ပေါ် တင်ထားပြီး အစာမှန်မှန် ကျွေးထားတယ်။ ဒင်းတို့သုံးယောက်
 စလုံးကို သတ်ပြီး အပြတ်ရှင်းဖို့ ငါကြံခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမွေးတဲ့
 သရဲက သူ့ကို အစာကျွေးဖို့ တစ်ရက်ကလေးကျော်သွားတာနဲ့
 ငါ့ကို အူတွေ အသည်းတွေ နှုတ်ပြီး စားသွားတယ်။ သူ့နေရာကို
 ငါက ဝင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ချက်ချင်း ဒီလိုသရဲမကြီး
 ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဝမ်းမနည်းဘူး၊ ဒင်းတို့ကို ငါ့လက်နဲ့
 ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သတ်ရမှာဆိုလို့ ဝမ်းတောင်သာသေးတယ်၊
 အခု ငါသတ်နိုင်တဲ့ အချိန်ရောက်ပြီ၊ ငါ့ကိုလည်း အလှည့်ပေးကြ
 ပါဦး တာတေရယ်၊ အရိုး ခံခဲ့ရတာတွေကို တွေးကြည့်ပါဦး၊
 သတ်မယ်၊ သတ်မယ်”

ဟာ ပြောရင်းကနေ သရဲမကြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ
 ပြီး ထအော်ပြန်ရောဗျို့။

“တာတေ၊ သူ့နေရာ ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့”

ကျုပ်က သရဲမကြီးရဲ့ခေါင်းကို သစ်စုန်းတောင်ဝှေးနဲ့

ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါက်လိုက်တယ်။

“အောင်မယ်လေး၊ မလုပ်ပါနဲ့ တာတာရယ်၊ အရီးခေါင်းတွေ ကွဲထွက်ပါတော့မယ်”

“ကဲ အရီး၊ အရီးနေတဲ့ နေရာကိုပြန်တော့၊ အဲဒီက ဆရာတော်တရားကို နာပါ၊ သာဓုခေါ်လိုက်ပါတော့ အရီးရယ်”

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သစ်စုန်းတောင်ငှေးကို ပြန်သိမ်းလိုက်တယ်။

“ဝုန်း”

ဟော သရဲမကြီး ထွက်သွားပြီဗျို့။ မလှရီ ‘ဝုန်း’ ဆိုလဲကွဲသွားတာဗျို့။ ဘထွေးက သူ့မိန်းမကို ပြေးပွေ့တယ်။ ကျုပ်က ခေတင်ခွက် မြန်မြန်ဆီပြီး သစ်စုန်းတောင်ငှေးနဲ့ မွှေတယ်။ အဲဒီနေ့ မလှရီကို တောက်လိုက်တော့ မလှရီ ချက်ချင်းသတိရပြီး ထထိုင်တယ်။ သူ ဘာကိုမှ မသိလိုက်ဘူးဗျ။ ကျန်တဲ့ရေကို ကျုပ်က မလှရီဆီ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး သောက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ တိုယ်ခေါ်မှာ မကောင်းတာတွေ ကပ်မနေအောင်ပေါ့ဗျာ။

လူတွေကတော့ တွတ်တွတ် တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေကြတာပေါ့ဗျာ။

“ထွန်းကြည် မကောင်းတာ၊ ဒင်း မကောင်းလို့ မလှရီ

ဒီဘဝ ရောက်ရတာ၊ ဒင်း တရားခံ”

တချို့ဘွားတော်ကြီးတွေက ပြောရင်း မျက်ရည်ကျကြတယ်။ ဆရာတော်က တရားကို ခပ်တိုတိုပဲဟောပြီး ရေစက်ချ၊ အမျှဆေတယ်။ သာဓု ခေါ်ကြတယ်။ သရဲမကြီး ဒေါ်လှရီကတော့ သာဓု ဘယ်ခေါ်မှာတုံးဗျာ။ သူက ဘထွေးတို့ကို သတ်ကိုသတ်မှာဗျ။ အခုပုံစံဆိုရင် ဘထွေးတို့ထဲက ကံအနိမ့်ဆုံးလူကို စပြီးသတ်မှာပဲဗျို့။

“တာတေ ဒီကို လာဦး”

ဆရာတော်က ကျုပ်ကို သူ့အနားခေါ်တယ်။ ကျုပ်က ဆရာတော့် ဆေးတောင်ဝှေးကို ပြန်အပ်လိုက်တယ်။

“အခြေအနေက မကောင်းဘူး တာတေ၊ မကြာခင်မှာ ဒကာကြီးတို့မိသားစုကို ဒုက္ခပေးတော့မှာ သေချာတယ်၊ ဆရာတော် ပြောလို့လည်း မရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန် ဘိုးလူပေ လာရင် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြပေတော့”

ဆရာတော်က တော်တော်ကို မျက်နှာမကောင်းတာဗျ။ ကျုပ်ကို ပြောပြီးတာနဲ့ ကျောင်းကို ပြန်ကြွသွားတယ်။

သိလိုက်တဲ့ မဝဲဝါဗျာ။ သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ နောက်တစ်နေ့မှာ ဘန့်ဘွေးကုန်းကို ဘိုးလူပေ ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်

ရောက်သွားတော့ ဘိုးလူပေက ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်တယ်။ ဘိုးလူပေကတော့ အရင်ပုံစံအတိုင်းပဲဗျ။ ဘာမှကို မပြောင်းလဲဘူး။ အိုလည်း အိုမသွားဘူး။

“အထက်က ခိုင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်ပြီး ပြန်လာတာကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့၊ မင်းကို သတိရတာနဲ့ ဒီဘက်ကို လှည့်ဝင်လာတာ၊ တခြားအကြောင်းကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“ဒီမှာတော့ အကြောင်းကိစ္စ ရှိနေတယ် ဆရာကြီး”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဘာများတုံး မောင်တာတေ”

ကျုပ်က ဘထွေးထွန်းကြည်အကြောင်းကို အစကနေ အဆုံးအထိ ပြောပြလိုက်တယ်။

“အင်း...ကျုပ်တို့ ဒီည လုပ်မှဖြစ်မှာ မောင်တာတေ၊ ကျုပ်တို့လောက်လာတာ အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် သရဲကြီးက သူတို့တစ်အိမ်လုံးကို သတ်တော့မှာ”

“ဟာ ဟုတ်လား ဆရာကြီး”

“ကဲ ညကျတော့ လုပ်ကြတာပေါ့ကွယ်”

ကျုပ်က ထနောင်းကုန်းကို ပြန်ပြေးပြီး ဘထွေးကို တိုဆိုးပြောရတယ်။ ဒီည လာမယ့်အကြောင်း၊ အားလုံး သတိနဲ့ နေဖို့အကြောင်းပေါ့ဗျာ။

ညရောက်တော့ ဘိုးလူပေကို ပင့်ပြီး ကျုပ် ထောင်းကုန်းကို လာခဲ့တယ်။

“မလုပ်နဲ့ ဆရာ၊ ကျုပ်ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ဒီအကောင်နဲ့ ဒီကောင်မကို သတ်စမ်းပါရစေ ဆရာရယ်၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ကျုပ်က ခံခဲ့ရတဲ့သူပါ ဆရာရဲ့”

ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘထွေးထွန်းကြည်ရဲ့ ဝိုင်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ အသံကြီး ထွက်လာတာဗျို့။ ကျုပ်က မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားလို့ ကြားတာလားလို့ ဘိုးလူပေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဘိုးလူပေက တုံ့ကနဲ ရပ်လိုက်ပြီး...

“မောင်တာတေ၊ အကောင်တော်တော်ကြီးပြီး အစွမ်းတွေလည်း တော်တော်ရှိနေတာပဲကွဲ့၊ ဒီလူတွေ ခုထိ မသေသေးတာကိုက အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေတာပဲကွယ်”

ကျုပ်တို့ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ အိမ်ပေါ်မှာ ကာလသားတွေရော လူကြီးတွေရော ရောက်လို့ဗျ။ မိန်းမတွေ မလာရဘူး။

အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဘိုးလူပေက အချိန်မဆိုင်ဘူးဗျ။ သရဲမကြီးကို အမိန့်နဲ့ ချက်ချင်းခေါ်တယ်။

“ဝုန်း”

မလှရီကို ဝင်ပြီးပူးပြန်ပြီဗျို့။ ကျုပ်ကတော့ မျက်ကွင်း

ဆေး ကွင်းထားတော့ သရဲမကြီးကို မြင်နေရတာပေါ့ဗျာ။

“ကဲ ဒေါ်လှရီ၊ ဆရာ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပဲပြောမယ်၊ ဒီမိသားစုကိုရော ဟောဒီရွာသူရွာသားတွေကိုရော ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးဘူးဆိုရင် အခု နင်နေတဲ့နေရာမှာပဲ ဆက်နေခွင့်ပြုမယ်၊ ဒီလိုမှ ကတိမပေးနိုင်ရင်တော့ အခုချက်ချင်းပဲ ဒီရွာထဲက နေ ထွက်သွားရလိမ့်မယ်၊ ဆရာတို့ကို ပေးထားတဲ့ ကတိကိုဖျက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ သိမှာပေါ့လေ။ ကဲ ဘယ်လိုတုံး၊ မနှောင့်ယှက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးမလား။”

“မပေးဘူး ဆရာ၊ ကျုပ် ကတိမပေးဘူး၊ အခု မသတ်ရရင်တောင် နောင်သတ်မယ်၊ ကျုပ် အခြေအနေပေးတဲ့အထိ စောင့်ပြီး သတ်ကို သတ်မှာ၊ ဒင်းတို့ အူတွေ အသည်းတွေကို ကျုပ် နှုတ်ပြီး စားကို စားမှာ။”

ဟာ ကျုပ်တောင် အံ့ဩသွားတာဗျို့။ ဘိုးလူပေလို ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတောင် မလျှော့ဘူးဗျာ။ အရီးမလှရီရဲ့ ရန်ငြိုး ဘယ်လောက်ကြီးတယ်၊ အမုန်း ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် ဆွေးတောင်မတွေးတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။

သရဲမကြီး ပူးနေတဲ့ မလှရီကတော့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လို့ပေါ့ဗျာ။

ဘိုးလူပေက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး အမိန့်ပြန်တယ်။

“သချိုင်းစောင့် မဖဲဝါ၊ ဒီအမိန့်ကို ကြားသိစေရမယ်၊ သင်ပိုင်တဲ့ သချိုင်းမှာ မြုပ်နံ့သဂြိုဟ်တဲ့ သေသူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ သင်နဲ့ဆိုင်တယ်၊ လှရီရဲ့ ဝိညာဉ်ကို အခုချက်ချင်းခေါ်ပြီး သင့် လျော်ရာ နေရာတစ်ခုမှာ ထားလိုက်ပါ၊ ဒီရွာအတွင်း၊ ဒီအိမ် အတွင်းကို ဘယ်သောအခါမှ မလာစေရ၊ ဘိုးလူပေ အမိန့်”

“နေနှင့်ကြဦးပေါ့ဟယ်၊ တစ်နေ့တော့ တွေ့ကြရမှာပေါ့၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သရဲမကြီးက ကြိမ်းတယ်ဗျို့။

“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ၊ အိ”

ဟာ ဘိုးလူပေရဲ့ အမိန့်ပြင်းချက်တော့ဗျာ။ မဖဲဝါ ချက် ချင်းကို လာနေပြီဗျို့။ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီး အသံကို ကျုပ် ကြားနေရပြီ။

“အိး၊ အိး၊ အား၊ အိး”

ဟော မဖဲဝါ ဝိုင်းရှေ့မှာ ရောက်နေပြီဗျို့။ ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့..

“ကဲ လှရီ၊ နင့်ကို ခေါ်မယ့်သူ ရောက်ပြီ၊ အခုချက်ချင်း လိုက်သွားပေတော့”

“ဘုန်း”

ဟာ လေ့ရီ လဲကျသွားပြီဗျို့။ ဘိုးလူပေက အသင့်လုပ်
ထားတဲ့နေ့ မလှရီမျက်နှာကို တောက်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းကို
ထထိုင်တော့တာပါပဲဗျာ။

“ပူး၊ ပူး၊ ပူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ”

မဲဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီး အူသံက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အနောက်
ဘက်ကို ရောက်သွားပြီဗျို့။

“ပူး၊ ပူး၊ ပူး၊ အိ၊ အိ”

ဟော တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရွာအပြင်ကို ရောက်သွားတဲ့
အသံဗျ။

“ကဲ အန္တရာယ်အားလုံးက ကင်းရှင်းပါပြီ၊ ကျန်းကျန်း
ဓာဓာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေကြပေတော့ဗျာ၊ သာသနာတော်ကြီး
အစွန့်ရှည်ဖို့ကိုလည်း ပိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ။”

ဘထွေးထွန်းကြည်က ဘိုးလူပေကို စက္ကူနဲ့ ပတ်ထားတဲ့
ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ယူပြီး ဘိုးလူပေကို လှူတယ်ဗျ။ ပြီးတော့
သူတို့သီးစုသုံးယောက် ဘိုးလူပေကို ကန်တော့တယ်။ လာကြည့်
နေကြတဲ့ ကျပ်တို့ရွာသားတွေလည်း ဘိုးလူပေကို ကန်တော့ကြ
တယ်။

ဘိုးလူပေကို ဘန့်ဆွေးကုန်း လိုက်ပို့တော့ ရွာက ကာလ
သား လေးငါးယောက်ပါ လိုက်လာပြီး ကျုပ်နဲ့အတူတူ လိုက်ပို့
ကြတယ်။

ဘန့်ဆွေးကုန်းက ဘိုးညိုအိမ်မှာ ဘိုးလူပေနဲ့ စကားပြော
ကြသေးတယ်ဗျ။ ကျုပ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လုလင်ပြန်ကြက်
တောင် တွန့်ပေါ့။ ကောင်းကင်မှာလည်း ခုနစ်စဉ်ကြယ်က အမြီး
လေးထောင်လို့။

တာတေ

ဝမ်းတွင်းစုန်း

တကယ်တော့ ဘွားမယ်ထုံက ဝမ်းတွင်းစုန်းမကြီးပျ။
ခင်ဗျား ကြားဖူးတယ်မို့လား။ ဝမ်းတွင်းစုန်းလို့ ခေါ်ကြတာလေ
ဗျာ။ မွေးကတည်းက အလိုလို စုန်းတတ်လာကြတာပျ။ အရင်

ဘဝက အကြောင်းဆက်တွေ ပါလာလို့ ရှိမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဘွားမယ်ထုံ ဝမ်းတွင်းစုန်းဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ထနောင်းကုန်းတစ်ရွာလုံး ကျုပ်တစ်ယောက် တည်း သိတာ။ သေသွားတဲ့ အရိုးမယ်ခတစ်ယောက်ကိုပဲ စုန်း တတ်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ရွာက သိထားတာဗျ။ (အရိုးမယ်ခ အကြောင်းကို သိချင်ရင်တော့ 'ခေါင်းထမ်းလာတဲ့တစ္ဆေ' စာအုပ် ထဲက 'စုန်းမ' ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ရှာပြီးဖတ်ဗျာ)။ အရိုးမယ်ခ မရှိတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ စုန်းဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေကြ တာ။ အဓိကရ ဝမ်းတွင်းစုန်း ဘွားမယ်ထုံကြီး ရှိနေတာကို သိဖို့နေနေသာသာ ရိပ်မိတဲ့လူတောင် မရှိဘူးဗျ။ ကျုပ်ပါးစပ်က သည်း လုံချက်ဗျာ။ တစ်ခါမှကို မဟဘူးတာ။

ဘွားမယ်ထုံက ကျုပ်ကိုတော့ လွတ်ခင်တာဗျ။ စိတ် ကောင်းလည်း တော်တော်ရှိတဲ့ ဘွားတော်ကြီးပါဗျာ။ တစ်ရွာလုံး ကလည်း ဘွားမယ်ထုံကို လွတ်ခင်ကြတာ။ အိမ်ထောင် မရှိဘူး။ အပျိုကြီးဗျ။ အသက်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ခုနစ်ဆယ်နှစ်နှစ်လို့ ပြောတယ်။ မိဘလက်ထက်ကတည်းက တောင်သူတွေဗျ။ ဘွား မယ်ထုံမှာ မောင်နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဘိုးမင်းနဲ့ ဘိုးဝင်းတဲ့ဗျ။ ဘွားမယ်ထုံကို ပျော့ညှည့် မိန်းမလို့တော့ မထင်နဲ့ဗျ။ ဘွားမယ်ထုံ

က မောင်တွေနဲ့အတူတူ ယာလုပ်တာဆိုပဲ။ သူတို့မိဘတွေက
 ဒီလူတွေကတော့ တောင်သူ မလုပ်နိုင်ကြဘူး။ ဘိုးမင်းတို့ ဘိုးဝင်းတို့ပဲ
 ယာကို လုပ်ကြရတာ။ ဘွားမယ်ထုံလည်း လိုက်တာပေါ့ဗျာ။
 တစ်နှစ်ကတော့ ဘိုးမင်းရော ဘိုးဝင်းရော မမာလို့ ယာမလုပ်နိုင်
 ကြဘူးဆိုပဲ။ အဲဒီနှစ်က ဘွားမယ်ထုံကိုယ်တိုင် ယာကို ဦးဆောင်
 လုပ်တာတဲ့ဗျို့။ ယာတွေအားလုံးကို သူကိုယ်တိုင် ထွန်တာဆိုပဲ။
 ရာသီအလိုက် စိုက်လိုက်တာမှတဲ့ဗျာ ပဲတွေရော နှမ်းတွေရော
 ကြက်သွန်တွေပါ စိုက်တာတဲ့ဗျို့။ အောင်လိုက်တဲ့ သီးနှံဆိုတာ
 တစ်ရွာလုံးကို အံ့ဩယူရတာတဲ့ဗျာ။

ဒီအကြောင်းကို အခုထိကို ကျုပ်တို့ရွာမှာ ပြောစမှတ်
 ဖြစ်ကုန်ခဲ့တာတဲ့ဗျို့။ ယာထဲဆင်းရမှာ ပျင်းတဲ့သူတွေဆိုရင် သူတို့
 မိဘတွေက ပြောဆိုပဲ။

“မင်းတို့တွေ မယ်ထုံထမီ ယူဝတ်ကြပါလား၊ မယ်ထုံ
 တို့ဗွား ထွန်ထားလိုက်တဲ့ ယာတွေမှ ညက်နေတာကွ၊ ကြက်သွန်
 ခင်းဗွား ထယ်ထိုးထားလိုက်တာမှ ညီပြီး ကြည့်လို့ကို လှနေတာ
 မယ်ထုံ့မောင်နှစ်ယောက်ပေါင်း ယာလုပ်တာတောင် မယ်ထုံ့
 မမိဘူးကွ”

ဒီလောက်ကို အလုပ်လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဘွားတော်ကြီး

ခုတော့ ဘယ်လုပ်နိုင်တော့မှာလည်းဗျာ။ ဘိုးမင်းတို့ ဘိုးဝင်းတို့
 လည်း ဆုံးကုန်ကြပြီ။ ဘွားမယ်ထုံက အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
 နေတာဗျ။ သူ့ယာတွေကို ဝမ်းကွဲတူတွေက လုပ်ကြတယ်။ ကျုပ်
 ဝက်သားကြိုက်မှန်း ဘွားမယ်ထုံက သိတော့ သူဝက်သားချက်တဲ့
 နေ့ဆိုရင် ကျုပ်ကို လူလွတ်ခေါ်ခိုင်းတာဗျ။ အဲဒီနေ့ဆိုရင်
 ဘွားမယ်ထုံနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း စားကြတာ။ အသက်
 ကြီးတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ဘဝအကြောင်းကို
 ပြန်ပြောချင်ကြတာ ထုံးစံပဲလေဗျာ။

ကိုယ်ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ဘဝမှာ ရယ်စရာတွေ၊ စိတ်မကောင်း
 စရာတွေ၊ ဒေါသဖြစ်စရာ လူတိုင်းမှာ ရှိကြတာပဲပေါ့ဗျာ။
 အသက်ကြီးတော့ ဒါတွေကို ပြန်တွေးပြီး ပြန်ပြောချင်တာဗျ။

ဘွားမယ်ထုံက ဝက်သားချက်ကလည်း ကောင်းဗျ။
 ဝက်သားချက်တဲ့နေ့ဆိုရင် မအိအောင် ချဉ်ရည်သောက်ကလေးက
 လည်း ပါသေးဗျာ။ ဘွားမယ်ထုံ ချက်လေ့ရှိတဲ့ ချဉ်ရည်သောက်
 က ကင်ပွန်းချဉ်နဲ့ ဒန့်ဒလွန်သီးဗျီ။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း
 ခန့်ကျည်းရွက်နုလေးတွေနဲ့ ဒန့်ဒလွန်သီးဗျီ။ ကျုပ်က ဘွားမယ်ထုံ
 ချက်တဲ့ ချဉ်ရည်သောက်ကို လွတ်ကြိုက်တာဗျီ။ ချဉ်ရည်ပူပူလေး
 တို့ ဖူးကနဲ ဖူးကနဲ မှုတ်သောက်ပစ်တာ။ ကျုပ် အဲဒီလို မြိန်ရည်

ယုက်ရည် စားနေတာ တွေ့ရင် ဘွားမယ်ထုံက လွတ်သဘောကျ
တာဗျ။ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့။

“ဟဲ့ တာတေ၊ စားဟဲ့၊ ဘွားက နင့်ကို ကျွေးချင်လို့ကို
သက်သက်ခေါ်ခိုင်းပြီး ကျွေးရတာ”

လို့ ပြောသေးတာဗျ။ စားတာပြီးရင်တော့ စကားတွေ
ပြောတော့တာပဲဗျာ။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ စုန်းတွေအကြောင်း
တို့ ရောက်သွားရောဗျ။

ဟိုတုန်းကတော့ ကျုပ်က မသိသေးဘူးလေဗျာ။

“ဘွား၊ စုန်းတွေအကြောင်းကို ဘွား ဒီလောက်သိနေပုံ
ထောက်တော့ ဘွား စုန်းပညာ တတ်တယ်ထင်တယ်”

လို့ ကျုပ်က တည့်တည့်ပဲ မေးခဲ့တာဗျ။

“တာတေ နင်မှတ်ထားဟဲ့၊ မောက်လုံးအထက်ခုနစ်ဆင့်
ဆိုရင် အဲဒီစုန်းက ကောင်းကင်မှာ ပျံနိုင်တယ်၊ ငါက မောက်လုံး
အထက် ကိုးဆင့်ဟဲ့၊ နင် သိပြီလား”

“ဗျာ”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“ဟာ..ဘွားက ပညာတော်တော်မြင့်ပါလားဗျ။ ဒီပညာ
တွေကို ဘယ်အရွယ်မှာ သင်ခဲ့တာတုံး၊ ပြီးတော့ ဘွား ဒီပညာ

တွေ ဒီလောက်တတ်တာကို ထနောင်းကုန်းတစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှ မသိကြပါလား ဘွားရဲ့”

“တာတေ၊ ငါက ဘယ်သူ့ဆီကမှ ပညာမယူခဲ့ဘူး၊ မွေးကတည်းက ငါ တတ်နေတာဟဲ့”

“ဗျာ၊ အဲဒီလို မွေးကတည်းက တတ်တာ ရှိလို့လား ဘွားရဲ့၊ ပြီးတော့ မွေးကတည်းက တတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလောက်ကြီး တတ်ပါ့မလား ဘွားရဲ့”

“တတ်တယ် တာတေ၊ တတ်တယ်၊ ဒီလောက်ကို တတ်တယ်”

“နေပါဦး ဘွားရဲ့၊ ဘွား ဒီပညာတွေတတ်တာ ဘယ်လို လုပ် သိတာတုံးဗျ”

“ငါ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်မှာ အနောက်ပိုင်းက မယ်မိ တို့ မယ်အိတို့ ညီအစ်မတွေနဲ့ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားကြတာ ဟဲ့၊ သူတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်လေ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်မ နှစ်ကောင်က နည်းနည်းညစ်တယ်။ ဘာပဲ ကစား ကစား ငါပဲ ရှုံးတာဟဲ့၊ အဲဒီနေ့က ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားတော့လည်း ငါရှုံးတာပဲ၊ မယ်အိကို မိကားနီးမှာ မယ်မိက ငါ့ကို တွန်းလှဲပစ် လိုက်တယ်။ ငါ မယ်မိကို စိတ်ဆိုးသွားပြီး တောက်ခေါက်လိုက်မိ

တော့ ငယ်မိ ချွတ်ချင်းခေါင်းမူးပြီး မေ့လဲသွားလို့ လူကြီးတွေ
 နည်းကို နှာနှပ်ယူကြရတာ။ အဲဒီကစပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ သတိထား
 မိသွားတာ။ တစ်ခါကလည်း မြောက်ပိုင်းက ကြွယ်ဝဆိုတဲ့ကောင်
 ငါ့ကို တွေ့တိုင်း ရဲသဲ့သဲ့လုပ်လို့ ငါစိတ်ဆိုးပြီး ဖနောင့်ဆောင့်
 ထိုက်တာ သူ့အရိပ်ကို ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်မိသလိုဖြစ်ပြီး ဒီအကောင်
 သတိလစ်သွားလို့ မနည်းကို နှာနှပ်ယူရတာ”

“ဪ၊ တောင်ပိုင်းမှာနေတဲ့ ကိုကြီးသံဒင်တို့အဘိုး
 ဘိုးကြွယ်ဝကြီးလား ဘွား”

“ဟုတ်ပါ့တော်၊ လူတွေ့တိုင်း ရည်းစားစကားပြော
 တာ”

“ဟာ၊ အဲဒီလိုဖြစ်တာတောင် ဘွားကို ပညာသည်ဆို
 တာ သူတို့ မသိကြဘူးနော်”

“ဟဲ့ ဘယ်သိမှာတုံး၊ ငါက ဘယ်သူဆီကမှ ပညာယူ
 တာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ ဒီပညာ သင်ဖူးရင် ဒီတစ်ရွာလုံးက
 ငါ့ကို နမ်းမလို့ သိမှာပေါ့ဟဲ့၊ နင့်အရီးမယ်ခလိုပေါ့ဟဲ့ တာတေရဲ့”

“ဪ နေဦး ဘွားရဲ့၊ အရီးမယ်ခရော ဘွားကို ပညာ
 သည်ဆိုတာ သိသွားလား”

“ဘယ်သိမှာတုံး၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ကလည်း သိပ်ဆုံကြတာမှ

မဟုတ်တာ၊ မယ်ခကို လူတွေက ဝိုင်းပယ်ထားကြလို့ မယ်ခ တစ်ယောက်တည်း နေသွားတာလေ။ နင်တစ်ယောက်ပဲ မယ်ခကို ခင်ပြီး ဝင်ထွက်နေတာ မဟုတ်လား”

ဘွားပြောတာ ကျုပ်က သိပ်မယုံဘူးဗျ။ သူပြော သလောက်စတု မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ကျုပ်က ထင်တာ။ တစ်ရက် တော့ ဘွားမယ်ထုံကြီး ကျုပ်ယာထွန်တဲ့နေရာ ရောက်လာပါရော လားဗျာ။

“ဟာ ဘွား၊ ဘယ်က ပြန်လာတာတဲ့၊ တစ်ယောက် တည်းပါလား”

“သံခနောက်က မယ်လှမြေးမ ခိန်ရီ မီးမဖွားနိုင်လို့ လာခေါ်လို့ သွားမွေးပေးတာဟဲ့”

“ဟာ ဒီလူတွေကလည်း ဘွားကို ဖင့်တုန်းက လာပင့် ပြီး ပြန်တော့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လွှတ်လိုက်ရသလားဗျာ”

ကျုပ်က စိတ်မကောင်းလို့ ပြောမိတာဗျ။

“ဟဲ့ မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ သူတို့က ပို့တယ်၊ ငါက အဲဒီဘက် မရောက်တာကြာနေလို့ လမ်းလျှောက်ပြီး ဟိုအိမ်ဝင် ဒီအိမ်ဝင် လုပ်ချင်လို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ခဲ့တာ”

“ဪ ဒီလိုလား”

“နင် ယာထွန်တာ မောနေပြီလား”

“မောတော့ မောနေပြီ ဘွားရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကွက်ကို ဒီနေ့ပြတ်အောင် ထွန်ချင်လို့သာ ထွန်နေတာဗျ”

“ကဲ ဒါဆိုရင် နင်ဖယ်စမ်း”

ဘွားမယ်ထုံက ကျုပ်ပခုံးကိုကိုင်ပြီး ထွန်တုံးပေါ်က ဆင်းခိုင်းတယ်။ ပြီးတာနဲ့...

“ဟဲ့ ထိန်ပင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ကောင်၊ နကား မဟုတ်လား၊ လာစမ်း၊ အခု ဆင်းခဲ့စမ်း၊ ဒီယာကို ညက်အောင် ဆက်ထွန်စမ်း”

“ဟာ”

ဘွားမယ်ထုံစကား ဆုံးတာနဲ့ ထွန်တုံးက အိကနဲ နိမ့်သွားပြီး နွားတွေလည်း ရုန်းတော့တာပဲဗျို့။ အို မြေကြီးတွေမှ အတုံးလိုက် အတုံးလိုက်ကို ထွက်လာတာဗျို့။ ဟိုအောက်က မြေဆီအနက်တွေပါ အပေါ်တက်လာတာဗျို့။

“တွေ့လား တာတာ၊ ငါ့မောင်တွေ မမာလို့ ငါ တစ်နှစ်ယာဆင်းထွန်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ဒီလိုကောင်တွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးကြတာဟေ့၊ ငါ့ယာဆိုတာ ထွက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ဟာ၊ အခုလည်း နင် မှတ်ထား၊ ဒီယာက တခြားယာထက်

အထွက်ပိုများလိမ့်မယ်၊ ဟိုအောက်က မြေဆီတွေပါ အပေါ်တက်
လာတာလေ၊ ဟိုမှာ မြင်လား”

ကျုပ်လည်း ဘာမှမမြင်ရပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က မျက်ကွင်း
ဆေးကွင်းမှ မြင်ရတဲ့ကောင်လေဗျာ။ ဘွားမယ်ထုံ ခိုင်းထားတဲ့
နကားက ကျုပ်ယာကို ထွန်နေလိုက်တာမှဗျာ။ ကျုပ်လည်း အံ့ဩ
လွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးဗျို့။

ဘွားမယ်ထုံနဲ့ ကျုပ်က ယာစပ်က ရပ်ကြည့်နေကြတာ
ဗျ။ ဒီတုန်းမှာ ကောင်းကင်က ငှက်ကြီးတွေ ပျံသွားတာဗျ။
အုပ်လိုက်ပဲ။ ဆယ်ကောင်တော့ ရှိလိမ့်မယ်။

“တာတေ၊ မြေကြီးပေါ်မှာ အဲဒီငှက်တွေရဲ့ အရိပ်ကို
နင် မြင်ရလား”

“ဟာ၊ ဘွားကလည်းဗျာ၊ ဒီငှက်တွေရဲ့ အရိပ်ကို ဘယ်
မြင်မှာတုံးဗျ။ အမြင့်ကြီးက ပျံလာတဲ့ဥစ္စာ”

“အေး၊ နင် မမြင်ပေမဲ့ ငါမြင်ရတယ်၊ နင် ကြည့်နေ”
ဘွားမယ်ထုံက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ရှေ့ကို ပြေးထွက်သွား
သဗျ။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်က ပျံလာတဲ့ ငှက်တွေကို တစ်ချက်
မော့ကြည့်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ မြေကြီးပေါ်ကို ဖနောင့်နဲ့ တစ်ချက်
ပေါက်လိုက်တယ်။

“ဟာ၊ ကျွဲလာပြီဗျို့၊ ကောင်းကင်မှာ ပျံနေတဲ့ ငှက်အုပ်ကြီးထဲက ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ပြုတ်ကျလာပြီဗျို့။”

“ဘုန်း”

မြေကြီးပေါ်ကို ငှက်ကြီး ပြုတ်ကျတာဗျ။ ငှက်က သေတော့ မသေသေးဘူး။

“ဖျန်း၊ ဖျန်း၊ ဖျန်း”

အတောင်ပံ တဖျန်းဖျန်းရိုက်ပြီး ပျံဖို့လုပ်နေတယ်။ ဘာငှက်ကြီးမှန်းတော့ ကျုပ် မသိဘူးဗျ။ တော်တော်တော့ကြီးတာ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ကျုပ်တို့ဆီကို ဆောင်းခိုဖို့ ရောက်လာတဲ့ ငှက်တွေဖြစ်မယ်ဗျ။

ဘွားမယ်ထုံက မြေကြီးပေါ်မှာ လူးလို့မို့နေတဲ့ ငှက်ကြီးဆီကို သူလက်ညှိုးနဲ့ လှမ်းထိုးလိုက်တယ်။ ဘွားမယ်ထုံရဲ့ လက်ညှိုးထိပ်ကနေ အရောင်လေး လက်ကနဲ ထွက်သွားတယ်ဗျ။

ဟော...ငှက်ကြီး ထထိုင်ပြီဗျို့။ ပြီးတော့ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့ ဘွားမယ်ထုံကို ကြည့်နေတယ်။

“ဖျန်း၊ ဖျန်း၊ ဖျန်း”

ဟော ပျံသွားပြီဗျို့။ ပျံသွားပြီ။ ငှက်က သူ့ခြေထောက်တုတ်တုတ်ကြီးတွေကို အားပြုပြီး ခုန်လိုက်တာ လေထဲကို

မြောက်တက်သွားတယ်။ အတောင်တွေကလည်း တစ်ပြိုင်နက် တည်းခတ်ပြီး ပျံတက်သွားရောဗျို့။

ရှေ့ကပျံသွားတဲ့ ငှက်အုပ်က နည်းနည်းတောင် ဝေးပြီ။ ပြုတ်ကျတဲ့ ငှက်ကြီးက နောက်ကနေ မနားတမ်းပျံပြီး လိုက်ချ သွားရောဗျို့။

ကျုပ် ယုံပြီဗျို့။ ယုံသွားပြီ။ ဘွားမယ်ထုံဟာ မောက်လုံး အထက် ကိုးဆင့်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံသွားပြီ။ ခွမ်းလိုက်တဲ့ ဘွား တော်ကြီးဗျာ။ အဲဒီနေ့က ယာတွေ အကုန်ညက်သွားတာနဲ့ နွား တွေ ရပ်သွားတယ်။ ဘွားတော်ကြီးက နကားဆိုတဲ့ကောင်ကို

“နင်သွားတော့ နကား”

လို့ ပြောလိုက်ပြီး ကျုပ်က ထွန်ဖြုတ်တယ်။ နွားတွေကို လှည်းမှာ ပြန်တပ်ပြီး ရွာထဲကို မောင်းလာခဲ့တယ်။ ဘွားမယ်ထုံ ကြီးကတော့ ကျုပ်လှည်းနောက်မှာ ခြေထောက်ကလေး တွဲ လောင်းချစီးပြီး ပါလာတယ်။

“တာတေ၊ ငါ့အကြောင်းကို နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောမိ စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချ ဘွား၊ တာတေက ဒါမျိုးဆိုရင် နှုတ်လုံပြီးသား ဗျ”

တကယ်လည်း ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘူး။ အဘနဲ့ အမေကိုတောင် ကျုပ် မပြောဘူးဗျ။ ရွာထဲက တခြားလူကြီးသူမတွေကလည်း ခင်ကြမင်ကြတာပဲလေဗျာ။

တစ်ခါတလေတော့ အမေက ကျုပ်ကို ပြောတတ်တယ်ဗျ။

“ဟဲ့ တာတေ၊ နင် ထမင်းမစားသေးဘူးလား။”

“ကျုပ် စားပြီးပြီ အမေ”

“ဪ မယ်ထုံအိမ်က စားလာတာလား။”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ ဘွားက ဝက်သားချက်လို့ ကျုပ် စားလာတာဗျ”

“နင်နဲ့ မယ်ထုံနဲ့ ရိုးမှ ရိုးကြဲရဲ့လားဟယ်”

အမေက ကျုပ်ကို စတာပါဗျာ။ အမေ စမှန်းသိတော့ ကျုပ်ကလည်း ပြန်ပြောတာပေါ့ဗျာ။

“မရိုးဘူးဗျ၊ ကျုပ်နဲ့ ဘွားနဲ့က သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်နေကြပြီ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့ဟဲ့၊ ငါ့ချွေးမက ငါ့အမေလောက် ရှိတာပေါ့၊ ပြီးတော့ နင်လည်း မယ်ထုံယာတွေ ရမှာပေါ့၊ မယ်ထုံပိုင်တဲ့ယာတွေက နည်းတာမှ

မဟုတ်တာ”

“တော်စမ်းပါ အမေရော၊ ငရဲတွေ ကြီးကုန်ပါဦးမယ်”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

အဘရော အမေရော ရယ်ကြလို့ဗျ။ ထနောင်းကုန်းမှာ တာတွေကို ချစ်ကြ ခင်ကြတာ အဘတို့ အမေတို့က သိပြီးသား ပါဗျာ။

အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ် ဘွားမယ်ထုံကို တော်တော်စိတ် ဝင်စားသွားတာဗျ။ အထူးသဖြင့် ဘွားမယ်ထုံရဲ့ ပညာတွေကိုပေါ့ ဗျာ။ ဘွားမယ်ထုံရဲ့ ဝိုင်းထဲကို ကျုပ် မကြာ မကြာ ရောက်တယ် ဗျ။

ဘွားကလည်း သူ့ဆီကို ကျုပ်သွားလည်ရင် လွတ်ပျော် ဘာဗျ။ မရှိ ရှိတာ ချကျွေးတော့တာဗျို့။ ကျုပ်ကလည်း ဟိုဟာ မေး၊ ဒီဟာမေးပေါ့ဗျာ။

“ဘွား၊ မောက်လုံးတို့ မောက်ဖျားတို့ဆိုတာ ဘာကို ခေါ်တာတုံးဗျ”

“ဟဲ့ တာတေရဲ့၊ ပညာသည်တွေမှာ အမောက်တွေ နို့တယ်ဟဲ့၊ သာမန်လူတော့ မတွေ့ရဘူး၊ ပညာသည်ချင်းတော့ တွေ့ရတယ်၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မြင်ရတယ်၊ ခေါင်းပေါ်မှာ

အရိပ်လိုထွက်နေတာ၊ တချို့က လုံးလုံးအရိပ်ကြီး၊ အဲဒါကို မောက်လုံးလို့ ခေါ်တာ၊ တချို့က ပြားပြားအရိပ်ကြီးဟဲ့၊ အဲဒါကို မောက်ဖျားလို့ ခေါ်တာ။

မောက်လုံးအထက် ခုနစ်ဆင့်၊ ရှစ်ဆင့်ဆိုရင် ကတော် ကြီးတွေ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ဟာ။ ဒါကို မောက်ကတော်လို့ ခေါ်ကြ ဘယ်၊ ကခြားစုန်းမတွေက မောက်ကတော်ကြီးတွေကို ရိုသေကြ တယ်၊ သူတို့တွေ လူသတ်ရင်တော့ တုံးကနဲပေါ့ တာတေရယ်”

“ဘွား ကဝေနဲ့ စုန်းက အတူတူပဲလားဗျ”

“ဟဲ့ ဘယ်တူမှာတုံး၊ ကဝေက ကဝေပညာသက်သက်၊ စုန်းက စုန်းပညာသက်သက်၊ မှော်က မှော်ပညာသက်သက်ပေါ့ ဟဲ့”

“အရီး အခု တတ်ထားတဲ့ပညာကို ဘယ်လိုသုံးမှာတုံး”

“ဟဲ့ နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ဟိုရွာ ဒီရွာက မီးမဖွား နိုင်လို့ လာခေါ်ရင် ငါလိုက်လုပ်ပေးတယ်လေ၊ အနိမ့်စား စုန်း လေးတွေ ပြုစားထားလို့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတွေဆိုရင် ငါလိုက် သွားပြီး ဖယ်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်”

“ဘွားက ကလေးမီးဖွားတာ တော်တော်မှာမည်ကြီး တယ်၊ လက်သည်ပညာကို သင်ခဲ့ဖူးလို့လားဗျ”

“အို...ဘယ်က သင်ဖူးရမှာတုံး တာတော၊ ငါက မွေးဖွားဖို့ သိပ်ခက်နေတဲ့ မိန်းမတွေကိုပဲ လိုက်မွေးပေးတာလေ၊ ပြုစားထားတာဆိုရင်လည်း ငါက ရှင်းထုတ်ပေးလိုက်တော့ ဝမ်းဆွဲကလွယ်လွယ်လေး မွေးပေးနိုင်တာပေါ့ဟယ်၊ ဝမ်းဆွဲမနိုင်လောက်တဲ့ဟာကျတော့လည်း ဝမ်းဆွဲရော၊ အိမ်သားတွေရော ဖယ်ခိုင်းလိုက်ပြီးတော့ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေ မှောင်ချထားလိုက်တယ်၊ ပြီးရင် မဂျမ်းကြီးကို ခေါ်ပြီး မွေးခိုင်းတာပေါ့၊ ဘာတော့ရဲ့၊ မဂျမ်းကြီးမွေးပေးလို့ကတော့ လျှောက်နဲ့ပေါ့ဟယ်”

“ဘယ်က မဂျမ်းကြီးတုံး ဘွားရဲ့”

“ဟဲ့ လူတွေပြောပြောနေတဲ့ အမေဂျမ်းလေ၊ နတ်၊ နတ်၊ နတ် မဂျမ်းကြီးကို ပြောတာ”

“ဟာ၊ ဘွားက အမေဂျမ်းကို ခေါ်ပြီး မွေးခိုင်းလို့ရတယ်ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါ့လို မောက်လုံးအထက်ကိုးဆင့်ဆိုတာ ပညာအမြင့်ဆုံးဟဲ့ တာတော့ရဲ့၊ ပြီးတော့ ငါက လူတွေကို မသတ်ဘူး၊ မဖြတ်ဘူး၊ မပြုစားဘူး၊ ဒီပညာကို ငါသင်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ ပါလာတာ၊ ငါကတော့ ဘုရားတရားကို မှန်မှန်ရှိခိုးပြီး အားထုတ်နေတာ၊ နင်လည်း မြင်နေတာပဲလေ၊

ဒီတော့ ငါက ဝမ်းတွင်းစုန်း ဆိုပေမယ့် စုန်းမဆန်တော့ဘဲ အထက်လမ်းပညာရှင်လို ဖြစ်လာတယ်။ ငါ့ပညာတွေကလည်း အကောင်းဘက်ကို ပြောင်းပြီး အသုံးချလိုက်တော့ ဖြူစင်လာ တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မဂျမ်းတို့ကို ငါခေါ်ခိုင်းရင် ဘယ်တော့မှ မငြင်းကြဘူး တာတေရဲ့”

“ဪ ဒီလိုလား”

“အေး၊ စုန်းပြုစားထားတာကို ငါက ချောမော့ပြောပြီး ရှင်းခိုင်းရင် ကျေကျေနပ်နပ် ရှင်းပေးကြတာပါပဲ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ကျတော့လည်း ခေါင်းမာပြီး ရိုင်းစိုင်းတဲ့ စုန်းထီးတွေနဲ့ တွေ့ရင် တော့ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လုပ်ပေးရတာလည်း ရှိ တာပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ဘွားက လူသိမခံဘူး။ လူမသိ အောင် ကြိတ်ပြီးလုပ်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေက ဘွားကို ဝမ်းတွင်းစုန်းမှန်း မသိကြတာပေါ့ တာတေရာ၊ သူတို့ သိတာက ဘွားကို တောင်သူတစ်ယောက်လို့ပဲ သိကြတာ။ ပယောဂလေး ဘာလေး ခီးဖွားတာလေး နည်းနည်းပါးပါး လုပ်တတ်တယ်ပေါ့။ ဒါလောက်ပဲ သိကြတာ”

ကျုပ် ဘွားမယ်ထုံကို လေးစားသွားတယ်ဗျ။

“ဘွား မကောင်းတဲ့ စုန်းတွေ ကဝေတွေနဲ့ ပညာပြိုင်ရ

တာတွေရော ရှိလားဗျ”

“ဟာ တာတောကလည်း ပညာပြိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နှိမ်နင်းပစ်ရတာ၊ ကိုယ့်နယ်ထဲကို ကျွဲဝင်လာတဲ့ဟာတွေကို နှင် ထုတ်ပစ်ရတယ်၊ နှင်ထုတ်လို့ လွယ်လွယ်ထွက်မသွားဘူးဆိုရင် တိုက်ရခိုက်ရတာပေါ့ဟဲ့”

“ဟာ၊ ဘွား၊ အဲဒီလို တိုက်ခဲ့ဖူးလား”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား တာတော၊ နှင်လေ အင်မတန် မေးတတ်မြန်းတတ်တဲ့ အကောင်ပဲ”

“ငါက ကောင်းကင် ပျံနိုင်ရုံတင်မကဘူး၊ မြေပါလျှိုး နိုင်တဲ့ မောက်ကတော်ကြီးဟဲ့။ အဲဒီလို ငါသွားပြီး တိုက်ရင်လည်း လူတွေ ဘယ်သူမှ သိလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ ပညာသည် ချင်းပဲ သိကြတာ”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးမယ့် ပညာသည်တွေကို ဘွားက အမြဲမောင်းထုတ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား ဘွား”

“အေး ဟုတ်တယ် တာတော၊ ဒါပေမဲ့ ပညာသည်တွေ နှိုးတွေ ကဝေတွေ လာတိုင်း ဘွားက မောင်းထုတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကိစ္စ သူတို့အကြောင်းနဲ့ လာရင် ဘွားက

ကြည့်နေတာပါ။ သူတို့လည်း သူတို့ကိစ္စပြီးရင် ကောင်းကောင်း
 ပြန်သွားကြတာပါ။ ဒီနယ်မှာ ဘွားရှိမှန်းသိတဲ့ ပညာသည်တွေက
 ဒီနယ်ကို ဝင်တော့မယ်ဆိုရင် ဘွားကို အကြောင်းကြားပြီးမှ
 ဝင်ကြထွက်ကြတာပါ။ အဲဒီပညာသည်တွေကို ဘွားက ဘာမှ
 မလုပ်ပါဘူး။ သက်သက်ဒုက္ခပေးဖို့လာတဲ့ လူတွေမှ ဘွားက
 မှင်းထုတ်ပစ်တာပါ။ ဒါလည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထွက်သွား
 ရင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး တာတေ”

“ဘွားလုပ်လို့ လက်လွန်သွားတာမျိုးတွေ ရှိလား”

“ဟာ မရှိပါဘူး။ ဘွားက အဲဒီလိုမျိုး မလုပ်မိအောင်
 အမြဲသတိထားပြီး လုပ်တာပါ။ ဘွားကြောင့် လူသေတယ်ဆိုတာ
 မရှိပါဘူး တာတေ”

“အောက်လမ်းဆိုတာက ကဝေတွေ စုန်းတွေနဲ့ အတူတူ
 ပဲလား ဘွား”

“ဟဲ့ ဘယ်တူမှာတုံး၊ အောက်လမ်းဆိုတာ ဆေးတွေ
 ဝါးတွေ စီရင်ပြီး လုပ်တဲ့ကောင်တွေဟဲ့၊ လူထဲမှာ အင်မတန်
 ယုတ်ညံ့တဲ့ကောင်တွေ၊ သူတို့ စီရင်တဲ့ ဆေးတွေမှာ တော်တော်
 ကို ယုတ်ညံ့တာတွေ ပါတယ်၊ ငရဲစာ၊ အဝီစိစာတွေပါဟယ်၊
 ဒါပေမဲ့ အောက်လမ်းထဲမှာ ဆေးဝါးကောင်းရင် တော်ရုံအထက်

လမ်းဆရာ မနိုင်ဘူးဟဲ့၊ ငါတို့တောင် တော်တော်နှိမ်နင်းရတဲ့ အောက်လမ်းတွေရှိတယ်။ မကောင်းတဲ့စုန်းနဲ့၊ မကောင်းတဲ့ အောက်လမ်းကောင်တွေကတော့ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့ လွေ့ ဆိုသလိုပေါ့ဟယ်”

“ကျုပ် ကြားဖူးတဲ့ အောက်လမ်းဆိုတဲ့လူတွေကတော့ ကောင်းတာဆိုလို့ ဘာမှကို လုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဘွားရဲ့”

“အေး ဟုတ်တယ် တာစောရဲ့၊ ဒီပညာကို လိုက်စားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက မကောင်းတာလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ ရှိကြတာ လေ၊ ဒီတော့လည်း ပညာတွေ ရလာတဲ့အချိန်မှာ မကောင်းတာ တွေပဲ လုပ်ကြတာပေါ့”

“ဘွား တချို့အောက်လမ်းတွေက ခြေဖဝါးမှာ ဘုရားပုံ တွေ ထိုးထားတယ်ဗျ”

“နင် မြင်ဖူးလို့လားဟဲ့ တာစောရဲ့”

“ကျုပ်မြင်ဖူးတာပေါ့ ဘွားရဲ့”

“အောင်မာ၊ နင်က ငယ်ပေမယ့် တော်တော်နဲ့စပ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဟုတ်တယ် တာစော၊ အဲဒါလည်း သူတို့ရဲ့ ပညာစဉ် တစ်ခုပဲ၊ တချို့အကောင်က ခြေဖဝါးမှာ ဘုရားပုံ ထိုးကြတယ်၊ တချို့အကောင်က ဘုရားရုပ်တု ခပ်သေးသေးကို သံကြိုးနဲ့ချည်ပြီး

ပေါင်ကြားမှာ စောက်ထိုးဆွဲတယ်”

“ဗျာ၊ တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူတွေပါလား ဘွားရယ်”

“အင်း ပြောရရင် ဒီအကောင်တွေက ကံငါးပါးမှာ တစ်ပါးခု လုံတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ သူများသားပျို သမီးပျို လည်း ဖျက်ဆီးကြတာပဲ၊ သူများ သားမယားကိုလည်း လွန်ကျူး ကြတာပဲ၊ သူတို့မှာ ဆေးဝါးတွေကလည်း အစုံအလင် ရှိတာနော်၊ ဆီးတစ်ယောက်ကို ဆေးလိမ်းထားတဲ့လက်နဲ့ ကိုင်လိုက်တာနဲ့ ထိလိုက်တာနဲ့ သူတို့ကို အဲဒီမိန်းကလေးက တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်တော့ တာ”

“တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အောက်လမ်းတွေ ဝဲ ဘွားရယ်”

“ဟုတ်ပါ့တော်၊ ဒါကြောင့်လည်း သင်္ချိုင်းထဲကို မဟုတ် မဟုတ် ဆေးတွေ လာလာပြီး စီရင်တဲ့ အောက်လမ်းတွေကို မဝဲဝဲက တွယ်ချည်းလွှတ်တာပေါ့ တာတေရဲ့”

“ဟာ ဘွား မဖဲဝါကို သိတယ်ဟုတ်လား”

“ဟဲ့ တာတေ၊ မဖဲဝါကို မသိတဲ့ ပညာသည် ရှိမလား၊ မဖဲဝါက ဘွားကိုတော့ တော်တော်လေးစားပါတယ်၊ ဘွားက ဒီပညာကို သင်ခဲ့တဲ့ ပညာသည် မဟုတ်ဘူးလေ၊ မွေးကတည်းက

တတ်လာတဲ့ ဝမ်းတွင်းပါ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဒီဘဝမှာ
ဘွားက သူတစ်ပါးအကျိုးယုတ်အောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး
တာတေ”

“ဘွား ကျုပ် ကြားဖူးတယ်ဗျ၊ စုန်းတွေမှာ မကောင်း
တာလုပ်တဲ့ အနက်ရောင်စုန်းနဲ့ သူတစ်ပါးကောင်းကျိုးလုပ်တဲ့
အဖြူရောင်စုန်းဆိုတာ ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် တာတေ၊ နို့ နေပါဦး၊ နင်က ဒါတွေကို
ဘယ်လိုသိနေတာတုံး”

“ကျုပ်ဆရာ စိုင်းနွံဖ ပြောပြတာ ဘွားရဲ့”

“ဪ ခါကြောင့် သိတာကိုး၊ အေး ဟုတ်တယ်၊
ငါက အဖြူရောင်ဝမ်းတွင်းစုန်းပေါ့ဟယ်”

ဘွားမယ်ထုံနဲ့ တွေ့တိုင်း ကျုပ်သိချင်တာတွေ မေးနေကျ
ဗျ၊ ခင်ဗျား သိပါတယ်။ တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်က လွတ်စပ်စုတဲ့
ကောင်လေဗျာ။

အချိန်က နွေဦးမပေါက်တပေါက်ကလေးဗျ။ ဆောင်းနဲ့
နွေ လုနေကြတဲ့ရာသီပေါ့ဗျာ။ သစ်ရွက်၊ ဝါးရွက်တွေက ကြွေလို့။
ဆောင်းကလည်း ချမ်းတုန်း။ ဒါပေမဲ့ အအေးတော့ ပေါ့နေပြီဗျ။
စောင်တစ်ထပ်ခြံရင်ပဲ ရနေပြီဗျ။ မနက်စောစောထပြီး အမဲခြောက်

မီးဖုတ်ကလေးကို ဆီနစ်အောင် စိမ်ထားတာလေးနဲ့ ကျုပ် ထမင်းကြမ်း စားတယ်။ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို မီးညှိပြီး ဖွာတယ်။ ဆေးလိပ်ကလေး နှစ်ဖွာ သုံးဖွာ ဖွာရုံရှိသေးတယ်။ ဝိုင်းဝက ကျုပ်ကို ခေါ်ရော့ဗျာ။

“ကိုကြီးတာတေ၊ ကိုကြီးတာတေ နိုးပြီလား”
ဘယ်သူရှိမှာတုံး။ ကျောက်ခဲပေါ့ဗျာ။

“ဟကောင် ကျောက်ခဲရ၊ နိုးနေပါပြီဟ၊ လာလေကွာ”
ဝိုင်းထဲမှာ နှင်းတွေပိတ်နေတော့ ဒီကောင် ချက်ချင်း ခေင်ဘဲ ခေါ်နေတာဗျ။ ကျောက်ခဲက သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့ အိမ်ပေါ် တက်လာတယ်။

“စောစောစီးစီး ပျာပျာ ပျာပျာနဲ့ ဘာများတုံး ကျောက်ခဲရဲ့”

“ဟဲ့ ကျောက်ခဲ ထမင်းကြမ်း စားပြီးပြီလား၊ မစားရသေးရင် အရိုး ကျွေးမလို့၊ ဒီမှာ အမဲခြောက် ဆီစိမ်လေးမှ အိနေတာဟဲ့၊ နင့်ကိုကြီးတာတေတောင် ခုပဲ စားပြီးတာ”
ကျုပ်အမေက ကျောက်ခဲကို လွှတ်ခင်တာဗျာ။

“မစားရသေးဘူး အရိုးရဲ့”

“ဟဲ့ မစားရသေးဘူးတဲ့ ငွေစိန်ရေ၊ ကျွေးလိုက်ပါဟဲ့”

ကျောက်ခဲကို”

အဘကလည်း ဝင်ပြောတာဗျ။ အဘကလည်း ဒီကောင့်ကို ခင်တယ်ဗျ။

“ဒီလို ကိုကြီးတာတေရေ၊ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသန့်ရှင်းစေရပ်ထဲမှာ အောက်လမ်းဆရာကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်တဲ့”

“ဟေ၊ အောက်လမ်းဟုတ်လား၊ မင်းက အောက်လမ်းမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိတုံး”

“ကျုပ်သိတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးတာတေရေ၊ သူကြီးတို့ ဝိုင်းဘက်မှာနေတဲ့ လေးလေးဘရီ ပြောတာဗျ”

“လေးလေးဘရီက အဲဒီအောက်လမ်းကို သိလို့လား”

“ဟဲ့ ကျောက်ခဲ၊ ရှေ့ ထမင်းကြမ်း စားလိုက်ဦး၊ ပြောလည်းပြော၊ စားလည်း စားပေါ့ဟယ်”

အမေက ထမင်းကြမ်းပန်းကန်နဲ့ အမဲခြောက်မီးဖုတ်ပန်းကန်ကို ကျောက်ခဲရှေ့ ချပေးတယ်။ ကျောက်ခဲက ချက်ချင်း ဝိုင်းထဲဆင်းပြီး လက်ဆေးလိုက်တယ်။ ပြန်တက်လာတော့ ဒီကောင် ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ ထမင်းကြမ်းကို အားရပါးရ စားတော့တာဗျို့။ စားရင်းနဲ့ စကားဆက်ပြောတယ်။

“လေးလေးဘရီလည်း ဘယ်သိမှာတုံး ကိုကြီးတာတေရ၊ မဆွေက မီးလောင်ကုန်းကအပြန် သင်္ချိုင်းထဲက ဖြတ်ပြန်တော့ အဲဒီလူက ဧရပ်ပေါ်ကနေ လှမ်းခေါ်တာတဲ့ဗျ။ ဒါနဲ့ လေးလေး ဘရီက ဧရပ်ပေါ်တက်ပြီး စကားပြောတယ်။ ဒီမှာတင် ဒီလူက လေးလေးဘရီကို တုတ်ပြီး ဓားပြီးဆေးဆိုပြီး ဆေးတောင့်လေး ဝာစ်ခု ပေးတယ်တဲ့ဗျ။ အဲဒီဆေးတောင့်ကို လေးလေးဘရီရဲ့ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားခိုင်းပြီး လေးလေးဘရီ လက်ကို ဓားနဲ့ လှီးပြ၊ ထိုးပြ၊ အမျိုးစုံ လုပ်ပြတယ်။ တကယ်ကို ပြီးတာတဲ့ဗျ။”

“လာပြန်ပြီ၊ ဒီဇာတ်လမ်းတွေ၊ ပြီးရင် အလိမ်ခံကြရပြန် ရော”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးတာတေ၊ လေးလေးဘရီ ယူလာတဲ့ အဲဒီဆေးတောင့် တခြားသူတွေလည်း စမ်းပြီးပြီ၊ ကျုပ် လည်း စမ်းပြီးပြီ၊ တကယ်ကို ပြီးတာဗျ ကိုကြီးတာတေရ”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီဆေးတောင့်တွေ ဒီလူ ရောင်းတော့ မှာပေါ့၊ တစ်တောင့်ကို ဘယ်လောက်တဲ့တုံး”

“အဲဒီအောက်လမ်းဆရာက ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပေးမှာ”

“နေပါဦးကွာ၊ ဒီလူ အောက်လမ်းဆရာမှန်း လေးလေး

ဘရီက ဘယ်လိုသိတာတုံး”

“ဟာ ခြေဖဝါးမှာ ဘုရားပုံတွေ ထိုးထားသတဲ့ဗျို့၊ ပြီးတော့ ခေါင်းမှာလည်း ထမီကြီးတစ်ထည် ခေါင်းပေါင်းလို့ဆိုပဲ၊ လူက ဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးတဲ့ဗျို့၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးလေးစေ့နဲ့ လူချော တစ်ယောက်ဆိုပဲ။ အသက်ကလည်း သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာတဲ့”

“ဪ သိပ်မှ မကြီးသေးဘဲကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ခြေဖဝါးမှာ ဘုရားပုံတွေ ထိုးထားပုံထောက်ရင် ပညာတော့ တော်တော်မြင့်တဲ့ ပုံပဲကွ ကျောက်ခဲရ၊ ဒီတုတ်ပြီးဆေး၊ ဓားပြီးဆေးတွေကို အလကား ပေးပြီး သူက ဘာလုပ်မလို့တုံးကွ”

“ဒီလူက အကူအညီတစ်ခု တောင်းတာတဲ့ဗျို့၊ ရွာထဲမှာ ရှိတဲ့ အပျိုစင် ခုနစ်ယောက်တဲ့ဗျို့၊ နွေကလည်း ခုနစ်နံ့ စုံရမတဲ့၊ အဲဒါ အပျိုနို့ရည် ယူပေးရမတဲ့၊ သူဆေးဓော်ချင်လို့ပါတဲ့ဗျို့”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ အောက်လမ်းကတော့ တစ်ခုခု မဟုတ်တာ လုပ်တော့မယ် ထင်တယ်ကွ”

“လေးလေးဘရီတို့လည်း အဲဒါပဲ ပြောနေကြတာ၊ ရွာ ထဲက မိန်းကလေးတွေကို တစ်ခုခုလုပ်မှာ စိုးရိမ်နေကြတယ်ဗျို့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆေးကတော့ တကယ်ကို ဓားပြီးတာဗျို့”

“ ဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ အပျိုနို့ရည်ဆိုတာ ဘယ်လိုရမှာတဲ့ ”

“ အဲဒီဆရာက ဆေးပေးလိုက်တယ်၊ အဆီရည်ပုလင်းလေးတွေ၊ အဲဒါလေးလိမ်းပြီးညစ်ရင် နို့ရည်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့၊ သူတောင်းတဲ့ ခုနစ်နံ အပျိုနို့ရည် မရရင်တော့ သူ့အကြောင်းသိအောင် ပြမယ်တဲ့ဗျ၊ ကိုကြီးတာတေရ ”

“ ဟာ ဒီလူက ရွာကို ခြိမ်းခြောက်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ တောက်တောက်လူပါးဝတဲ့ အောက်လမ်းပဲကွာ ”

“ ရွာထဲက ကာလသားတွေကလည်း အဲဒီလူကို ဓားနဲ့ထွက်ခွတ်ကြမယ် လုပ်နေတယ်၊ ကိုကြီးတာတေ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူပေးတဲ့ ဆေးတောင့်လေးကတောင် ဓားပြီးနေမှတော့ ဒီလူတိုယ်တိုင်ကတော့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဓားတင်မဟုတ်ဘူး၊ သေနတ်ပါ ပြီးနေမှာပေါ့ ”

ကျောက်ခဲ ပြောတာကို ကျုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ ဟုတ်တယ် ကျောက်ခဲ၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလူ တကယ်လည်း တုတ်၊ ဓား ပြီးလောက်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စရမ်းမလုပ်ကြစေနဲ့၊ ငါ တိုင်ပင်သင့်တဲ့သူနဲ့ တိုင်ပင်မယ် ”

ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးဖွာပြီး စဉ်းစားနေတာဗျ

“ကိုကြီးတာတေ”

ဟော လာပြန်ပြီဗျို့၊ နောက်တစ်ယောက်။ ဒါက သံမဏိဗျို့။

“ဟေ့ကောင် သံမဏိ လာလေ”

သံမဏိ အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ အမေက ဆီးမေးပြန်တယ်ဗျို့။

“ဟဲ့ သံမဏိ၊ နင် ထမင်းကြမ်း စားပြီးပြီလား”

“စားပြီးပြီ အရီး၊ မနေ့ကကျန်တဲ့ ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းစားလာတာ”

“အလို၊ နင့်အမေ ဘယ်က ဝက်သားရလို့ဘူး သံမဏိရဲ့”

“မီးလောင်ကုန်းမှာ ဆုံတာလို့ ပြောတယ် အရီးရဲ့”

“ဪ ဒါကြောင့် အရီး မသိလိုက်တာကိုး”

“ကိုကြီးတာတေကို ဘွားမယ်ထုံက သူ့ဆီမှာ ထမင်းလာစားတဲ့၊ သူ ဟင်းကောင်းချက်လို့တဲ့”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဘွားလည်း ဝက်သားချက် ပြီထင်တယ်ကွ၊ အေး အေး၊ ငါ သွားလိုက်မယ်၊ သူခေါ်ခိုင်းလို့ မလာရင် ဘွားက ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေမှာကွ”

အမေက အဘကိုကြည့်ပြီး မေးငေါ့ပြတယ်ဗျို့။ အမေက

ကျုပ်ကို စတော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတာပေါ့ဗျာ။

“ကျောက်ခဲတို့ သံမဏိတို့ရေ၊ နှင်တို့ကိုကြီးတာတေက မယ်ထုံကြီးနဲ့ ကြိုက်နေတာလား၊ မသိဘူးနော်၊ မယ်ထုံကြီးက ဟင်းကောင်းချက်တိုင်း သူ့ကို ထမင်းခေါ်ကျွေးတာဟဲ့”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

အမေ့စကားကြားတော့ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက အော်ပြီး ရယ်တော့တာဗျို့။ ဒီကောင်နှစ်ကောင် အရယ်ရပ်မှ ကျုပ်က ပြောရတာ။

“နေပါဦး ကျောက်ခဲရဲ့၊ အဲဒီအပျိုနို့ရည်ကို လေးလေး ဘရီက ဘယ်တော့သွားပေးရမှာတုံး”

“ဒီညတဲ့ဗျ၊ ဒီည လာမပေးရင် သန်းခေါင်ကျော်တာနဲ့ တစ်ရွာလုံး သူ့အကြောင်း သိစေရမယ်လို့ ပြောလိုက်သတဲ့ဗျာ”

“အေး ကောင်းပြီ၊ ငါ ကြည့်လုပ်မယ်”

ဒီကောင်တွေ ပြန်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ကျုပ်က သွားမယ်ထုံရဲ့အိမ်ကို လာခဲ့တယ်။ ဒီသတင်းက တစ်ရွာလုံးတော့ ပျံ့နေပြီဗျ။ ဟိုနားစုစု၊ ဒီနားတိုးတိုးနဲ့တော့ လုပ်နေကြပြီ။

“သွား သတင်းကြားပြီးပြီလား”

“အေး ကြားပြီးပြီ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ငါခေါ်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား၊ ပြောပါ”

“ဒီအကောင်က တော်တော်ကို ယုတ်မာတဲ့အကောင်ဟု
တာတေရဲ့၊ ဒီကောင်လုပ်တဲ့ ပညာကို ငါသိတယ်၊ သူပေးတဲ့
ဆေးကိုလိမ်းပြီး နို့ညှစ်ပေးလိုက်တာနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးတွေဟာ
သူ့မယားဖြစ်ပြီသာ မှတ်တော့ဟေ့၊ ဒီကောင်က အင်မတန် ယုတ်
မာတဲ့နည်းနဲ့ စီရင်ထားတဲ့ဆေးကို ပေးလိုက်တာ၊ ပြီးရင် ခုနစ်နံ
နို့ရည်ကို ဒီကောင်က သောက်မယ်၊ အဲဒီအပျိုခုနစ်ယောက်စလုံး
သူနဲ့ မပေါင်းရ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ ခုနစ်ယောက်လုံး
ကို ဒီကောင်က ပေါင်းမှာ၊ တစ်ရွာလုံးကို အိပ်အောင် အိပ်မွေ့ချ
ပြီး အဲဒီမိန်းကလေးတွေကို လိုက်ပြီးပေါင်းသင်းမှာ။ ဟိုမိန်းကလေး
တွေကလည်း သူ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးကြမှာဟေ့၊ အင်မတန် ယုတ်ညံ့
ပြီး အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးကိုပေးပြီး လိမ်းခိုင်းလိုက်တာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမှာတုံး
ဘွားရဲ့”

“ဒီအကောင် ပညာက တော်တော်မြင့်တာ၊ ငါကလည်း
ထယ်တုန်းကမှ လူသတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်မျိုးကလည်း
အသေမလုပ်ရင် မရဘူးဟဲ့၊ ဒီတော့ ငါ ဒီည မဖဲဝါကိုခေါ်ပြီး
ဆုပ်ခိုင်းမယ်၊ နင်ပါ လိုက်ခဲ့၊ နင်က ဒီအကောင်ကို ဧရပ်ထဲမှာ

နို့ပန်းကန် သွားပေး”

“ဟင် အဘွား၊ ခုနစ်နံ အပျိုနို့ကို တကယ်ပေးရမှာလား”

“ဪ နင်ကလည်း အလိုက်တာ တာတေရယ်၊ ငါက ဒီအတောင်ကို အပျိုနို့ရည် ပေးမလားဟဲ့၊ ငါ့တောင်ဘက်ဝိုင်းမှာ သားပေါက်နေတဲ့ ခွေးမကြီးရဲ့နို့ကိုညစ်ပြီး ခွေးနို့တွေ သွားပေးခိုင်းမှာ နင် သွားပေးရဲသလား၊ နင့်နောက်မှာ ငါပါမှာပဲလေ”

“ဟာ ဘွားရယ်၊ မေးမှ မေးပလေဗျာ၊ တာတေက ကစေလည်း မကြောက်ဘူး၊ အောက်လမ်းလည်း မကြောက်ဘူး၊ ခွေးနို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝက်နို့ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် သွားပေးရဲပါတယ်ဗျာ”

“ကဲ ဒါဆိုရင် ညရှစ်နာရီထိုးတာနဲ့ နင်လာခဲ့ပေတော့၊ ဒါဝေခဲ့ နင့်ကို ငါပြောမယ် တာတေ၊ ဘွားက ဒီရုပ်နဲ့ လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘွားရဲ့ ကိုယ်ပွားထုတ်ပြီး လာမှာ၊ နာမ်ရုပ်ပေါ့ဟယ်၊ ဘွားနာမ်ရုပ်နဲ့လာမှာ၊ နင်မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ဒီအတွက် မပူနဲ့၊ ကျုပ် မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းပြီး လာမှာ၊ ဒီဗွသောတဂါထာရွတ်ပြီး နားမှာလည်း လိမ်းထားမှာ၊ ဘွားတို့ ပြောတာတွေလည်း ကျုပ် ကြားရမယ်၊ မြင်လည်း မြင်ရမယ်ပေါ့ဗျာ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဒီည ဘွားစောင့်နေမယ်”

ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဒါမျိုးများဆိုရင် ဖင်ထိုင်လို့ရတဲ့
ကောင် မဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ်နေ့လုံး ညမြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့
ဆုတောင်းနေတာ။

ရှစ်နာရီ ဒေါင်ကနဲ ထိုးတာနဲ့ ကျုပ်က ဘွားမယ်ထုံ
အိမ်ဝမှာ ရောက်နေပြီလေဗျာ။

“ဟဲ့ တာတေ၊ နင်က အချိန်တော်တော်တိကျပါလား၊
ကဲ လာ လာ၊ ဟောဒီပန်းကန်ထဲမှာ ငါ ခွေးနှို့ညှစ်ပြီး ထည့်ထား
တယ်၊ ကဲ ငါကိုယ်ပွားထုတ်ပြီး သွားနှင့်မယ်၊ နင် လိုက်ခဲ့ပေ
တော့၊ မဖဲဝါကိုလည်း ငါခေါ်ထားပြီးပြီ”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဘွားမယ်ထုံက အသင့်ခင်းထားတဲ့ အိပ်ရာ
ထဲမှာ လှဲချလိုက်တယ်။ ကျုပ်က မျက်ကွင်းအေး ကွင်းထားတော့
ဘွားရဲ့ကိုယ်ပွား ထွက်တာကို မြင်ရမှာပေါ့ဗျာ။

“ဟော ထွက်လာပြီ၊ ထွက်လာပြီဗျို့၊ ဘွားမယ်ထုံရဲ့
ကိုယ်ပွားက ဘွားအိပ်နေတဲ့အတိုင်း ပက်လက်ကလေး ထွက်လာ
တာဗျ။ ဟော အပေါ်ကို တက်သွားပြီ၊ ဟာ ပျောက်သွားပြီဗျို့။
မြန်လိုက်တဲ့ ဘွားမယ်ထုံဗျာ၊ အပေါ်ကို လေးတောင်လောက်
မြောက်တက်လာပြီး တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတာဗျ။ အခု

လောကီဆိုရင် ဘွားမယ်ထုံ ထနောင်းကုန်းသင်္ချိုင်းထဲကို ရောက်
နေလောက်ပြီပေါ့ဗျာ”

အိပ်ရာပေါ်မှာတော့ ခန္ဓာကိုယ်က အိပ်လို့ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်
အချိန်ဆိုင်းတော့ဘဲ ချက်ချင်းထွက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း
ခွေးနှိပ်နံ့ကို မမှောက်အောင် သေသေချာချာ ကိုင်လာတယ်
ဗျာ။ ကိုယ်မှာလည်း ကျုပ်ရဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းထား
ရသေးတာလေဗျာ။ ကျုပ်ရောက်တော့ အောက်လမ်းက ဖယောင်း
တိုင်တစ်တိုင် ထွန်းထားတယ်ဗျာ။ ဧရပ်ကလေးတစ်ခုလုံး လင်းနေ
တာပေါ့ဗျာ။ ဖယောင်းတိုင်ကလည်း ဧရပ်ကြမ်းပြင်မှာ ထွန်းထား
တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ လူခေါင်းခွံတစ်ခုပေါ်မှာ ထွန်းထားတာဗျာ။
သူ့ဘေးမှာလည်း လူလက်ဖျံရိုးကြီးတစ်ချောင်း ချထားသေးတယ်။
ကျုပ်က ဘွားမယ်ထုံကို မသိမသာ ရှာကြည့်တော့ ဘွားက
ဧရပ်ရဲ့ တောင်ဘက်ထောင့်မှာ အသာလေး ငြိမ်ပြီး ရပ်နေတယ်
ဗျာ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အုတ်ဂူပေါ်မှာ မဖဲဝါကြီးက ဆောင့်ကြောင့်
ကြီး ထိုင်လို့ဗျာ။ နက်ကျော်ကြီးကလည်း ဂူကြီးဘေးမှာ ဝပ်ပြီး
အောက်လမ်းကြီးကို ကြည့်နေတယ်ဗျာ။

ကျုပ်က ဧရပ်ရဲ့လှေကားထစ်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ကလေး၊ မင်း ဘယ်ကတုံး”

“ကျုပ် ထနောင်းကုန်းကပါ ဆရာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာလာလုပ်တာတုံး”

“လေးလေးဘရီ ခိုင်းလိုက်လို့ပါ၊ ဆရာ မှာထားတဲ့
ခုနစ်နံ အပျိုနို့ရည် လာပို့တာပါ ဆရာ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ မင်းနာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုံး”

“ကျုပ်နာမည် တာတေပါ ဆရာ”

“တာတေ ဟုတ်လား၊ တယ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပါလား၊
မင်း ဒီအချိန်ကြီး သန့်ရှင်းကုန်းကိုလာတာ မကြောက်ဘူးလား
တာတေ”

“ကျုပ် မကြောက်တတ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဟား ဟား၊ ကောင်းတယ်ကွာ၊ နို့ မင်း ငါ့တပည့်
မခံချင်ဘူးလားကွ”

“ဟာ ဆရာရယ်၊ ကျုပ်က ဆရာတို့လို ဆရာကြီးတွေရဲ့
တပည့် သိပ်ဖြစ်ချင်တာပေါ့ဗျာ”

ကျုပ်ကလည်း အလိုက်အထိုက်တွေ ပြောနေရတာပေါ့
ဗျာ။

ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ တာတေရာ၊
သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ နို့ နေပါဦးကွ၊ ဒီနို့ရည်တွေ ပေးလိုက်တဲ့

သူငယ်မတွေက ချောချောလှလှတွေရော ဟုတ်ရဲ့လားကွ”

“ဟာ ဆရာရယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ အချောဆုံးတွေလေဗျာ၊
ထွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင်တွေချည်းပဲဗျ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ နို့ နေပါဦး
တာတေရဲ့၊ ဒီနို့ရည်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ပေးလိုက်ကြတာရော
ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟာ ဆရာပေးလိုက်တဲ့ ဆီရေလိုလိုဆေးက တယ်
လည်းစွမ်းတစကိုး ဆရာရဲ့၊ အဲဒီဆေးကို ထိလိုက်တာနဲ့ တန်းပေး
ကြတာ၊ ပြီးတော့ ဆရာ့ကို မြင်ဖူးချင်တယ်ချည်း တန်းပြောကြ
တာဗျ”

“ဟာ၊ ဒါကို မင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ယူလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ လေးလေးဘရီက ကျုပ်ကို တာဝန်
ထေးလို့ ကျုပ် လိုက်ယူရတာဗျ”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ တာတေ မင်းကတော့
တကယ့်ကောင်ပဲကွာ၊ ဘာတဲ့ သူငယ်မတွေက ဆရာ့ကို မြင်ဖူး
ချင်သတဲ့လား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ မြင်ဖူးရမှာပါ၊ မြင်ဖူး
ရမှာပါ၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

အောက်လမ်းကောင်က နှုတ်ခမ်းမွေးလေး ကားသွား

အောင် အားရပါးရ ရယ်နေတာဗျို့။ ပြီးတော့ နို့ကို နမ်းကြည့်
တယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ။ နမ်းလိုက်
လို့ ခွေးနို့တွေမှန်း သိသွားရင် ကျုပ်ကို သတ်တော့မှာပေါ့ဗျာ။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဒီနို့ရည်ကို နမ်းကြည့်ရုံနဲ့
သူငယ်မတွေရဲ့ အနံ့လေးတွေကိုတောင် ရနေပြီ တာတေရေ၊
ကဲ ရော၊ ဟောဒီလက်ဖျံရိုးကို ကိုင်ပြီး ဟောဒီခေါင်းခွံကို ခပ်
ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် ခုနစ်ချက် ဆက်တိုက်တီးပေတော့၊ ဆရာက
ဒီနို့ကို သောက်မယ်၊ အောက်လမ်းကလူ လက်ဖျံရိုးကြီးကို ကျုပ်
ဆီကို တီးပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူထိုင်နေတဲ့နောက်က
လူခေါင်းခွံကြီးတစ်ခုကိုယူပြီး ကျုပ်ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်တယ်။
ဟာ ခေါင်းခွံကြီးက တော်တော်ကြီးတာဗျ။ လူဝဝကြီးတစ်ယောက်
ရဲ့ ခေါင်းခွံကြီးဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဗျို့။

အောက်လမ်းက ကျုပ်ယူလာတဲ့ နို့ပန်းကန်ကို လက်နဲ့
ကောက်ကိုင်ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ တော့တယ်။ ကျုပ်က လူလက်ဖျံရိုးနဲ့
ခေါင်းခွံကို တီးပေးလိုက်တယ်။

“တုံ၊ တုံ၊ တုံ၊ တုံ၊ တုံ၊ တုံ၊ တုံ”

အားလုံး ခုနစ်ချက်။ ကျုပ်လည်း ခုနစ်ချက်တီးပြီးရော
အောက်လမ်းလည်း နို့ပန်းကန်ကို သောက်ပြီးရောဗျ။ ဒီအောက်

လမ်း၊ ဆွေးနွဲ့မှန်း မသိတာ ကျုပ် အံ့ဩတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
ချက်ချင်းသတိရသွားတယ်ဗျာ။ ဒါ ဘွားမယ်ထုံရဲ့ ပညာနဲ့ လုပ်ပေး
လိုက်လို့ လူနို့လို့ ထင်သွားတာဖြစ်မယ်ဗျာ။ တော်သေးတာပေါ့
ဗျာ။ မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကို အောက်လမ်းက အသေသတ်မှာဗျို့။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ အောင်ပြီဟေ့ တာတေရေ
အောင်ပြီကွ၊ ကဲ ငါ့တပည့် မင်းကို လက်ဆောင်ပေးမယ်၊ တုတ်
ပြီး၊ ဓားပြီး ဆေးတောင့်ကွ၊ ရှေ့ ယူသွား၊ မနက်ကျတော့
မင်းစိတ်ကြိုက် စမ်းကြည့်ပေတော့၊ သူများကို မပေးရဘူး၊ ရောင်း
ဇေးရဘူး၊ ကြားလား တာတေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျုပ်က သူပေးတဲ့ ဆေးတောင့်ကိုယူပြီး ဧရပ်ပေါ်က
ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလိုက်တယ်။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ဘွားမယ်ထုံရဲ့ အော်ရယ်တဲ့ အသံကြီးဗျာ။ ကျုပ်က
သင်္ချိုင်းဧရပ်ဘေးက ကုက္ကိုပင်ဘေးကို ပြေးကပ်လိုက်တယ်။

“နင် ဘယ်သူတုံး၊ ဘာကိစ္စ ဒီကိုလာတာတုံး စုန်းမ၊
နင့်အဆင့် ဘယ်လောက်ရှိလို့တုံး ဟဲ့ကောင်မကြီး”

“ငါ့နာမည် မှတ်ထား အောက်လမ်းစုတ်၊ ငါ့နာမည်က

မယ်ထုံတဲ့၊ ဟောဒီထနောင်းကုန်းရွာသူစစ်စစ်၊ ပညာအဆင့်က မောက်ကတော်ကိုးဟေ့၊ ကဲ ငါ့ရွာကို လာပြီး စော်ကားတဲ့ အကောင် အခုချက်ချင်း ဧရပ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့စမ်းဟေ့”

“ဪ နင်က တယ်စွာတဲ့ ကောင်မကြီးပါလား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ စောစောက ငါသောက်လိုက်တဲ့ နို့ရည်ထဲမှာ နင့်နို့ရည်ကော ပါနေသလား စုန်းမ၊ ငါက နင့်လို အိုကြီးအိုမကို စိတ်ကူးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နင် ကြားတယ်မို့လား၊ စောစောက နို့ရည်လာဖို့တဲ့ ကောင်လေး ပြောသွားတာ၊ သူငယ်မလေးတွေက ငါ့ကို မြင်ချင် တွေ့ချင်နေကြပြီ ဆိုတာလေ၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ နင် မပူနဲ့၊ ငါ ဒီမှာ နှစ်ညပဲနေမှာ၊ သူတို့တွေ ငါ့မယား လေးတွေ ဖြစ်သွားပြီးရင် ငါ ဒီကနေ ထွက်သွားမှာ ကြားလား၊ နင် ဘာမှမနာလိုဖြစ်မနေနဲ့ သေနာမကြီး၊ ငါ ဘာကောင်တုံးဆို တာ သိချင်ရင် ရှေ့ ဟောဒီအမြည်းလေး စမ်းကြည့်လိုက်”

အောက်လမ်းက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်မှာစေ့ပြီး ရမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်တွေကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ လက်ထဲမှာ ဘာမှပါမလာဘူးဗျ။ အောက်လမ်း တစ်ချက်တွေသွားတယ်ဗျ။ ဟော နောက်တစ်ခါ ထပ်လုပ်ပြန်ပြီ ဗျ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ စေ့ပိုက်ပြီး လုပ်ပြန်ရောဗျ။

ပါးစပ်ကလည်း ပွစိ ပွစိနဲ့ ရွတ်လို့ဗျ။ ဘွားမယ်ထုံက အောက်
 လမ်းလုပ်တာကို ပြုံးပြီးကြည့်နေတယ်။ ဘွားက ဧရပ်ရှေ့က
 မြေကွက်လပ်မှာ ရပ်နေတာဗျ။ အောက်လမ်းက ဧရပ်ပေါ်မှာ။
 လကွေးကွေးလေးက သာနေတော့ သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံးကို ဝါးဝါး
 လေး မြင်နေရတာပေါ့ဗျ။

ကျုပ်ကြည့်နေတုန်းမှာ ဘွားက လက်ကို ဖျတ်ကနဲ
 ရုန်းလိုက်တယ်။ ဟာ အောက်လမ်းလက်ထဲမှာ သစ်ကိုင်းချောက်
 ကြီးတစ်ခုဗျ။ အောက်လမ်းက လက်ထဲက သစ်ကိုင်းချောက်ကြီး
 တို့ ကြည့်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်တယ်။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ နင့်မြွေတွေကို ခေါ်နေတာလား
 ဟဲ့အောက်လမ်းကောင်ရဲ့၊ သုံးလောကထွတ်တင် ဘုရားရှင်ရဲ့
 ပုံတော်ကို ခြေဖဝါးမှာ ထိုးရဲတဲ့ အဝီစိငရဲဆင်းမယ့်အကောင်၊
 နင် စောစောက သောက်လိုက်တာ အပျိုစင်ခုနစ်ယောက်ရဲ့နို့
 မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ငါ့ဝိုင်းတောင်ဘက်ဝိုင်းက သားပေါက်နေတဲ့ ခွေး
 သအုပ်မကြီးရဲ့ နို့တွေ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ညှစ်ပြီး လူနို့နဲ့ဖြစ်အောင်
 ငါ့ညာနဲ့ စီရင်ထားတာ သိပြီလား။ နင် ခွေးနို့သောက်ပြီးမှတော့
 ဘယ်မြွေကို ခေါ်လို့ရတော့မှာတုံး။ နင့်ထက်မကတဲ့ အကောင်
 တွေတောင် ငါ့နယ်တိုလာရင် ငါ့ကို အကြောင်းပြုပြီးမှ လာကြ

တာ၊ နင်က ဘာကောင်မို့လို့ ငါ့ကို ပမာမခန့်လုပ်ပြီး ငါ့ရွာကို
စော်ကားဖို့ ကြံစည်တာတုံး။ အခု နင့်ပညာဟာ သုံးပုံတစ်ပုံပဲ
ကျန်တော့တယ်မို့လား၊ ဒီတော့ ငါ နင့်ကိုပြောမယ်၊ နင် အခု
ချက်ချင်း ငါ့ကို တောင်းပန်၊ ပြီးရင် ဒီရွာက ချက်ချင်းထွက်သွား
ပေတော့”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ နင့်ဖာသာနင် မောက်ကတော်
ဖြစ်ဖြစ်၊ မောက်ပြားဖြစ်ဖြစ် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ စုန်းမ၊ နင့်ကို
ငါသတ်မယ်၊ အခုချက်ချင်း သတ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အောက်လမ်းက စောစောက ကျုပ်
ခေါင်းခွံတီးပေးတဲ့ လူလက်ဖျံရိုးကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်
ဗျို့။ ပြီးတာနဲ့ ဧရပ်လှေကားက ပြေးဆင်းလာတယ်။ ဘွားမယ်ထုံ
ရဲ့ ရှေ့တစ်လံအကွာလောက်မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ဘွားမယ်ထုံက
အယုတ္တ အနုတ္တ စုံအောင် ဆဲတော့တာပဲဗျာ။

ဟော ရိုက်ပြီဗျို့၊ ပြေးရိုက်လိုက်ပြီ။ ဘွားမယ်ထုံကို
လက်ဖျံရိုးကြီးနဲ့ ပြေးရိုက်တာဗျာ။ ဘွားက လူ့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ လာ
တာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်ပွားနဲ့ လာတာပဲ။ လှစ်ကနဲ ပျောက်သွား
တာပေါ့ဗျာ။

“မပြေးနဲ့ မသာမ၊ နင့်ကို ငါသတ်ပြီးမှ ဒီက ထွက်သွား

မယ်”

ဘွားက အဝေးကြီးသွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့နောက်
နားမှာ ဇွတ်ကနဲ ပြန်ပေါ်လာတယ်။

“ဟဲ့အကောင် ငါ ဒီမှာ၊ ငါက ပြေးတဲ့အစားမဟုတ်
ဘူး”

ဟာ ရိုက်ပြန်ပြီဗျို့။ အောက်လမ်းက ဒီတစ်ခါ လှစ်ကနဲ
ပြေးရိုက်တာဗျို့။ ဟော ဘွားက ပျောက်သွားပြန်ပြီဗျာ။

“မသာမကြီး မပုန်းနဲ့၊ နင် ငါ့ကို ပြောင်ရင်ဆိုင်စမ်း”

“ဟဲ့ ငါ ဒီမှာ၊ နင်ကြိုက်သလောက် ရိုက်စမ်းဟေ့၊
အဝီစိကောင်”

ဘွားက သူ့တောင်ဘက်က ပေါ်လာပြန်ရောဗျို့။

ဟာ အောက်လမ်းက ဘွားကို လွဲလွဲပြီး ရိုက်တာဗျို့။
ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လောက်ပြေးပြေး ရှေ့ကို မရောက်ဘူးဗျို့။
သူကတော့ သူပြေးပြီးရိုက်တာ ရှေ့ကို ရောက်သွားတယ်ထင်ပြီး
ဘွားကို လွဲရိုက်နေတာဗျ။

အောက်လမ်းက ဘွားကို ရိုက်ရင်းနဲ့ မောနေပြီဗျို့။

“မသာမ၊ နင် ဦးသွားလို့ ငါခံလိုက်ရတာဟေ့၊ မဟုတ်
ရင် နင် အခုလောက် အသက်ရှင်မှာ မဟုတ်ဘူး စုန်းမရဲ့”

“ဟဲ့အကောင် ခွေးနို့သောက်မှတော့ နင့်ပညာ ဖျယ်ပြီ ပေါ့ဟယ်၊ ကဲ နင် မသေချင်သေးရင် အခုချက်ချင်း ငါ့ကို တောင်းပန်ပြီး ဒီကနေ ထွက်သွားပေတော့၊ ပြီးတော့ ဒီနယ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာပါဘူးလို့ ငါ့ကို ကတိပေးရမယ်”

“ဟဲ့ကောင်မ နင် ငါ့ကို သတ်နိုင်ရင် သတ်လိုက်၊ နင့်ကို ငါ မတောင်းပန်ဘူး၊ ဘာကတိမှလည်း ငါ မပေးဘူးမှတ် ပါ”

“ဪ ဒီလိုလား၊ နယ်လှည့်ပြီး ကာမေသုမိစ္ဆာကံ ကျူးလွန်နေတဲ့ နင့်လိုအကောင်ဟာ လူ့လောကနဲ့ မတန်ဘူးဟဲ့၊ အဝီစိနဲ့ပဲ တန်တယ်”

ဟာ၊ ဘွား စက်တွေ လွတ်ပြီဗျို့။ ဘွားရဲ့ လက်ချောင်း တစ်ချောင်းစီက လက်ကနဲ လက်ကနဲဖြစ်ပြီး စက်တွေ ထွက်လာ တာဗျို့။ ဟော စက်တွေက အောက်လမ်းကို ပတ်သွားပြီဗျို့။ ဟော အောက်လမ်းကောင်က အတင်းရုန်းနေပြီ။ ဟော လက်ထဲ က လူ့လက်ဖျံရိုးကြီး လွတ်ကျသွားပြီဗျို့။

“သတ်စမ်း၊ နင်သတ်နိုင်ရင် သတ်စမ်း၊ စုန်းမစုတ်”

“နင့်လိုအကောင်ကို ငါ သာသာလေး သတ်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက လူမသတ်ဘူးဟဲ့၊ နင်သိသလား၊ အခု နင့်ကိုသတ်

မယ့်သူ ရောက်နေပြီ၊ နင် တွေ့လား”

ဘွားက ပြောလိုက်တော့ အောက်လမ်းက မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ဟိုကြည် ဒီကြည့် ကြည့်နေရောဗျာ။

“ဟင်...မ...မ...မဖဲဝါ”

အောက်လမ်းရဲ့ စကားတောင် မဆုံးသေးပါဘူးဗျာ။ မဖဲဝါကြီးက လွှားကနဲ ခုန်လိုက်ပြီး လက်ဝါးကြီးနဲ့ အောက်လမ်းရဲ့ ကျောကုန်းကို ရိုက်တော့တာပဲဗျာ။

“ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း”

“ဝေါ့” “ဝေါ့” “အား”

အောက်လမ်းက ဒူးထောက်ရက်ကြီး ကျသွားပြီး သွေးတွေ အန်တော့တာပဲဗျာ။ ‘အား’ ဆိုပြီး အော်လိုက်တဲ့ အသံကြီးက အသံနက်ကြီးပါဗျာ။ ရှေ့ကို မှောက်ခုံကြီး ထိုးကျသွားပြီဗျာ။ ဟော ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နဲ့ ဖြစ်ပြီးတော့မှ ငြိမ်သွားတာဗျာ။ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီးက ဝူဆေးမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်နေတာဗျာ။ မသေသေးရင် သူပါ ဝင်ကိုက်မယ့်ပုံဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အောက်လမ်းက မလှုပ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ဘွားမယ်ထုံက သူ့စက်တွေကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး ပျောက်သွားတယ်ဗျာ။

မဖဲဝါလည်း ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားပြီ။

“ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ”

နက်ကျော်ကြီးရဲ့ အူသံလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီ ဗျို့။ ကျုပ်လည်း မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ရွာထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ အပျိုစင် ခုနစ်ယောက်ရဲ့ နို့ရည် မသောက်လိုက်ရဘဲ ဘွားမယ်ထုံကိုယ်တိုင် ညှစ်တိုက်တဲ့ ခွေးနို့တွေသောက်ရင်း ပညာတွေ ပျက်သွားတဲ့ အောက်လမ်းရဲ့ အလောင်းကို ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ ညတွင်းချင်း ကျင်းတူးပြီး မြှုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဘယ်သူ ဘာလုပ်လိုက်တယ် ဆိုတာ သူတို့ မသိလိုက်ကြဘူးဗျို့။ မဖဲဝါ သတ်ပစ်လိုက်တာလို့ ကျုပ်က သူတို့ကို တစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်တာလေဗျာ။ ကျုပ်ပြောတဲ့ အထဲမှာ ဘွားမယ်ထုံဆိုတဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်းတောင်မှ ပါခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။

ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသားတွေက တာတေ့ကို ယုံပြီး သားပါဗျာ။ အဲ ပြောရဦးမယ်ဗျို့၊ လေးလေးဘရီကို တစ်တောင့်၊ ကျုပ်ကို တစ်တောင့် ပေးခဲ့တဲ့ အောက်လမ်းရဲ့ ဓားပြီးဆေးကြီးက လည်း အောက်လမ်း မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကစပြီး နည်းနည်းမှကို မစွမ်းတော့ဘူးဗျို့။ တစ်ပွဲထိုး လှည့်စားတဲ့ ဆေးတွေပေါ့ဗျာ။ အောက်လမ်း ပေးခဲ့တဲ့ ဆေးတွေအားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြ တယ်။ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ ကျုပ်တို့ရွာက ဝမ်းတွင်းစုန်းမကြီး

ဘွားမယ်ထုံက ရွာအပေါ်ကို အန္တရာယ်ပြုမယ့် အောက်လမ်း
 တစ်ယောက်ရဲ့ရန်ကို ပိပိရိရိနဲ့ ကာကွယ်ပေးခဲ့တာကို ကျုပ်
 တစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကတော့ ဘွားမယ်ထုံ ဝက်သားချက်တိုင်း ထမင်း
 သွားစားနေတုန်းပါပဲဗျာ။

တာတေ

အင်းကြီးတရွေ

ကျုပ်တို့အညာမှာတော့ အင်းမရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ အဲ...
မန္တလေးမှာတော့ တက်သေးအင်းတို့၊ တောင်သမန်အင်းတို့ရှိတာ
ပေါ့ဗျ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

တာတေ...အောက်ပြည်ကအင်းတွေရှိတဲ့ဒေသကိုသွားတုန်းကပေါ့။ ကျုပ်က ကိုဆိပ်ဖွားနဲ့လိုက်သွားတာဗျ။ လေးလေးဆိပ်ဖွားအကြောင်းကို ကျုပ်ရေးခဲ့တဲ့ ပင်လယ်စုန်းဝတ္ထုမှာဖတ်ကြည့်ရင်သိမှာပါ။

လေးလေးဆိပ်ဖွားက အောက်ပြည်က ငပိ၊ ငါးခြောက်တွေယူပြီး ကျုပ်တို့ဘက်က အညာရွာတွေမှာရောင်းတာလေဗျာ။ ငပိဖိုး၊ ငါးခြောက်ဖိုးတွေကို အောက်ပြည်ဆင်းခါနီးတော့မှ လိုက်သိမ်းတာဗျ။ ဒီတော့လည်း လူတိုင်းကဝယ်ကြတာပေါ့။ တချို့ကလည်းလက်ငင်းပေးကြတာပါ။ လေးလေးဆိပ်ဖွားက ငပိ၊ ငါးခြောက်အဝယ်သွားတော့ ကျုပ်ကလိုက်သွားတာဗျ။ ရွာမှာမည်ကိုက 'အင်းရွာကြီး' တဲ့ဗျ။ ရွာလည်မှာ လယ်လုပ်သူတွေကများပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်းကြီးတွေ ငါးအင်း၊ ခြောက်အင်းရှိတယ်ဗျ။ ဗျက်ကြီးအင်း၊ ကုလားပုအင်း၊ ရိုးကြီးအင်း၊ ရေပြန်အင်း၊ အောင်းတလားအင်း၊ ခေါင်းပြတ်အင်းတဲ့ဗျို့။ အင်းတစ်အင်းစီမှာ အင်းသူကြီးတစ်ယောက်စီရှိတာပေါ့။ ဒီအင်းတွေကိုနှစ်တိုင်းအစိုးရဆီမှာလေလံဆွဲယူကြရတာ။ လေလံအောင်မှ အင်းလုပ်ခွင့်ရတာလေဗျာ။

ဒီနယ်တွေမှာတော့ အင်းသူကြီးဆိုတာ လူချမ်းသာတွေချည်းပဲဗျ။ အင်းသူကြီးသား၊ အင်းသူကြီးသမီးဆိုရင် မျက်နှာပွင့်

လိုက်ကြတာလွန်ရောဗျာ။ ဒါပေမယ့် တောင်သူလယ်လုပ်၊ ဝါး
ခုတ်သူတွေကတော့ သူတို့ကိုရှောင်ကြတယ်ဗျ။ အကုသိုလ်
ကြောက်ကြလို့ပေါ့။ သူတို့ပြောတဲ့ အင်းသူကြီး ဇတ်လမ်းတွေ
ကများသား။ ဘုရားမမြင်ရတော့လို့ အင်းတိုင်ကိုရွှေချပြီး ရှိခိုး
တဲ့အင်းသူကြီးတို့ဘာတို့ပေါ့ဗျာ။ တကယ်ဟုတ်မဟုတ်တော့
ကျုပ်လည်းမသိဘူးဗျ။

အင်းရွာကြီးကိုရောက်တော့ လေးလေးဆိပ်ဖွားကသူ
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာတည်းတယ်ဗျ။ သူတို့ကတော့
လယ်သမားတွေပါ။ ယောက်ျားကကိုဘမောင်တဲ့၊ မိန်းမက
မဒေါင်းတဲ့။ လွတ်သဘောကောင်းတဲ့ လင်မယားပါဗျာ။
သားသမီးလည်း မရှိကြဘူး။ တူတွေ မောင်တွေကိုပဲ သားသမီးလို
သဘောထားပြီး ကျွေးမွေးနေကြတာ။ ကိုဘမောင်ဆိုတာက
အရပ်ရှည်ရှည်ကြီး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကုတ်ကုတ်ကြီးနဲ့၊ သူ့မိန်းမ
မဒေါင်းက အသားခပ်လတ်လတ် ရုပ်ကလည်းရွက်ကြမ်းရေကြိုပဲ
ဗျ။ နေတာကတော့ အိမ်ကောင်းယာကောင်းနဲ့။ လယ်ပိုင်
ချောင်းပိုင်ဆိုပဲဗျ။

လေးလေးဆိပ်ဖွားက အင်းသူကြီးတွေအိမ်မှာ ငါးခြောက်
တွေ၊ ငါးပိတွေဝယ်တာပေါ့ဗျာ။ ကိုဘမောင်ကပဲဦးဆောင်ပြီး
လိုက်ပို့တာဗျ။ ကျုပ်လည်းတကောက်ကောက်ပေါ့ဗျာ။

လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်ထနေတဲ့ အင်းရေပြင်ကျယ်
 ကြီးကိုမြင်ရတာနဲ့တင် ကျုပ်ပျော်နေတာဗျို့။ တစ်ခုပြောရဦးမယ်။
 ကိုဘမောင်က လေးလေးဆိပ်ဖွားကိုနာမည်အရင်းပဲခေါ်တာဗျ။
 လေးလေးဆိပ်ဖွားရဲ့နာမည်အရင်းကကိုသောင်းလေဗျာ။

“ဟေ့ကောင် ငသောင်းငါတို့ဒီနေ့ ဇောင်းတလားအင်း
 မှာသွားဝယ်မယ်။ ဇောင်းတလားအင်းသူကြီးက ဦးစံခိုတဲ့ကွ၊
 ငါနဲ့တော်တော်ရင်းနှီးတယ်။ သူ့မိသားစုစားဖို့ရော၊ သူ့အလုပ်
 သမားတွေစားဖို့ပါတစ်နှစ်စာ ငါ့ဆီမှာဆန်ပိုစားအပ်ထားတာကွ၊
 နှစ်လတစ်ခါလောက်ဘောက်တူနဲ့ မြို့ကဆန်စက်တွေမှာ ဆန်ပိုစား
 သွားကြိတ်ရတယ်”

“ဟေ့..ဟုတ်လား၊ အင်းသူကြီးနဲ့မင်းနဲ့ကလူခင်တွေ
 ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွ ဘမောင်ရ။ သွားကြမယ်လေ”

ကျုပ်ကခင်ဗျားနားလည်အောင်ပြောချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။
 ‘ဆန်ပိုစား’ဆိုတာက အောက်ပြည်အောက်ရွာတွေရဲ့ခလေ့တစ်ခု
 ပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုဗျ။ ခင်ဗျားက ဆန်ပိုစားကြိတ်တဲ့သူဆိုရင် ခင်ဗျား
 မှာ ဘောက်တူဖြစ်ဖြစ်၊ သမ္ဗန်ဖြစ်ဖြစ်ရှိရတယ်။ ရွာထဲက
 ခင်ဗျားနဲ့ရင်းနှီးတဲ့လူတွေက ခင်ဗျားဆီမှာဝမ်းစာအတွက်
 ဆန်ပိုစား အပ်ထားကြတယ်။ သူတို့မိသားစုမှာဆန်လိုပြီဆိုရင်
 ခင်ဗျားက ဆန်ပိုစားအပ်ထားတဲ့လူတွေရဲ့အိမ်ဆိပ်မှာ လှေကြီး

ကပ်ပြီးစပါးအိပ်တွေထမ်းတင်ရတယ်။ အဲ့ဒီလိုတစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ်လိုက်ပြီး စပါးတွေတင်ပြီး သွားကြိတ်ခွဲပေးရတယ်။ ကြိတ်ခွဲပြီးရင် ဆန်ကိုသွားပြန်အပ်ပေးရတယ်။ စပါးဆယ်တင်းကိုဆန်လေးတင်းပြန်အပ်ရတယ်။ ပိုတဲ့ဆန်နဲ့ ဆန်ကွဲတွေကို ခင်ဗျားရောင်းစားလို့ရတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ဆန်ပိုစားလို့ခေါ်တာလေဗျာ။ ကျုပ်ရယ်၊ ကိုဘမောင်ရယ်၊ လေးလေးဆိပ်ဖွားရယ် 'စောင်းတလားအင်း' ကိုရောက်တော့ အင်းသူကြီးဦးစံခိုက ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ကြိုဆိုတယ်ဗျ။ ကိုဘမောင်နဲ့က တော်တော်ခင်သလိုပဲ။ အင်းသူကြီးက အသက်သိပ်မကြီးသေးဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ငါးဆယ်တောင်ကျော်မယ်မထင်ဘူးဗျ။

“ဟာ...ကိုဘမောင်လာဗျ...ထိုင်ကြပါ။”

စားပွဲခုံမည်းမည်းကြီးရဲ့တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ခုံတန်းလျားကြီးနှစ်လုံးချထားတာဗျ။ အင်းသူကြီးကတစ်ဘက်မှာထိုင်လို့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်က ဒီဘက်တန်းလျားမှာထိုင်လို့ပေါ့ဗျာ။

“အင်းသူကြီး...ဒါကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမောင်သောင်းပါ။ ဒါကမောင်သောင်းနဲ့ပါလာတဲ့သူငယ် မောင်တာတေတဲ့ဗျ။ သူတို့က အညာထနောင်းကုန်းကပါ။ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်လေးတွေ ဝယ်ချင်လို့တဲ့။ အဲ့ဒါနဲ့ကျွန်တော်က အင်းသူကြီးဆီကိုလိုက်ပို့တာ”

“ဪ...အညာကလာကြတာကိုး...။ ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ရှိပါတယ်။ ငါးပိကောင်ဆိုရင်လည်း ငါးဖယ်ငပိကောင်၊ ငါးခူငပိကောင်၊ ငါးရံငပိကောင် ကြိုက်တာရပါတယ်။ ငါးခြောက်ဆိုရင်လည်း ငါးခုံးမခြောက်ကစပြီး၊ ငါးရံခြောက်ကြီးတွေအထိ အစုံရှိပါတယ်။ ဈေးကတော့ အစားစားပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ဆီမှာ ဝယ်လို့ကတော့ဈေးမများစေရဘူး။ အခုဟာက ကိုဘမောင်လည်း ပါလာတာဆိုတော့ တတ်နိုင်သလောက်ကျုပ် လျော့ပေးပါ့မယ်”

လေးလေးဆိပ်ဖွားကို ငပိတွေ၊ ငါးခြောက်တွေပြတယ်။ ဈေးညှိကြ၊ ဈေးဆိုကြနဲ့အရောင်းအဝယ်စကားတွေပြောကြတာ ပေါ့ဗျာ။ နောက်ဆုံးတော့ လေးလေးဆိပ်ဖွားက သူ့မှာပါလာသမျှ ငွေတွေ အကုန်လုံးနဲ့ဝယ်လိုက်ရောဗျို့။ အင်းသူကြီး ဦးစံခိုရဲ့ ငပိ၊ ငါးခြောက်တွေကို လေးလေးဆိပ်ဖွားတော်တော်သဘောကု သွားပုံရတယ်။ အင်းသူကြီးရဲ့အလုပ်သမားတွေက ‘ရာဇူ’ကြီးနဲ့ ချိန်တာပေါ့ဗျာ။ ‘ရာဇူ’ဆိုတာ သစ်သားမောင်းတံမည်းမည်းကြီး နဲ့ချိန်ခွင်အကြီးကြီးကိုပြောတာဗျ။ တောင်းတစ်လုံးထည့်ပြီးချိန် နိုင်တာပေါ့။ အလေးဆိုရင်လည်း ငါးပိသာအလေး၊ ဆယ်ပိသာ အလေးတင်နိုင်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့တွေ ငပိ၊ ငါးခြောက်တွေချိန် တုန်းပဲရှိသေးတယ်ဗျ...။

“အင်းသူကြီး...အင်းသူကြီး ငထော်ဘာဖြစ်မှန်း-

မသိလို့ဗျ”

အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ အင်းသူကြီးရဲ့တိုက်ခံအိမ်ကြီးထဲကို အပြေးအလွှားဝင်လာတာဗျ။ အပေါ်ပိုင်းမှကဘာအင်္ကျီမှဝတ်ထားဘူး။ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ပြေးလာတဲ့ပုံပဲ။ ကျုပ်တို့သုံးယောက်လည်း လှည့်ကြည့်ကြတာပေါ့ဗျ။

“ဟေ့ကောင်...ငရွဲရှင်းရှင်းပြောစမ်း ငထော်ကဘယ်လို ဖြစ်တာတုန်း”

ငရွဲဆိုတဲ့လူက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီးအလန့်တကြားနဲ့ပြောတာဗျို့။

“ကျုပ်ရယ် ငထော်ရယ် စံမြတို့ညီအစ်ကိုရယ် အင်းကြီး မြောက်ဘက်က လမုတောဘက်မှာ ပိုက်ဆွဲနေကြတာဗျ။ ငထော်ကလှေကိုပဲ့ကိုင်ပေးနေတာ၊ အကောင်းသားကနေ အောင်မလေးဗျသေပါပြီလို့ အသံနက်ကြီးနဲ့ထအော်ပြီး လှေပေါ်ကနေ ရေထဲကိုပြုတ်ကျသွားတာဗျ။ ကျုပ်တို့လည်းလန့်ပြီးဆွဲလက်စပိုက်ကိုပစ်ချ၊ ငထော်ကိုရေထဲဆင်းစမ်းပြီး လှေပေါ်ကိုဆွဲတင်ကြတာဗျ။ လှေပေါ်ရောက်ကတည်းက ပါးစပ်ကအမြုတ်တွေထွက်ပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေတာသူကြီးရဲ့။”

“ဟေ...အခုဘယ်မှာတုန်း”

အင်းသူကြီးဦးစံခိုကထိုင်နေရာကနေချက်ချင်းဝန်းကနဲထ
တော့တာဗျို့။

“ဟိုနားမှာလှေဆိုက်ထားတယ်သူကြီး၊ ကုလားမန်ကျီး
ပင်ကြီးအောက်မှာဗျ။”

အင်းသူကြီးကရှေ့ကနေပြေးထွက်သွားတယ်။
ထာပြောတဲ့ ငရွဲဆိုတဲ့လူကနောက်ကလိုက်တယ်။ အဲ့နောက်က
ကိုဘမောင်ကပြေးလိုက်သွားတယ်။ ကျုပ်နဲ့လေးလေးဆိပ်ဖွား
လည်း ပြေးလိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့နောက်မှာ ရာဇူချိန်
နေတဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်လည်းပါလာကြတယ်။ ကုလား
မန်ကျီးပင်အောက်ရောက်တော့ ပိုက်ဆွဲတဲ့လှေကြီးပေါ်မှာ စန့်စန့်
ကြီးလဲနေတဲ့လူရဲ့ဘေးမှာ လူနှစ်ယောက်ထိုင်ပြီးကြည့်နေကြ
တယ်။

“ဟေ့ကောင်စံမြ့..ငထော်လှုပ်သေးလား”

အင်းသူကြီးကလှေဘေးကိုဆင်းပြီး ငထော်ဆိုတဲ့လူကို
ငုံကြည့်တယ်။ ကျုပ်တို့လည်းဝိုင်းကြည့်နေတာပေါ့ဗျာ။

“မင်းတို့ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး ငထော်ကအသက်မှ
မရှိတော့တာဟ။ နေပါဦးကွ ဒီကောင့်မိုက်ကြီးကဘယ်လိုဖြစ်လို့
ပြားချပ်နေတာတုန်း”

“ကျုပ်တို့လည်းမသိဘူးဗျ၊ သူကြီးရ။ အကောင်းသား

ကြီးလှေလှော်နေရင်းကနေ အသံနက်ကြီးနဲ့အော်ပြီး ရေထဲကိုဝုန်းကနဲပြုတ်ကျသွားတာပဲဗျ။”

“ဟေ့ကောင် ငရွဲလှေထဲကခါးသွားယူစမ်း ငါမသင်္ကာဘူး”

အင်းသူကြီးရဲ့အမိန့်နဲ့ ငထော့်အလောင်းကိုမြေပေါ်ချပြီး အင်းသူကြီးကိုယ်တိုင်ဗိုက်ခွဲကြည့်တယ်ဗျ။ အင်မတန်ခေါင်တဲ့ ဒေသကအင်းကြီးတစ်အင်းထဲမှာပဲဗျ။ ကိုယ်ကြိုက်တာလုပ်လို့ ရတာပေါ့။ ပုလိပ်တွေ၊ ရဲတွေ ဘယ်ရှိမတုန်း”

“ဟာ....”

ဒီအသံက အင်းသူကြီးဦးစံခိုရဲ့အသံဗျ။

“ဟာ..ဟာ..ဟာ..ဟာ”

ဒီအသံတွေကတော့ ကျုပ်တို့ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေ ရဲ့အံ့ဩတဲ့အသံတွေပေါ့ဗျာ..။ အံ့ဩမယ်ဆိုရင်လည်း အံ့ဩစရာပဲလေ။ ငထော့်ဗိုက်ကိုခွဲကြည့်တော့ ဗိုက်ထဲမှာ အူတွေ၊ အသည်းတွေဟာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ငထော့်ရဲ့ဗိုက်ကပြားချပ်နေတာကိုး။ အင်းသူကြီးက မျက်မှောင်ကြုပ်ပြီးခေါင်းရမ်းတယ်။ ပြီးတော့ ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်ယူပြီး ငထော့်အလောင်းရဲ့ဗိုက်မှာတင်းတင်းစီးလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အင်းသူကြီးက အနောက်ဘက်က သဘောတောထဲမှာ ကျင်း

နက်နက်တူးပြီး ငထော့်အလောင်းကို သဂြိုလ်လိုက်ကြတယ်။
 သဘော့တောဆိုတာ သဘော့ပင်တွေချည်းပေါက်တဲ့နေရာလေ
 ဗျာ။ သဘော့ပင်ဆိုတာ အောက်ပြည်မှာ ဖျာကြမ်းကြီးတွေရက်တဲ့
 အဝင်ပေါ့ဗျ။

“သနားပါတယ်ဗျာ ငထော့်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ဆွေမရှိ
 မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဗျ။ ဟိုး...ပင်လယ်ဘက်နေ ကျုပ်အင်း
 ကိုရောက်လာပြီးအလုပ်လုပ်နေတာ။”

အင်းသူကြီးက ငထော့်အတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီးပြော
 တာဗျ။ ကျုပ်ဖြင့်ဒီအဖြစ်မျိုးကိုတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတာပါ။ လူတစ်
 ယောက်အကောင်းကနေ အသံနက်ကြီးနဲ့အော်ပြီးသေသွားတယ်။
 သေတော့ ဗိုက်ထဲမှာ အူတွေ၊ အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ ဘာမှ
 မရှိတော့ဘူးဖြစ်သွားတယ်။

ငထော့်ကိုသဂြိုလ်ပြီးတော့ အင်းသူကြီးက သူ့အလုပ်
 သမားတွေအားလုံးကိုစုလိုက်တယ်။ အလုပ်သမားတွေနေတဲ့
 ဘဲကြီးက အကြီးကြီးဗျ။ ခြေတံရှည်ဆောက်ထားတာ။ ဒါမှ
 နီးတွင်းဘက် ရေဝင်ရင်ရေလွတ်မှာပေါ့ဗျာ။ အလုပ်သမားတွေ
 စားလုံးစုံတော့ အင်းသူကြီးကသူ့လူတွေကိုမေးတယ်။

“မင်းတို့ငါ့ကိုအမှန်အတိုင်းပြောကြစမ်းကွာ၊ ညက
 ထော်ဘာလုပ်တုန်း”

အင်းသူကြီးမေးတာကို ဘယ်သူမှမဖြေကြဘူးဗျ၊ ငြိမ်နေကြတယ်။

‘ဝုန်း...ဝုန်း...’

‘ကျိ...ကျိ...ကျိ...’

‘ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း...’

“ဟာ...ဘာဖြစ်တာတုန်း၊ အောင်မလေး ငလျင်လှုပ်တာများလား”

ခြေတံရှည်တဲအိမ်ကြီးက သွက်သွက်ခါအောင်ကိုရမ်းနေတာဗို့။ အလုပ်သမားတွေဆိုတာလန့်ပြီးအော်တာ ကျွတ်ကျွတ်ကိုညှဲရော။

“ဟေ့ကောင်တွေ မြန်မြန်ပြော မပြောရင်မင်းတို့တဲပြိုကျလိမ့်မယ်။”

အင်းသူကြီးကဒေါသနဲ့အော်ပြောတယ်ဗျ။

“ငထော်ညက အင်းသူကြီးတင်ထားတဲ့လမုတောက ကြက်ကြော်နဲ့အရက်ပုလင်းကို သောက်ပစ်လိုက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တားတာကျုပ်ကိုထိုးမယ်ကြိတ်မယ်လုပ်လို့ မပြောတော့ဘဲ ကြည့်နေလိုက်ရတာဗျ။ ကြက်ကောင်လုံးကြော်ကြီးလည်းကုန်ကော အရက်ပုလင်းလဲကုန်ကောပဲဗျ။”

“ဘာကွ...ငရွဲ့၊ ငထော်က ငါအင်းကြီးတဲရွှေတင်ထား

တဲ့ ကြက်ကောင်လုံးကြော်ကြီးကို အကုန်စားပစ်ပြီး အရက်တစ်
ပုလင်းလုံးကုန်အောင်သောက်ပစ်တယ်ဟုတ်လား...။ ဖြစ်မှဖြစ်ရ
လေကွာ...”

‘ဝုန်း...ဝုန်း...ကျိ...ကျိ...’

ခြေတံရှည်တဲအိမ်ကြီးက သွက်သွက်ကိုခါနေတော့တာ
ပဲဗျို့။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာဒီလိုမျိုးဖြစ်တာ ကျုပ်တော့
မကြုံဘူးပါဘူးဗျာ။

“တစ္ဆေကြီးကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျုပ်လူကတစ္ဆေ
ကြီးကိုစော်ကားသလိုဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။
ဒီနေ့ညနေခွားရိုင်းသွင်းချိန်ကျရင် ကြက်နှစ်ကောင်ကြော်ပြီး
အရက်နှစ်ပုလင်းနဲ့ နှစ်ဆတင်မြှောက်ပါ့မယ်။ ကျေနပ်ပါဗျာ...
ကျေနပ်ပါ...ကျေနပ်ပါ...အင်းကြီးတစ္ဆေခင်ဗျား”

ဟော...ငြိမ်သွားပြီဗျို့။ တဲအိမ်ကြီးကိုကိုင်ပြီးမလှုပ်တော့
ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့လည်း အင်းသူကြီးနဲ့အတူတူပဲ သူ့ရဲ့တိုက်ခံ
အိမ်ကြီးကိုပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ သူ့လူတွေကို
ကြက်ကြီးကြီးနှစ်ကောင်ဝယ်ပြီးကြော်ခိုင်းတယ်။ အရက်လည်း
ကောင်းကောင်းနှစ်ပုလင်းဝယ်ခိုင်းတယ်ဗျ။

“ကျုပ်ဒီအင်းကိုမရခင်ကတည်းက ဒီတစ္ဆေကြီးက ဒီ
စောင်းတလားအင်းမှာရှိနေတာဗျ။ ကျုပ်ကိုအိမ်မက်ပေးတယ်။

သူ့ကိုတစ်လတစ်ခါ အရက်နဲ့ကြက်ကြော်ကြွေးပါတဲ့ သူဒီအင်းကြီးကိုစောင့်ရှောက်ပါ့မယ်တဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့်ဒီတုန်းက အိမ်မက်မို့သာပေါ့ ကြောက်လိုက်တာကိုဘမောင်ရာ အိမ်မက်ထဲမှာမြင်ရတဲ့ အင်းကြီးတစ္ဆေဆိုတဲ့ကောင်ကြီးက နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူးဗျ”

“အဲဒါနဲ့ သူကြီးကအမြဲတင်နေရတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ...။ ကျုပ်ကသူ့ကိုစေတနာနဲ့ကိုကျွေးတာပါဗျာ။ ခုချိန်ထိတစ်လမှကို မပျက်သေးဘူး။ ကျုပ်တို့ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာသူစောင့်ရှောက်ပေးလို့ စီးပွားဆိုတာလည်းတတ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ဗျာ။”

“နို့...နေပါဦးသူကြီးရဲ့ သေသွားတဲ့ကိုထော်ကအူတွေ အသဲတွေမရှိတော့တာဘာဖြစ်လို့တုန်းဗျာ။”

ကျုပ်က အင်းသူကြီးကိုမေးလိုက်တာဗျာ။ ဒီတော့ကိုဘမောင်ကမျက်နှာပျက်သွားပြီး အတင်းပြာပြာသလဲ ဝင်ပြောတယ်ဗျာ။

“ဒါက ဟောဒီငပိကုန်သည်မောင်သောင်းနဲ့ပါလာတဲ့ မောင်တာတေပါအင်းသူကြီး၊ မောင်တာတေကဆရာသမားတွေနဲ့မကြာမကြာလိုက်ဖူးတော့ ဒီကိစ္စတွေမှာမဟုတ်ရင်သင့်သလောက်ရှိတဲ့သူပါသူကြီး ပြီးတော့သူက ဒါမျိုးတွေကို တော်တော်

တံဝင်စားတာမျှ သူကြီးရ”

အင်းသူကြီးက ကျုပ်ကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

“ဪ...ဒီလိုကွဲ့မောင်တာတေရဲ့ အင်းကြီးတစ္ဆေက တော်တော်ကြမ်းတဲ့နာနာဘာဝကောင်ကြီးကွ။ သူ့ကိုတင်မြှောက် ကျွေးထားတဲ့ အစားအသောက်တွေကို ယူပြီးစားပစ်လိုက်တော့ ထောင်ရဲ့ အူတွေ၊ အသဲတွေ၊ နှလုံးတွေကို ဆွဲနှုတ်ပြီးစားပစ်လိုက် တာကွဲ့ မောင်တာတေရဲ့”

“ဗျာ...အူတွေ၊ အသဲနှလုံးတွေကိုဆွဲနှုတ်စားလိုက်တယ် ဟုတ်လား...”

“အင်း...ဟုတ်တယ်မောင်တာတေ၊ ဒီလိုအင်းကြီးတွေ နာနေတဲ့ အင်းကြီးတစ္ဆေတွေက အလွန်ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းကြတာ ကွဲ့၊ နဲနဲမှကို အမှားမခံကြဘူး။ မှားတာနဲ့ အသေသတ်ကြတာ ပဲ”

“ဟာ...တယ်လည်းကြောက်စရာကောင်းပါလား”

ကျုပ်ဖြင့် အင်းသူကြီးပြောတာကို ကြားတာနဲ့တင် ကြက် သီးဖြန်းဖြန်းထမိတာဗျို့။ အဲဒီနေ့က ကျုပ်အကြောင်းကိုလေးလေး သိတ်ဖွားကထပ်ပြီးပြောလိုက်တော့ အင်းသူကြီးဦးစံခိုက ကျုပ်ကို ပြောတယ်ဗျ။

“နေရာကျလိုက်လေ မောင်တာတေရယ်...၊ ဦးလည်း ဒီအကောင်ကြီးကို တစ်လတစ်ခါသာသွားပြီး ကျွေးမွေးနေတာ ကြောက်တော့ကြောက်သားကွ၊ မောင်တာတေဒီညနေကျပ်နဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့နိုင်ရင်တော့ ကောင်းသားကွာ”

လေးလေးဆိတ်ဖွားကော၊ ကိုဘမောင်ကောတိုက်တွန်း တာနဲ့ ကျပ်အဲဒီညနေမှာ အင်းသူကြီးဦးစံခိုနဲ့ အင်းကြီးရဲ့မြောက် ဘက်မှာရှိတဲ့ လမုတောကိုလိုက်ခဲ့တယ်ဗျို့။ မျက်ကွင်းဆေးတော့ ကွင်းခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

‘ကျိ...ကျိ...ကျိ’

တကျိကျိနဲ့ ဗောက်တူလေးက လမုတောမှာလှေဦးထိုးပြီး ကပ်လိုက်တယ်။ ဗောက်တူခတ်တာ ကိုရွဲ့ဗျို့။ လမုတောကြီးထဲ မှာ ဇကောကြီးတစ်ချပ်နဲ့ထည့်ထားတဲ့ကြက်ကြော်နှစ်ကောင် အရက်နှစ်ပုလင်းနဲ့ ထမင်းဖြူတွေကို တင်နေကျသစ်သားခုံတန်း မှာတင်ပြီး အင်းသူကြီးက အင်းကြီးတစ္ဆေကို ပင့်ဖိတ်ပြီးကျွေး တယ်ဗျို့။

‘ဖျောင်း...ဖျောင်း...ဖျောင်း...ဝုန်း...ဝုန်း’

သစ်ကိုင်းချောက်တွေကိုနင်းပြီး ရေစပ်ထဲကိုဖြတ် လျှောက်လာတဲ့ အင်းကြီးတစ္ဆေကိုကျပ်မြင်လိုက်ရတယ်။

‘ဟာ...’

ကျုပ်လို တစ္ဆေ၊ သရဲတွေကို မြင်နေကျကောင်
 တောင်လန့်သွား မိတယ်ဗျ။ နည်းနည်းနောနောအကောင်ကြီးမှ
 မဟုတ်တာဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အရပ်ကြီးကဆယ်ပေတော့
 ရှိမယ်ထင်တယ်။ ကိုယ်လုံးက စပါးပုတ်ကြီးလောက်ရှိတယ်။
 တကိုယ်လုံးအမွှေး မည်းမည်းကြီးတွေအုပ်နေတာဗျ။
 ပါးစပ်ကြီးကပြဲပြီး အစွယ်ကြီး တွေမှ ဖွေးနေတာပဲ။

ဟာ...စားပြီဗျို့။ ကြက်ကောင်လုံးကြော်ကြီးကိုပါးစပ်
 ပြဲပြဲကြီးထဲထည့်ပြီးစားနေတာ၊ ဟာအရက်ပုလင်းကိုကောက်ကိုင်
 ပြီးမော့လိုက်တာ တမော့ပဲဗျို့။ ထမင်းတွေကိုလည်းလက်ခုပ်ကြီး
 နဲ့ကုံးပြီး သူ့ပါးစပ်ကြီးထဲကိုထည့်တော့တာဗျို့။ အင်းကြီးတစ္ဆေ
 စားသောက်နေတာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲမြင်တာဗျို့။ အင်းသူကြီး
 နဲ့လှေခတ်နေတဲ့ကိုရွဲ့က ဘယ်မြင်မတုန်းဗျ။

“သူကြီးသွားစို့ဗျာ”

ကျုပ်ကလှုံ့ဆော်ပြီးလှေကို ကိုရွဲ့ကခတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြ
 တယ်။

“မောင်တာတေဘယ်လိုတုန်း အင်းကြီးတစ္ဆေ
 လာရဲ့လား”

“ဟာ...သူကြီးရယ်လာတာမှ နည်းတဲ့အကောင်ကြီး
 မဟုတ်ဘူး”

“စားရောစားရဲ့လားကွဲ့”

“အို...စားလိုက်တာမှသူကြီးရာ ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ်နဲ့
တောင် နေရောဗျ။ သောက်လိုက်တာလည်းဝပ်ကနဲဝပ်ကနဲ
ကိုဖြစ်နေတာဗျ။”

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား’

အင်းသူကြီးဦးစံခိုရဲ့ရယ်သံကြီးက အင်းရေပြင်ကြီး
တစ်ခုလုံးကိုဖုံးလွှမ်းသွားတာပေါ့ဗျာ။

တာတေ

□□□